STAR WARS

MEDSTAR I

CHIRURGII

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

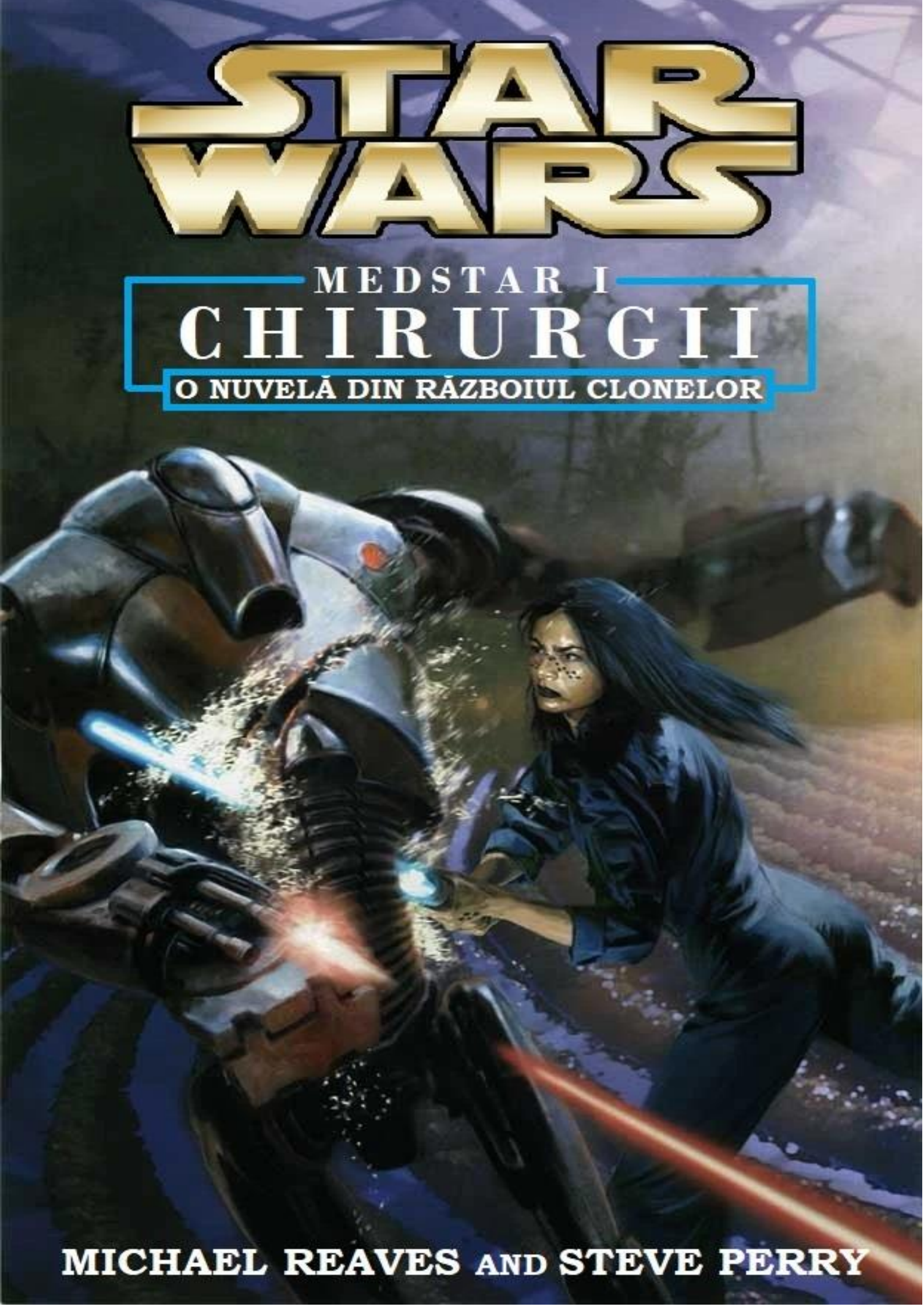

MICHAEL REAVES AND STEVE PERRY

MICHAEL REAVES & STEVE PERRY

MEDSTAR I - CHIRURGII

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves & Steve Perry
Star Wars: MedStar I: Battle Surgeons
2004

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

Steve Perry s-a născut pe 31 august 1947. A scris peste cincizeci de romane şi numeroase povestiri, care au apărut în diverse reviste şi antologii. Perry este probabil cel mai bine cunoscut pentru seria *Matador*.

A scris cărți din universurile Star Wars, Alien şi Conan. A colaborat la toate seriile *Tom Clancy*, dintre care şapte au apărut pe lista New York Times Bestseller.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

RMSU[1]-7
Ţinuturile joase Jasserak de pe Tanlassa, lângă Marea Kondrus
Planeta Drongar
Anul 2 după *Bătălia de pe Geonosis*

Capitolul 1

Sângele țâşni, părând aproape negru în strălucirea câmpului antiseptic. Se împrăştie fierbinte pe mâna cu mănuşi de piele a lui Jos. Acesta înjură.

— Hei, iată o idee – ar putea cineva care nu are nimic mai bun de făcut să pună un câmp presor pe sângerarea aia?

— Generatorul de presiune e stricat din nou, doctore.

Chirurgul Republicii, Jos Vondar, îşi întoarse privirea de la câmpul de operație însângerat care era pieptul deschis al soldatului clonă, la Tolk, asistenta sa.

— Bineînțeles că este, spuse el. Ce, droidul nostru mecanic este în vacanță? Cum ar trebui să-i cârpesc pe aceşti *fraieri* fără echipament medical funcțional?

Tolk le Trene, o Lorrdiană care îi putea citi starea de spirit la fel de uşor cum majoritatea ființelor inteligente puteau citi o fişă, nu spuse nimic cu voce tare, dar privirea ei ascuțită era destul de clară: *Hei, nu l-am stricat eu*.

Cu un efort, Jos îşi stăpâni temperamentul.

— În regulă. Pune o clemă pe ea. Mai avem hemostatice, nu-i aşa?

Dar ea i-o luase înainte, fixând deja clema de oțel pe vasul de sânge sfâşiat şi folosind un burete hemostatic pentru a absorbi şi curăța câmpul. Soldații din această unitate fuseseră prea aproape de o grenadă când aceasta explodase, iar pieptul acestuia fusese împânzit de şrapnel. Recenta bătălie din *Pădurea Poptree* fusese una grea – *ridicătoarele medicale* cu siguranță vor transporta mai mulți răniți înainte de căderea nopții, care să se alăture celor pe care îi aveau deja.

— Mi se pare mie, sau e cald aici?

Una dintre asistente îi şterse fruntea lui Jos pentru a împiedica sudoarea să îi curgă în ochi.

— Răcitorul de aer s-a defectat din nou, spuse ea.

Jos nu răspunse. Într-o lume civilizată, şi-ar fi stropit cu spray anti-transpirație pe față înainte să se spele, dar asta, ca orice altceva – inclusiv temperamentele –, lipsea aici, pe Drongar. Temperatura de afară, chiar şi acum, aproape de miezul nopții, era

[1] RMSU – Unitățile Chirurgicale Mobile ale Republicii – denumite şi *Rimsoo*.

cea a corpului uman; mâine avea să fie mai cald decât un H'nemthe[2] îndrăgostit. Aerul va fi mai umed. Şi mai urât mirositor. Aceasta era o lume foarte urâtă în cele mai bune momente; era mult mai rea cu un război în desfăşurare. Jos se întrebă, nu pentru prima dată, ce oficial de rang înalt al Republicii decisese întâmplător să-i ruineze viața dându-i ordin de expediere pe o planetă care părea să fie numai mucegai şi vegetație asemănătoare ciupercilor cât vezi cu ochii.

— E totul stricat pe aici? întrebă el în toată sala.

— Totul, cu excepția gurii tale, se pare, spuse Zan pe un ton plăcut, fără să-şi ridice privirea de la soldatul la care lucra.

Jos folosi o clemă healy pentru a scoate o bucată de metal de mărimea degetului mare din plămânul stâng al pacientului său. Aruncă bucățica metalică ascuțită într-o tavă, iar aceasta zăngăni.

— Pune un strat de lipici pe asta.

Asistenta aşeză cu pricepere plasturele dizolvabil pe plămânul rănit. Acesta, creat din țesut clonat şi un tip de adeziv făcut dintr-o midie Talusiană, sigilă imediat rana. Cel puțin mai aveau încă destui plasturi, îşi spuse Jos; altfel, ar fi trebuit să folosească capse sau suturi, aşa cum făceau de obicei droizii medicali, şi ar fi fost deloc amuzant şi consumator de timp. Se uită în jos la pacient, zări o altă strălucire de şrapnel sub luminile strălucitoare ale mesei de operație şi îl apucă uşor, scuturându-l încet pentru a-l scoate. Abia ratã aorta.

— Sunt destule resturi de metal în tipul ăsta ca să construiesc doi droizi de luptă, murmură el, şi să mai rămână ceva pentru piese de schimb. Aruncă metalul în bolul de oțel, cu un alt clinchet. Nu ştiu de ce se mai obosesc să le pună armură.

— Ai dreptate, spuse Zan. Chestiile nu opresc nimic mai puternic decât un pistol cu bile al unui copil.

Jos mai puse încă două fragmente de grenadă în tavă, apoi se îndreptă de spate, simțindu-şi muşchii din partea inferioară a spatelui că protestează împotriva poziției în care fusese blocat toată ziua.

— Scanează-l, spuse el.

Tolk trecu un bioscaner portabil peste clonă.

— Este curat, spuse ea. Cred că le-ați luat pe toate.

— Vom şti dacă va începe să zăngăne atunci când merge. Un infirmier începu să plimbe targa către cei doi droizi medicali FX-7 care coseau. Următorul! spuse Jos, obosit.

Căscă în spatele măştii şi, înainte să termine, un alt soldat era în poziție culcată în fața lui.

— Pneumotorax, zise Tolk. S-ar putea să aibă nevoie de un plămân nou.

— E norocos; avem o ofertă specială pentru ei.

Jos făcu incizia inițială cu bisturiul laser. Operarea trupelor de clone – sau, aşa cum personalul *Rimsoo 7* avea tendința de a o numi, lucrul pe *linia de asamblare* – era mai uşor din multe puncte de vedere decât să faci *tăiere şi coasere* pe indivizi normali. Şi, din moment ce toți aveau acelaşi genom, organele lor erau literalmente interschimbabile, fără grija sindromului de respingere.

Aruncă o privire spre unul dintre ceilalți patru medici organici care lucrau în camera de operație aglomerată. Zan Yant, un chirurg Zabrak, se afla la două mese distanță, fredonând o melodie clasică în timp ce tăia. Jos ştia că Zan ar fi preferat mai

[2] H'nemthe – specie de reptilieni.

degrabă să se întoarcă în cabina pe care o împărțeau amândoi, cântând la *quetarra* lui, acordând-o exact cum trebuie pentru a produce notele puternice şi rezonante ale vreunui cântec nativ Zabrak. Muzica pe care Zan o asculta în ultima vreme suna ca şi cum s-ar fi împerecheat doi dragoni krayt, în ceea ce-l privea pe Jos, dar pentru un Zabrak – şi pentru multe alte specii simțitoare din galaxie – era înălțătoare şi îmbucurătoare. Zan avea sufletul şi mâinile unui muzician, dar era şi un chirurg decent, pentru că Republica avea nevoie de medici mai mult decât de animatori în zilele astea. Cu siguranță pe această planetă.

Ceilalți şase chirurgi din sală erau droizi, şi ar fi trebuit să fie zece. Doi dintre ceilalți patru erau plecați la reparații, iar alți doi fuseseră rechiziționați, dar nu fuseseră niciodată primiți. Din când în când, Jos trecea prin ritualul inutil al completării un alt formular de rechiziție 22K97(MD), care dispărea imediat şi pentru totdeauna într-un vârtej de sisteme de arhivare computerizate şi birocrație.

Stabili rapid că sergentul – rămăşițele armurii sale aveau marcajele verzi care îi arătau rangul – avea într-adevăr nevoie de un nou plămân. Tolk aduse un organ proaspăt clonat din rezervoarele de nutrienți, în timp ce el începea pneumonectomia. În mai puțin de o oră, terminase rezecția, iar plămânul, crescut din celule stem cultivate împreună cu zeci de alte organe identice şi păstrat în stază criogenică pentru urgențe ca aceasta, era cuibărit în cavitatea pleurală a sergentului. Pacientul fu transportat cu rotile pentru suturi, în timp ce Jos se întindea, simțind cum vertebrele se desfac şi articulațiile pocnesc.

— Ăsta e ultimul, spuse el, pentru moment.

— Nu te simți prea confortabil, spuse Leemoth, chirurgul Duros specializat în specii amfibii şi semiacvatice. Îşi ridică privirea de la pacientul său – un observator Gungan Otolla[3] de pe Naboo, care avusese cavitatea bucală grav umflată de o explozie de pistol sonic, cu o zi înainte. Se spune de pe front că alte două *ridicătoare medicale* vor ajunge aici în următoarele trei ore, dacă nu chiar mai devreme.

— Timp suficient pentru a bea ceva şi a depune încă o pledoarie patetică pentru un transfer, spuse Jos în timp ce se îndrepta spre camera de dezinfecție, scoțându-şi mănuşile în timp ce mergea.

Învățase cu mult timp în urmă să se descurce cu orice era în neregulă acum şi să nu-şi facă griji cu privire la problemele viitoare până când nu era nevoit. Era echivalentul mental al triajului, îi spusese lui Klo Merit, medicul Equani care era, de asemenea, empatul rezident al *Rimsoo 7*. Merit clipise din ochii lui mari, căprui, cu profunzimea lor atât de ciudat de liniştitoare, şi spusese că atitudinea lui Jos era sănătoasă – până la un punct.

— Există un punct în care apărarea devine negare, spusese Merit. Pentru fiecare dintre noi, acel punct este poziționat diferit. O mare parte din *igiena mentală* constă pur şi simplu în a şti când nu mai eşti sincer cu tine însuți.

Jos ieşi din reveria sa momentană când îşi dădu seama că îi vorbise Zan.

— Ce?

— Am spus că acesta are ficatul lacerat; voi termina în câteva minute.

— Ai nevoie de ajutor?

Zan zâmbi.

— Ce sunt eu, un stagiar în primul an la *Coruscant Medical*? Nicio problemă. Am

---

[3] Otolla – una dintre cele două rase principale de Gungani. Otolla erau o rasă mai tânără decât voluminoşii Ankura. Jar Jar Binks era un Otolla tipic.

cusut unul, îi cos pe toți.

Începu să fredoneze din nou în timp ce lucra la măruntaiele soldatului.

Jos aprobă din cap. Destul de adevărat; clonele lui Fett erau toate identice, ceea ce însemna că, pe lângă faptul că nu existau preocupări legate de sindromul de respingere, chirurgii nu trebuiau să îşi facă griji cu privire la locul sau modul în care se *găseau instalațiile*. Chiar şi la indivizii din aceeaşi specie exista adesea o diversitate considerabilă în ceea ce priveşte structura fiziologică şi funcționalitatea; inimile umane funcționau toate în acelaşi mod, de exemplu, dar valvele puteau să varieze în mărime, conexiunea aortală putea fi mai înaltă la unul decât la altul... existau un milion de moduri în care anatomiile individuale puteau să difere.

Acesta era cel mai important motiv pentru care chirurgia, chiar şi în cele mai bune condiții, nu era niciodată 100% sigură. Dar cu clonele era diferit – sau, mai degrabă, nu era. Toate fuseseră prelevate din aceeaşi sursă genetică: un bărbat uman vânător de recompense pe nume Jango Fett. Toți erau chiar mai identici decât gemenii monozigoți. *Vezi unul, fă unul, învață unul*, fusese mantra pe Coruscant, în timpul antrenamentului lui Jos. Instructorii obişnuiau să glumească spunând că puteai tăia o clonă legat la ochi odată ce ştiai *schema*, şi era aproape adevărat. În mod normal, Jos nu ar fi lucrat cu trupe de linie, dar cu doi dintre droizii chirurgicali în pană pentru reparații, singura opțiune era să lase răniții să fie triați în holul unității mobile şi să moară. Şi, clone sau nu, nu putea lăsa să se întâmple asta. Devenise doctor pentru a salva vieți, nu pentru a judeca cine trăieşte şi cine nu.

Luminile se stinseră brusc, apoi se aprinseră din nou. Toată lumea din cameră îngheță momentan.

— *Dulce Sookie*, spuse Jos. Şi acum ce facem?

În depărtare răsunară explozii. Ar fi putut fi un tunet, gândi nervos Jos. Spera să fi fost un tunet. Ploua aici cam în fiecare zi, şi mai toate nopțile, de altfel; furtuni mari, tropicale, care se năpusteau cu vânturi urlătoare şi fulgere care loveau în copaci, clădiri şi personal. Uneori, generatoarele scuturilor cădeau şi atunci singurele lucruri care protejau tabăra erau *blocatoarele*. Mai mulți soldați fuseseră *prăjiți* acolo unde căzuseră, arşi scrum într-o clipă de tensiunile puternice. Odată, după o furtună puternică, Jos văzuse o pereche de cizme stând drepte, cu fumul ieşind din plastoidul dur, la cinci lungimi de corp de forma înnegrită a soldatului care le purtase. Tot ceea ce merita salvat în tabără avea *blocatoare* împământate adânc în solul mlăştinos, dar uneori acestea nu erau suficiente.

Chiar în timp ce aceste gânduri îi treceau prin cap, auzi cum începea toba staccato a ploii pe acoperişul sălii de operații. Jos Vondar se născuse şi crescuse într-un mic oraş agricol de pe Corellia, într-o zonă temperată unde vremea era plăcută în cea mai mare parte a anului şi chiar şi în timpul sezonului ploios era blândă. Când împlinise douăzeci de ani, plecase de acolo spre Coruscant, capitala planetă a Republicii, un oraş-lume unde vremea era atent calibrată şi orchestrată. Ştia întotdeauna când va ploua, cât de mult şi pentru cât timp. Nimic din viața lui de până acum nu-l pregătise pentru furtunile apocaliptice şi pentru fecunditatea aproape infectă a formelor de viață native de pe Drongar. Se spunea că existau locuri în *Marea Mlaştină Jasserak* în care, dacă erai atât de nebun încât să te întinzi şi să adormi, creşterea fungică te acoperea cu o a doua piele înainte să te poți trezi. Jos nu ştia dacă era adevărat, dar nu era greu de crezut.

— La naiba! spuse Zan.

— Ce este?

— Am găsit o bucată de şrapnel care atinge vena portă[4]. Dacă o desprind, o să fie urât.

— Credeam că ai spus că era gata, închis şi bun de transportat.

Îi făcu semn din cap asistentei lui Zan, care deschise un pachet proaspăt de mănuşi pentru ca Jos să-şi strecoare mâinile în ele. Îşi mişcă degetele, apoi veni alături de prietenul său.

— Dă-te la o parte, *cap cu coarne*, şi lasă un doctor *adevărat* să lucreze.

Zan se uită în jur.

— Un doctor adevărat? Unde? Ştii vreunul?

Jos privi în jos la pacient, ale cărui *lucrări interioare* erau luminate puternic de plafoniere şi de câmpul steril. Îşi coborî mâinile în câmp, simțind uşoara furnicătură care însoțea întotdeauna mişcarea. Zan arătă cu clema healy spre bucata de metal zimțată incriminată. Cu siguranță, era înclinată înspre vena portă, blocând-o.

Jos clătină din cap.

— Cum se face că nu ne-au arătat niciodată chestii de genul ăsta la şcoală?

— Când vei ajunge chirurg şef la *Coruscant Medical*, să te asiguri că următorul lot de viitori *chirurgi cu ochi înlăcrimați* are o educație mai bună. *Bătrânul doctor Vondar, flecărind despre Marele Război al Clonelor şi despre cât de uşor o duc copiii de azi*.

— O să-mi amintesc despre asta când o să te aducă ca şi caz didactic, Zan.

— Nu pe mine. Eu voi dansa la comemorarea ta, gunoi Corellian. Poate chiar îți voi cânta un studiu Selonian, poate una dintre *Variațiunile Vissëncant*.

— Te rog, spuse Jos în timp ce despărțea cu grijă țesutul pentru a se uita mai bine. Măcar cântă ceva ce merită să aud. Vreo *săritură* sau vreun *izotop greu*[5].

Zan dădu din cap cu tristețe.

— Un Gungan surd are gusturi mai bune.

— Doar ştiu ce-mi place.

— Da, ei bine, mie îmi place să-i țin pe tipii ăştia în viață, aşa că nu te mai face de râs în public şi ajută-mă să pun ficatul ăsta în funcțiune.

— Cred că ar fi mai bine. Jos întinse mâna după un set de cleme healy şi un burete. Se pare că e singura cale prin care va avea o şansă de a lupta, cu tine ca şi chirurg.

În spatele măştii, îi zâmbi prietenului său. Lucrând împreună, reuşiră să scoată şrapnelul din arteră cu pagube minime. Când terminară, Jos se uită în jur cu un oftat de uşurare.

— Ei bine, copii, se pare că avem un dosar perfect. Nu am pierdut niciun soldat. Băuturile sunt din partea mea la cantină.

Ceilalți zâmbiră obosiți – şi apoi înghețară, ascultând. Peste bătaia constantă a ploii pe acoperişul de spumă se înălța un alt sunet, unul pe care îl cunoşteau foarte bine: vuietul în creştere al navelor de evacuare medicală care se apropiau.

Pauza se terminase – aşa cum se întâmpla pentru cei mai mulți dintre ei – înainte să fi început.

---

[4] Venă portă – sau venă portă hepatică – vas de sânge care transportă sânge din vezica biliară, tractul gastrointestinal, pancreas şi splină până la ficat.

[5] *Săritură* sau *izotop greu* – genuri de muzică.

Capitolul 2

Căderea de pe orbită pe planetă era mai rapidă decât în mod normal, îi explicase pilotul, din cauza multitudinii de spori.

— Se lipezc de orişce, spuse el, într-o Bazică cu accent grosolan.

Era un Kubaz de culoare verde-cenuşie şi cu capul ascuțit, un membru al speciei cu nasul lung, pe care inamicii îi numeau în mod batjocoritor *spioni mâncători de insecte*. Ca Padawan Jedi şi vindecător, Barriss Offee învățase de timpuriu să nu judece o specie din cauza aspectului ei, dar ştia că mulți din galaxie erau mai puțin deschişi la minte.

— Mai ales 'n ventilatori, continuă el. Ar mânca păn cele mai bune filtre pe care avem într-o oră, poate mai pusin; trebuie să schimbi la fiecare jbor – dacă n-o faci, *Boala Şporilor* intră'n navă şi intră'n tine. Nu-i mod bun de a muri, crede-mă, tuşind sânge şi gătit în sucu' propriu.

Barriss clipi la scenariul descris. Se uită prin cea mai apropiată fereastră a micuței navete; sporii erau vizibili în aer doar ca diverse nuanțe de roşu, verde şi alte culori şi, ocazional, ca un strop de particule minuscule pe oțelul transparent, dispărând înainte ca ea să poată vedea clar. Sondă puțin cu Forța, fără a obține nimic asemănător unui răspuns sensibil, desigur, doar o impresie haotică de mişcare, de mutabilitate furioasă.

— Şporii sunt, ăă, adepto... ăă...

— Adaptogeni, spuse ea.

— Da, aia. De fieca' dată când mecanici şi medici vine cu tratamente noi, sporii se schimbă, ştii? Şi tratamente nu funcsionează. Ciudat e că nu face probleme la nivelul solului, doar când eşti deasupra copacilor, ştii?

Barriss aprobă din cap. Nu părea plăcut. De fapt, foarte puține lucruri despre această planetă păreau plăcute, chiar dacă informațiile ei despre ea erau încă sumare. Conform informării grăbite de la Templul de pe Coruscant, forțele Republicii şi cele ale Separatiştilor erau mai mult sau mai puțin echilibrate pe Drongar.

Războiul de aici era limitat în principal la trupele terestre; foarte puține lupte aveau loc în aer din cauza sporilor. La sol, lucrurile stăteau chiar mai rău în multe privințe. Printre problemele cu care se confruntau forțele ambelor tabere se numărau musonii cu furtuni electrice devastatoare, temperaturile în creştere şi umiditatea de peste 90 la sută. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, nivelul de oxigen din atmosferă era mai mare decât cel întâlnit pe majoritatea lumilor locuibile pentru oameni şi umanoizi. Acest lucru provoca adesea amețeli şi hiperoxigenare pentru formele de viață străine şi, pentru droizii de luptă ai Separatiştilor, rugină. Greu de crezut, gândi Barriss, dar chiar şi aliajul de duroțel incredibil de rezistent din care erau construiți droizii se oxida dacă existau condiții suficient de rele. De asemenea, conținutul ridicat de oxigen limita angajamentele militare, în cea mai mare parte, la focuri de armă mică: pistoale sonice, blastere mici, aruncătoare de proiectile şi altele asemenea, din cauza riscului ridicat al focurilor de armament cu laser şi fascicule de particule.

Ceea ce făcea ca ambele tabere să se lupte pentru controlul acestei mlaştini pestilențiale era bota, o plantă undeva între mucegai şi ciupercă, care, până în prezent,

nu fusese găsită aproape nicăieri altundeva în galaxie. Aceasta creştea abundent pe această planetă retrasă, iar toate încercările de a o transplanta în afara lumii eşuaseră. Planta era extrem de valoroasă pentru ambele tabere, deoarece, la fel ca şi sporii şi alte specii de floră şi faună de pe Drongar, bota era foarte adaptogenă în efectele sale. Multe specii puteau beneficia de pe urma ei – oamenii o foloseau ca antibiotic puternic şi cu spectru larg, Neimoidienii o căutau ca analgezic narcotic, Huttii o foloseau ca pe un stimulent valoros aproape la fel de puternic ca şi mirodenia *glitterstim*, iar multe alte specii o găseau utilă pentru alte funcţii.

În plus, substanța nu avea practic niciun efect secundar, ceea ce o făcea un adevărat medicament minune. Prelucrat prin liofilizare, produsul rezultat era uşor de transportat. Singurul său dezavantaj era că, odată recoltat, trebuia procesat rapid, altfel degenera într-o mâzgă inutilă. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, planta era destul de delicată. Exploziile care se produceau prea aproape de ea puteau să o ucidă prin şocuri şi se părea că ardea ca un combustibil de rachetă atunci când se aprindea, în ciuda umidității generale a peisajului. Având în vedere că bota era motivul pentru care ambele părți se aflau aici, acesta era încă un motiv pentru ca angajamentele militare să fie limitate – lupta pentru un câmp cu această substanță ar fi fost inutilă dacă planta ar fi ars, ar fi murit sau s-ar fi acrit înainte de a putea fi colectată.

Bota era, de asemenea, unul dintre principalele motive pentru care Barriss se afla aici. Era adevărat că mandatul ei principal era de a suplimenta doctorii şi chirurgii care îngrijeau trupele Republicii, folosindu-şi abilitățile de vindecător, dar trebuia, de asemenea, să supravegheze culegătorii, pentru a se asigura că bota era împachetată şi trimisă în porturile Republicii din afara lumii, aşa cum trebuia. Operațiunile de recoltare fuseseră încorporate în procedurile *Rimsoo* pentru a economisi bani şi a grăbi expedierea. Nici ea, nici superiorii ei nu aveau vreo problemă cu asta. Orice avantaj pe care Republica îl putea obține în fața Confederației era valoros şi dezirabil – cu siguranță, Jedii nu-l iubeau deloc pe renegatul Conte Dooku, care provocase moartea atâtor Jedi cu doi ani-standard în urmă, pe Geonosis.

Suspecta cu tărie că se afla aici şi pentru un alt motiv: că această misiune era o parte, sau chiar totalitatea testelor ei. Maestra ei Jedi, Luminara Unduli, nu-i spusese că aşa era cazul, dar nu toți Padawanii erau avertizați dinainte că urmau să fie testați. Natura probei şi dacă Padawanul ar fi ştiut sau nu despre ea în prealabil erau chestiuni lăsate în întregime la discreția Maestrului Jedi.

Odată, cu aproximativ şase luni în urmă, o întrebase pe Maestra Unduli când se putea aştepta să înceapă testele Jedi. Mentorul ei zâmbise la întrebare şi spusese:

— Oricând. Tot timpul. Niciodată.

Ei bine... Dacă şederea ei pe această lume urma să fie testarea ei prin foc, încercarea care va determina dacă avea sau nu ceea ce era necesar pentru a fi Cavaler Jedi. Probabil că va şti înainte de...

Transportorul se roti într-o întoarcere bruscă, inerția împingând-o pe Barriss cu putere în scaun. Câmpul gravitațional intern al navei fusese în mod evident dezactivat.

— 'Mi pare rău pentru asta, spuse pilotul. Exist'o baterie Sep'ratist în acest sector şi, din când în când, încearcă să ne urmărească şi să ne doboare. Procedura standard să faci câteva manevre evazive în timpu' coborârii. *Kanushka!*

Exclamația de surpriză în limba maternă a Kubazului îi atrase atenția lui Barriss.

— Ce este?

— I-o bătălie mare, în dreapta. Câteva unităsi mecanice şi trupe care se luptă – acolo, vezi? O s'fac un survol – suntem destul de sus, nu ne poate lovi cu arme de mână. Sine-te bine.

Pilotul făcu un viraj larg spre dreapta. Barriss se uită în jos la scenă. Se aflau, estimă ea, la aproximativ o mie de metri înălțime, iar aerul era rezonabil de limpede; se aflau sub stratul principal de spori, fără nori sau ceață care să-i blocheze vederea.

În calitate de Padawan Jedi, cunoştea bine căile războiului. Şi fusese antrenată în lupta personală cu sabia de lumină de la o vârstă fragedă, aşa că observația ei era mai critică decât a celorlalți.

Unitățile de soldați se deplasau pe un câmp de plante scurte şi butucănoase, cu soarele în spatele lor – o mişcare tactică sănătoasă atunci când se confruntau cu adversari biologici, dar de puțin folos împotriva droizilor de luptă, ai căror fotoreceptori puteau fi uşor ajustați pentru a ignora strălucirea. Erau poate două sute de soldați; aveau un uşor avantaj numeric față de droizi, care, estima Barriss, aveau poate şaptezeci sau optzeci de unități pe teren. De la acea înălțime, formația de atac în semilună a forței Republicii era vizibilă, în timp ce căuta să îi învăluie pe droizi şi să obțină superioritate în câmpul de tragere.

Droizii de luptă erau în mare parte din seria Baktoid B1, din câte îşi putea da seama de la înălțime. Existau, de asemenea, mai mulți super droizi de luptă B2, care erau practic modelul standard cu o carcasă blindată suprapusă şi mai multe arme. Se împărțiseră în cvadruple, iar fiecare unitate de patru se desfăcea în evantai pentru a face față tacticii de învăluire, concentrându-şi focul asupra aceleiaşi secțiuni de soldați. Ştia că erau formațiuni clasice pe un câmp de luptă deschis, la fel cum ştia că rezultatul va fi decis de partea care va reuşi să folosească cel mai rapid la cea mai precisă putere de foc. Aproape că putea auzi vocea Maestrei ei răsunându-i în minte: *Nu contează cât de rapid eşti, dacă ratezi ținta. Cel care loveşte cel mai mult va avea victoria*. Razele blasterelor străbăteau forțele de luptă, care acum nu mai erau separate decât de o distanță scurtă. Vaporii fierbeau de la rateurile care loveau vegetația, iar mici incendii se aprindeau rapid ici şi colo. Soldații cădeau, negri de la arsură şi fumegând, iar droizii de luptă se opreau cu urme de arsură şi scântei de electricitate pe carcasele lor de metal alb, marcând locurile unde erau loviți.

Totul era sinistru de tăcut, niciun sunet nu ajungea la această înălțime, în timp ce pilotul încetinea pentru a privi mai mult timp. Se părea că forțele Republicii aveau să câştige confruntarea – ambele tabere păreau să piardă combatanți în acelaşi ritm şi, într-un astfel de caz, tabăra cu forța cea mai mare avea să câştige – deşi victoria avea să fie costisitoare.

O unitate care pierdea opt din zece soldați câştiga doar în sens tehnic.

— Nu putem să ne'oprim, spuse pilotul. Filtrele vor fi în roş în cinşpe minute şi suntem la cinci minute de *Rimsoo 7*. Îmi place să am marj' de eroare.

Naveta prinse viteză şi lăsară în urmă bătălia.

Barriss medită la ceea ce văzuse în timp ce transportorul trecea peste vegetația de câmpie şi mlaştini miasmatice şi aburinde. Orice ar fi fost această misiune, cu siguranță nu avea să fie plictisitoare.

* * *

Jos smulgea câteva clipe prețioase de somn în cabina pe care o împărțea cu Zan,

când auzi apropierea transportorului. La început, doar pe jumătate treaz, crezu că era un alt *ridicător medical* care aducea mai mulți răniți, dar apoi își dădu seama că sunetul repulsorului avea un ton diferit.

Trebuie să fie noul doctor, gândi el. Nimeni altcineva sănătos la cap nu ar fi făcut o aterizare pe Drongar fără să i se ordone.

Trecu prin câmpul osmotic care acoperea intrarea în cabină; fusese setat să lase aerul să circule liber, dar ținea la distanță insectele cu opt picioare și două aripi pe care ajunseseră să le numească *wingstingers*[6] și care bâzâiau constant în jurul unității. Auzise că modelele mai noi de câmpuri veneau cu o funcție de suprapunere entropică care sustrăgea energie din moleculele de aer atunci când treceau prin bariera selectivă, scăzând astfel temperatura interioară cu zece grade. Făcuse o cerere pentru un lot; cu puțin noroc, ar fi putut ajunge cu o zi sau două înainte de sfârșitul războiului.

Clipind în lumina aspră a lui Drongar Prime, privi transportorul coborând în spirală până la platformă. Îi observă pe Zan, pe Tolk și pe alți câțiva ieșind și ei din sala de operații. Era o perioadă de relativă liniște la *Rimsoo 7*, ceea ce însemna că pacienții triați nu stăteau la coadă, așteptând operații și tratamente, iar chirurgii nu se aflau într-o cursă pe viață și pe moarte cu timpul pentru a-i salva. Se bucurau de acest răgaz cât dura.

Câțiva tehnicieni Bothani alergară până la navetă și stropiră exteriorul cu dezinfectant pentru spori. Jos știa că acest lot special de substanțe chimice ar fi fost probabil bun pentru încă o lună standard; cam atât timp le lua sporilor care atacau sigiliile navei să dezvolte imunitate la spray. Apoi, diverși precursori chimici trebuiau să fie modificați, iar configurațiile moleculare trebuiau să fie schimbate suficient de mult pentru a produce un nou tip de tratament care ar fi din nou eficient – pentru o perioadă de timp. Era un dans constant între mecanismele ghidate de știință și oportunismul orb al naturii. Jos se întrebă, nu pentru prima dată, care erau șansele ca sporii să aibă o mutație într-un agent patogen mai virulent, care putea distruge o pereche de plămâni în câteva secunde în loc de ore.

Apoi, trapa navetei se deschise, la fel ca și gura lui Jos – de surprindere.

Noul doctor era o femeie – și Jedi.

Nu se puteau confunda veșmintele simple și întunecate și accesoriile Ordinului și, cu siguranță, nu se putea confunda forma de sub ele cu nimic altceva decât feminină. Auzise că ultimul venit în echipă era Mirialan – ceea ce însemna, practic, om – un membru al aceleiași specii ca și el, ai cărui strămoși se împrăștiaseră în mai multe diaspore antice prin galaxie, colonizând lumi precum Corellia, Alderaan, Kalarba și alte sute. Oamenii erau omniprezenți de la un braț de spirală la altul, așa că a vedea un alt om – bărbat sau femeie – sosind aici nu era o mare surpriză.

Dar să vezi un Jedi aici, pe Drongar, *asta* era surprinzător. Jos, la fel ca majoritatea celorlalte ființe suficient de inteligente pentru a accesa HoloNetul, văzuse imaginile înregistrate ale luptei Jedilor în arena de pe Geonosis. Chiar și înainte de asta, Ordinul fusese răspândit foarte mult în toată galaxia. Și totuși, unul dintre ei fusese repartizat aici, la *Rimsoo 7*, o unitate medicală militară ponosită de pe o lume atât de îndepărtată de culoarele spațiale cunoscute, încât majoritatea cartografilor galactici nu ar fi putut să o localizeze nici măcar la un parsec distanță de un pariu.

Se întrebă de ce se afla aici.

---

[6] *Wingstingers* – specie de insecte mici găsite pe Drongar.

Colonelul D'Arc Vaetes, Comandantul uman al unității, o primi cu căldură pe Jedi când acesta coborî din transportor.

— Bine ai venit pe *Rimsoo 7*, Jedi Barriss Offee, spuse el. Vorbind în numele tuturor celor de aici, sper că vei fi...

Dar înainte să-şi termine propoziția, Vaetes se opri, pentru că un sunet se ridica în aerul gros şi umed – un sunet pe care fiecare dintre cei din *Rimsoo 7* îl cunoştea foarte bine.

— Se apropie *ridicătoare*! strigă Tanisuldees, un Dressellian înrolat.

Era ajutorul lui Filba, ofițerul de aprovizionare Hutt. Arătă spre nord.

Jos se uită. Da, veneau, cu siguranță – cinci la număr, cinci puncte negre pe cerul care, la acea oră a zilei, avea o culoare verzuie slabă, ca algele care acopereau suprafața *Mării Kondrus*. Fiecare *ridicător medical* putea transporta până la şase răniți – clone şi, eventual, alți combatanți. Asta însemna cel puțin treizeci de răniți, posibil unul sau doi în plus.

După primul moment de realizare, toată lumea începu să se mişte cu hotărâre, fiecare făcându-şi datoria de a se pregăti. Zan şi Tolk se îndreptară în fugă spre sala de operații. Jos era pe punctul de a-i urma, dar în schimb se întoarse şi se îndreptă rapid spre locul unde stătea fata Jedi, cu un aer uşor confuz.

Vaetes luă mâna fetei şi făcu un gest spre Jos.

— Jedi Offee, acesta este Căpitanul Jos Vondar, chirurgul meu şef. El te va instrui şi te va pregăti pentru ceea ce va urma. Colonelul suspină. Este ceva cu care suntem cu toții destul de obişnuiți, din păcate. Ceea ce este şi mai trist este că te vei obişnui şi tu, de asemenea, foarte repede.

Jos nu era foarte sigur care era protocolul potrivit pentru a saluta un Jedi, dar nu vedea prea mult rost în a-şi face griji în acest moment.

— Să sperăm că Forța este cu tine, Jedi Offee, spuse el, fiind nevoit să ridice vocea pentru a se face auzit peste vuietul crescând al repulsoarelor. Pentru că va fi o zi lungă şi fierbinte.

Porni spre zona de aterizare deschisă din centrul taberei, unde se pronunțau primele apeluri de triaj pentru răniții care coborau din *ridicătoare*. Barriss Offee se mişcă repede pentru a ține pasul cu el. Avea încredere că era dispusă să facă față la tot ce i se pregătea. *Este o Jedi*, îşi spuse Jos, *probabil că are ceea ce-i trebuie*.

Pentru binele ei – şi al trupelor – el speră că aşa era.

Capitolul 3

Lumina cu spectru complet din biroul său era diminuată pentru că Sakiyanul – Amiralul Tarnese Bleyd – putea vedea în infraroşu mai mult decât majoritatea fiinţelor şi prefera să se scutească de strălucirea aspră de care multe dintre speciile galaxiei aveau nevoie pentru a se ilumina. Cei mai mulţi simţitori se considerau iluminaţi într-o oarecare măsură, dar pentru cei care puteau vedea lucrurile aşa cum erau în realitate, restul populaţiei galactice se împiedicau pe jumătate orbi. Din nefericire, cei puţini care vedeau erau mult prea des handicapaţi de orbirea maselor.

Bleyd se încruntă. Se ştia unul dintre cei mai capabili Amirali ai Republicii: inteligent, isteţ şi abil. Dacă i s-ar fi oferit locul potrivit, ar fi putut ajunge cu uşurinţă în scurt timp în vârful lanţului de comandă al armatei. Să devină cel puţin comandant de flotă, poate chiar şi Comandant Suprem al Sectorului Prioritar. Dar, în schimb, superiorii săi consideraseră că este potrivit să-l trimită pe această planetă părăsită de *Creatori*, pe o planetă înapoiată din fundul pustietăţii, pentru a conduce administraţia unei umile *MedStar*, o fregată medicală care adăpostea unităţi *Rimsoo* însărcinate cu *repararea* clonelor şi cu colectarea unei plante indigene. Se temea pentru stabilitatea unei comunităţi care putea lua astfel de decizii nechibzuite.

Bleyd se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastra mare din oţel transparent. Drongar umplea un sfert din cer *sub* el. Chiar şi de pe orbită, planeta părea infectă şi pestilenţială. De la suprafaţă, ştia că cerul avea o nuanţă de cupru bolnăvicios, cauzată de norii de spori aflaţi în mod constant în derivă în atmosfera superioară şi de creşterea galopantă, aproape virulentă, care acoperea totul.

Tremură, frecându-şi partea superioară a braţelor. Pielea lui avea culoarea şi textura bronzului întunecat, ars, dar asta nu însemna că Tarnese Bleyd nu simţea frigul din când în când. Chiar şi atunci când temperatura era setată la treizeci şi opt de grade confortabile.

Singurele părţi ale planetei, cu junglele şi mlaştinile sale vaste care se întindeau pe tot continentul, care îi aminteau de la distanţă de luncile din lumea sa natală erau acele câteva petice izolate unde creştea bota. Nici măcar pe acelea nu le putea vedea de pe orbită. De departe, cele mai mari câmpuri se aflau pe Tanlassa, cea mai mare dintre cele două mase terestre din emisfera sudică. Angajamentul Jasserak – singura zonă de conflict activă de pe planetă, în momentul de faţă – se desfăşura pe ţărmul vestic al Tanlassei.

Bleyd se întoarse dinspre stânga şi făcu un gest. Un ecran holografic apăru în faţa lui, arătând o imagine translucidă a planetei în rotaţie. Cifre alfanumerice curgeau în cascadă de o parte şi de alta a globului. Amiralul medită asupra statisticilor. Le ştia pe cele mai multe dintre ele pe de rost, şi totuşi se simţea deseori obligat să le revizuiască. Cumva, era reconfortant să ştie totul despre planeta care avea să-l facă bogat. Potrivit echipei de cercetare Nikto care descoperise pentru prima dată sistemul, cu aproape două secole în urmă, Drongar era o lume relativ tânără, cu o rază de 6.259 de kilometri şi o gravitaţie la suprafaţă de 1,2 Standard. Avea două luni mici – nimic mai mult decât asteroizi *capturaţi*, de fapt. Mai existau alte trei planete în sistem, toate giganţi gazoşi care orbitau în zonele îndepărtate, ceea ce însemna că Drongar era bine

protejată de impactul cu meteoriții şi cometele. Drongar Prime avea aproximativ aceeaşi dimensiune ca şi Coruscant Prime, dar ardea mai tare. Acest lucru explica faptul că Drongar avea o climă aproape tropicală. Dar lipsa unei luni mari care să-i stabilizeze oblicitatea însemna că, în câteva sute de milioane de ani, Drongar va deveni probabil o lume *bulgăre de zăpadă* la fel de rece sau mai rece decât Hoth.

Bleyd gesticulă din nou, iar holoimaginea dispăru. Se gândi la Saki, lumea lui natală. Era adevărat că şi aceasta era în mare parte tropicală, cu întinderi mari de jungle şi mlaştini – dar nu ca Drongar. Neimoidia şi Saki împreună nu se puteau compara cu Drongar în ceea ce priveşte zona fetidă şi murdară.

Saki avea, de asemenea, păduri, savană şi lacuri… şi, spre deosebire de Drongar, o axă stabilă, ancorată de gravitația unei singure luni mari. Astfel, variațiile sezoniere pe Saki erau blânde, aerul era dulce şi vânătoarea era bună. Saki Prime era o stea mai bătrână, spectrul său evoluând mai mult spre roşu. De la suprafața planetei părea o bijuterie umflată de culoare purpurie atârnând pe cerul azuriu.

Bleyd auzise spunându-se ocazional că Sakiyanii erau prea izolați, că aveau tendința de a rămâne pe propria lor lume în loc să se aventureze în galaxie şi să interacționeze cu ceilalți. El nu răspundea niciodată la aceste *acuzații*. Ştia că, dacă majoritatea celorlalți simțitori care exprimau această plângere ar fi putut petrece măcar o zi pe Saki, ar fi înțeles de ce puțini dintre locuitorii săi au vrut vreodată să plece. Este adevărat, el plecase – dar numai pentru că circumstanțele îl forțaseră să-şi caute norocul în afara lumii. Mândrul său tată, Tarnese Lyanne, investise masiv în diverse operațiuni de piață neagră şi contrabandă – mult prea masiv. Huttul Shiltu, un vigo al Soarelui Negru, îl trădase pe Lyanne. Clanul Tarnese fusese ruinat – şi Bleyd plecase pentru a-şi găsi un loc de muncă în armata Republicii.

Dar într-o zi se va întoarce. Asta nu era niciodată pus la îndoială. Şi se va întoarce cu stil. Sakiyenii erau o rasă mândră şi prădătoare – strămoşii lui Bleyd fuseseră vânători legendari. Era *monthrœl*[7] să nu fie mai puțin legendar decât ei.

Bleyd se opri din amintiri. Nu-şi putea permite să-şi piardă concentrarea acum. Trebuia să ia o decizie, una care ar putea determina restul cursului vieții sale. Dar nu exista cu adevărat decât o singură alegere. Dacă Republica nu putea sau nu voia să-i recunoască abilitățile, atunci era pierderea Republicii, nu a lui. La urma urmei, ştiuse de la început că depindea de el să se asigure că va ieşi din acest război mai înțelept – şi mai bogat. Mult mai bogat. Cu suficiente credite, putea recupera proprietățile clanului său. Era prea târziu pentru a se răzbuna în vreun fel pe Shiltu – bătrânul ticălos murise cu un deceniu în urmă din cauza unei hemoragii celulare masive şi bruşte, un fel de atac cerebral în tot corpul care pusese capăt vieții Huttului, mult prea repede şi fără durere, în opinia lui Bleyd. Dar era la fel de bine să nu se lase tentat. Răzbunarea, ştia el, era un lux scump şi periculos. Să se retragă bogat din război ar fi fost cea mai bună răzbunare a lui împotriva unor militari prea proşti ca să ştie ce aveau.

Dacă Filba se dovedea a fi de încredere… Bleyd nu era cu siguranță orb la ironia care îl obliga să aibă încredere într-un alt Hutt pentru a trata din nou cu Soarele Negru. Era riscant – foarte riscant. Să te aliezi cu Soarele Negru era ca şi cum ai paria cu un Wookiee: chiar şi atunci când ştii că trişează, uneori e mai bine să-l laşi să câştige. Dar miza era prea mare pentru a renunța la ea. Cu creditele pe care urma să le facă, ar fi putut deveni o persoană cu pământ, poate chiar să intre în politică. Închise ochii,

---

[7] *Monthrœl* – onoarea personală.

imaginându-şi: Senator bogat de Saki, cu propriul său palat pe Coruscant, influențând viețile a mii de miliarde de ființe cu fiecare comandă a sa... cu siguranță s-ar putea obişnui cu un asemenea stil de viață. Da, era riscant. Întotdeauna era riscant să urmăreşti potul cel mare. Dar vânase tigri cu coadă brici în *Gropile de Praf* de pe Yurb[8]; se luptase cu teribilele *lyniks* care îi gustaseră sângele şi, prin urmare, îi cunoşteau fiecare mişcare pe care ar fi făcut-o; prinsese în capcană chiar şi un *nexu*[9], una dintre cele mai feroce bestii din galaxie. Era mai mult decât capabil să păcălească până şi o bestie cu multe capete precum Soarele Negru.

Droidul său secretar apăru în uşă.

— Domnule Amiral, ați cerut să vi se reamintească ora.

Bleyd îl privi pe droid, supărat că era tras înapoi de la viziunile sale de glorie.

— Da, da. În regulă, mi-ai reamintit. Continuă-ți treaba.

Droidul, o unitate de protocol standard, se îndepărtă rapid. Ştia că era bine să nu ezite atunci când Bleyd îi spunea să se mişte.

Amiralul aruncă o privire la biroul său şi la muntele de datapaduri şi flimsiuri de acolo. Bleyd se apucă de treabă. Cel mai bine ar fi fost să aibă mintea limpede, neîngrădită de treburi banale, pentru a se putea concentra asupra planurilor sale. Trebuia să facă lucrurile să meargă bine; era mult prea mult în joc pentru a face vreo greşeală în acest moment. Bleyd se gândi la miliardele de credite pe care le va realiza din planul Huttului. Aceste miliarde i-ar fi cumpărat ultimul etaj al unei monade din prestigioasa centură ecuatorială a Coruscantului şi servitori care să-i satisfacă toate capriciile. Mijloacele pentru a realiza toate acestea erau acolo – tot ce trebuia să facă era să fie suficient de curajos pentru a profita de această oportunitate.

* * *

Den Dhur intră în cantină. Nu era cine ştie ce curaj, dar, la urma urmei, era Sullustan, înalt până la brâu şi cu o greutate doar pe jumătate din cea a majorității clienților dinăuntru. Era de înțeles de ce discuțiile nu încetau şi capetele se întorceau pentru a-i verifica progresul. Putea trăi cu asta.

Ceea ce era mai greu de suportat erau luminile şi zgomotul. Erau globuri fluorescente pe fiecare masă, iar o unitate *quadro*[10] de lângă uşă cânta ceva zgomotos, zdrăngănitor şi sincopat care în zilele astea trecea drept muzică. *Mare surpriză*, îşi spuse el; *o cantină zgomotoasă. Cine s-ar fi gândit?* Dar faptul că nu era nimic deosebit nu o făcea mai puțin neplăcută.

La vuietul care răzbătea din difuzoare se adăugau clienții. Cei mai mulți dintre ei erau militari şi cu toții pălăvrăgeau cu voce tare, ceea ce nu făcea decât să sporească cacofonia. Ca toți Sullustanii, care evoluaseră pentru a trăi sub pământ, Den avea ochii relativ mari şi urechile sensibile în comparație cu majoritatea ființelor simțitoare. Purta *droptacuri*[11] polarizate şi amortizoare sonice, dar, chiar şi aşa, ştia că avea să aibă o durere de cap zdravănă dacă rămânea aici prea mult timp. Totuşi, era reporter,

---

[8] Yurb – planetă aridă situată în sistemul Yurb din Teritoriile Inelului Exterior. Este planeta natală a tigrului cu coadă brici din *Gropile de Praf*.

[9] Nexu – feline prădătoare originare de pe planeta Cholganna, găsite şi pe Zhanox. Prădători agili ca nişte pisici, cu patru ochi roşii şi o coamă defensivă cu țepi ascuțiți. Cei patru ochi le ofereau o vedere excelentă, a doua pereche permițându-le să urmărească prada după căldura corpului, în infraroşu.

[10] Quadro – instrument muzical în formă de cutie.

[11] Droptac – mic înveliş cornean folosit pentru a ajuta o ființă să vadă mai bine în lumina puternică.

iar localuri ca acesta erau cele mai interesante locuri unde se puteau auzi cele mai interesante poveşti. Presupunând că se putea auzi ceva prin vacarmul ăsta…

Urcă rampa, proiectată pentru speciile mai scunde sau fără picioare, până la bar, câştigând suficientă înălțime pentru a se afla la nivelul ochilor cu servitorul, căruia îi făcu un semn cu mâna. Barmanul, un Ortolan flegmatic, se apropie. Îl privi pe Den fără să vorbească – cel puțin, fără să vorbească ceva ce Den putea auzi. Majoritatea Ortolanilor conversau pe frecvențe ultraînalte sau ultrajoase. Chiar şi urechile Sullustanului, oricât de sensibile ar fi fost, nu erau la fel de bune ca ale barmanului cu blană albastră. Den era sigur că extraterestrul voinic, cu nasul lung, purta amortizoare sonice la fel de bune ca ale lui, dacă nu chiar mai bune.

Din fericire, amortizoarele aveau un blocaj selectiv – ori asta, ori Ortolanul era bun la cititul pe buze, pentru că atunci când Den spuse *Bantha Blaster*, barmanul începu imediat să toarne lichidele într-un pahar, construind un amestec portocaliu cu albastru, vârtos. Era destul de bun, remarcă Den. În câteva clipe, Ortolanul îi înmână băutura lui Den.

— O trec în cont, spuse barmanul, cu o voce joasă şi răsunătoare.

Den aprobă din cap, Apoi luă o înghițitură lungă şi lentă. *Ah…* Prima băutură a zilei era cea mai bună. După alte câteva, nu le mai simțeai cu adevărat gustul.

Luă destule înghițituri pentru a atenua puterea aspră a luminilor, apoi se uită în jur. Primul lucru pe care îl făcea un bun reporter când ajungea pe o planetă nouă era să găsească locurile unde se bârfea. Din cantine ieşeau mai multe poveşti decât din orice alt loc. Aceasta, cu siguranță, nu era cine ştie ce: o clădire dărăpănată din spumă turnată în mijlocul unei mlaştini – Den observase din naveta care cobora că cea mai mare parte a planetei părea a fi ori junglă, ori mlaştină – amenajată pentru a deservi trupele de clone, soldații şi personalul de sprijin asortat; acesta din urmă, fiind în cea mai mare parte medici, având în vedere că aceasta era o *Rimsoo*.

Fulgerele pâlpâiau afară, lăsând, în ochii lui, o strălucire slabă şi momentan albastră pentru tot ce privea. Tunetul bubui aproape simultan, rănindu-i urechile chiar şi cu amortizoarele. Dacă vremea de aici funcționa la fel ca pe majoritatea planetelor pe care le cunoştea Den, bubuiturile care doborau pe cer însemnau ploaie iminentă. Privi cum majoritatea ocupanților cantinei se repoziționară. *Of. Scurgeri de pe acoperiş*. Obişnuiții cunoşteau, fără îndoială, locurile prin care se scurgea apa.

Urmări cum se deschideau goluri în mulțime pe măsură ce se mutau în zone noi, mişcările lor fiind aproape inconştiente. *Vine ploaia, nu stați acolo, o să vă udați.* Cu excepția cazului în care, bineînțeles, erai o specie de apă, caz în care locurile unde erau scurgeri erau prețuite. *Gunoaiele unora, comorile altora…*

Răsună un alt tunet – un sunet uşor de diferit de cel al artileriei, dacă intrai şi ieşeai din zone de război atâta de des cum o făcuse el. În liniştea răsunătoare de moment care urmă, picăturile vestitoare ale furtunii bătură pe acoperişul acoperit cu spumă. În câteva secunde, cerul se deschise, iar sunetul ploii deveni un baraj constant. Şi, aşa cum anticipase, începură să apară scurgeri de apă.

Apa se bălti pe podea în cea mai mare parte, fără să lovească pe nimeni în timp ce se scurgea în cascadă. Câte un începător ici şi colo era surprins şi premiat cu râsete de către camarazii săi pentru că era udat. La capătul barului, un mecanic Ishi Tib se dezbrăcă de salopeta lui pătată de lubrifiant şi se strecură sub un jet constant, mişcându-şi pedunculii ochilor şi pocnind din cioc în ritmul muzicii.

Den clătină din cap. Ce viață. Scormonitor de cantină într-o altă groapă de gunoi,

totul în slujba *nevoii de a şti* a publicului. O rafală de vânt fierbinte şi umed se învârti peste el când garnitura uşii se despărți. Den ştiu, fără să se întoarcă măcar, cine intrase; îşi dădu seama după mirosul de Hutt umed care umpluse brusc încăperea.

Huttul se scutură, ignorând privirile şi exclamațiile enervate pe care jetul de apă le aducea de la clienții din apropiere, şi se strecură spre bar. Se opri la nivelul solului, lângă Den. Den îşi sorbi ultimii stropi şi avu nevoie de o clipă pentru a se linişti înainte să-l privească pe Hutt.

— Filba, spuse el. Cum te descurci cu *alunecatul*?

Huttul nu păru surprins să îl vadă aici – fără îndoială că fusese anunțat de sosirea presei. Abia dacă îi acordă o privire lui Den.

— Dhur. De ce nu te duci pe undeva să inventezi mai multe minciuni despre ființele cinstite care muncesc?

Den zâmbi.

— Pot să le inventez la fel de bine într-o cantină uscată – sau, relativ uscată.

Ființe cinstite care muncesc, pe naiba, gândi el. Dacă muncitorii cinstiți s-ar fi apropiat de Filba, uriaşul gasteropod s-ar fi zbârcit şi ar fi murit, probabil, aşa cum făceau strămoşii lui îndepărtați când erau acoperiți de sare.

Barmanul se apropie.

— Dopa boga noga, mârâi Filba în Huttă, ridicând două degete.

Barmanul aprobă din cap şi scoase două căni cu ceva galben şi efervescent, pe care le aşeză în fața Huttului. Filba le bău pe amândouă, fără să respire.

— Văd că nu eşti genul care să-ți savurezi băutura, spuse Den.

Filba întoarse un ochi enorm în direcția lui.

— Trebuie să bei repede berea Huttă, explică el. Altfel, trece prin cană.

Den aprobă din cap în semn de înțelegere înțeleaptă. Barmanul îi umplu din nou paharul, iar reporterul îl ridică.

— Războiul şi taxele, spuse el, şi bău.

— Koochoo, murmură Filba.

Den nu era suficient de familiarizat cu limba Huttă pentru a înțelege cuvântul, dar din tonul lui Filba părea o insultă. Desigur, majoritatea lucrurilor pe care le spunea Filba sunau ca o insultă. Sullustanul ridică din umeri. Ori Filba încă avea o problemă cu el, ori doar se descărca. Oricum ar fi fost, Den nu era deosebit de îngrijorat. Din experiența sa, existau foarte puține probleme în această galaxie care să nu poată fi *vindecate*, sau cel puțin puse în perspectiva corectă, prin doze generoase de alcool sau cu numeroasele sale echivalente.

Ploaia se opri aproape la fel de repede cum începu. Den se holbă la bălțile de pe podea, ştiind că vor trece zile întregi până când se vor evapora în aerul umed. Şi cu mult înainte de a o face, ar fi plouat din nou. Îl întrebă pe un Bothan care stătea la bar, la câțiva paşi de el:

— De ce nu ridicați un câmp peste locul ăsta, ca să-l țineți uscat?

Bothanul se uită la el.

— Uite cum facem – dacă poți rechiziționa unul sau dacă găseşti unul pe aici care nu este folosit, voi fi fericit să-l pun. Şi nu sugera să reparăm acoperişul – facem asta tot timpul. De îndată ce reparăm o gaură, sporii fac alta.

Den ridică din nou din umeri – avea sentimentul că o va face de multe ori pe Drongar – şi se întoarse la băutura lui. Totuşi, înainte să poată să-i acorde atenția pe care o merita, observă un grup care stătea la o masă aflată la câțiva metri distanță.

Erau patru: doi bărbați şi două femei. Unul dintre bărbați era Zabrak; restul erau oameni. Den făcu o mutră ironică. Deşi încerca să fie deschis la minte şi tolerant, trebuia să recunoască faptul că nu prea avea nevoie de oameni. Aveau tendința de a fi mai gălăgioşi decât majoritatea speciilor şi, ori de câte ori începea un scandal într-un loc ca acesta, la mijloc era de obicei un om. Îşi aminti o dată, pe Rudrig, când...

Clipi. Una dintre femelele umane purta hainele şi podoabele unui Jedi.

Nu se putea contesta acest lucru; haina simplă şi întunecată cu glugă, sabia de lumină atârnată la centură şi, mai presus de toate, ceva pe cât de indefinibil, pe atât de inconfundabil în felul în care se purta – toate acestea o identificau la fel de sigur ca şi cum un holo de neon ar fi clipit JEDI deasupra capului ei. Den ştia că Ordinul apăruse destul de des în holoştiri în ultima vreme. Îşi simți pulsul accelerându-se puțin când se gândi la posibilele implicații ale prezenței ei aici, pe Drongar. Ceva legat de bota, poate? Sau era ceva mai secret, clandestin...?

Curiozitatea lui de reporter nu putea fi negată. Den îşi ridică băutura şi porni spre masă. La urma urmei, publicul trebuia să ştie.

Capitolul 4

Jos nu îl recunoscu pe Sullustan, dar asta nu era surprinzător. *Rimsoo 7* nu era chiar unul dintre porturile spațiale de pe Coruscant, dar o mică parte de trafic tot trecea pe acolo. Majoritatea noilor veniți erau observatori sau ofițeri aflați în turneu şi, desigur, exista o paradă nesfârşită de clone. Cu toate astea, unii erau civili: supervizori de aprovizionare şi materiale, culegători de bota şi diverşi muncitori angajați. Auzise chiar şi zvonuri că baza ar putea fi inclusă într-un tur de divertisment HoloNet. Multe dintre funcțiile bazei erau îndeplinite de droizi, dar majoritatea droizilor nu rezistau prea mult timp pe Drongar. Droizii reparatori îşi rupeau constant numeroasele armături delicate, iar droizii medicali – MD-urile, 2-1B-urile şi FX-urile – aveau nevoie de întreținere constantă din cauza umidității şi a coeficientului ridicat de oxigen. Jos ceruse piese de schimb de la *Cybot*, *Medtech* şi alte fabrici de luni de zile, dar nu se întrevedea nicio bucurie prea curând.

Aşa că, atunci când Sullustanul veni cu o băutură într-o mână şi o expresie prietenoasă, cei patru făcură loc pentru încă un scaun. Se prezentă, adăugând că era reporter pentru *Valul Galactic*, unul dintre serviciile de holoştiri mai mici.

— Am fost rugat să trec la HoloNet de câteva ori, spus el, luând o mână de chipsuri de ciuperci din bolul din centrul mesei. Dar sunt prea *pe curentul dominant*, prea *pe linie de partid* pentru mine. Mie îmi place să lucrez la limită.

— Nu sunteți de acord cu politicile Republicii față de Dooku şi Separatiştii săi? întrebă Barriss Offee.

Ochii uriaşi ai lui Dhur o evaluară câteva secunde, în timp ce înghițea în sec.

— E cam neobişnuit să vezi un Cavaler Jedi atât de departe, spuse el.

— Deocamdată nu sunt Cavaler Jedi. Până când îmi voi finaliza pregătirea, titlul meu este Padawan, spuse Barriss. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ai dreptate – nu ți-am răspuns. Dhur privi fix în ochii fetei Jedi. Să spunem doar că nu sunt de acord cu unele dintre metodele lui Dooku.

Tăcerea care urmă amenința să devină tensiune. Zan spuse repede:

— Tocmai ne oferisem să-i facem noului nostru vindecător un tur pentru *cinci decicredite*. Vrei să ni te alături?

Dhur îşi goli băutura.

— N-aş rata asta.

* * *

Cinci decicredite ar fi un jaf pentru acest tur, gândi Jos în timp ce cei cinci se plimbau prin bază. Chiar nu erau prea multe de văzut: câteva clădiri turnate în spumă, dintre care cea mai mare conținea pre şi postoperator, şi sala de operații.

Apoi erau camerele ofițerilor – cabine mici, în cea mai mare parte – cantina, sala de mese, sala de aterizare, băile şi duşurile. Toate astea într-o mică vale umbrită de arbori înalți, asemănători cu copacii, în mare parte acoperiți cu ceva ce semăna cu muşchiul de mlaştină de pe Naboo.

Furtuna se oprise la fel de brusc cum începuse. Jos era transpirat după o duzină

de paşi; aerul era îmbibat şi greu, fără o adiere de mişcare. O privea pe Barriss Offee, întrebându-se cum suporta căldura umedă în mantia aceea grea. Nici măcar nu părea să transpire. Se întrebă cum arăta sub haina aceea…

— Facem triajul acolo, unde aterizează *ridicătoarele*, îi spuse Zan, arătând spre vest. Păstrăm o platformă separată pentru navete; acolo ați aterizat voi doi, lângă camerele culegătorilor. Arătă spre sud. Frontul este la aproximativ şaptezeci de kilometri în spate. *Ridicătoarele* vin de obicei dinspre est, din cauza vânturilor.

Jos deveni conştient de privirea lui Tolk asupra lui; îl privea cum se uita la Jedi. El îi aruncă o privire, iar ea îi zâmbi. El zâmbi înapoi, oarecum ruşinat. Nu avea rost să încerce să-şi mascheze gândurile în fața ei – era o Lorrdiană şi putea citi limbajul trupului oricui ca un holo. Era aproape ca o telepatie. Ridică din umeri.

Este doar simplă curiozitate, gândi el, şi văzu una dintre sprâncenele asistentei arcuindu-se: *Oh, chiar aşa?* Simți o clipă de uşoară jenă când se uită înapoi la Barriss. Din moment ce era Jedi – sau cel puțin una în formare –, oare legătura ei cu Forța o alertase deja?

Fusese foarte impresionat de munca ei în blocul operator – mâinile ei erau rapide şi sigure, mânuind bisturiele laser şi mini-câmpurile de presiune în timp ce cauteriza arterele din care țâşnea sângele şi chiar ajutase la transplantul unui rinichi. Dacă îşi folosise vreuna dintre puterile de vindecare despre care se zvonea că i le dăduse Forța, Jos nu o văzuse – dar, pe de altă parte, el însuşi fusese destul de ocupat. Ştia foarte puține lucruri despre Forță – nici măcar cum să o testeze, pentru că se presupunea că acea cunoaştere era rezervată Jedilor. Era conştient de puterea conexiunii dintre minte şi corp, desigur, dar nu avea talente în această direcție. Era chirurg; ştia cum să taie şi să îmbine măruntaiele unei duzini de specii, inclusiv a sa. Acesta era talentul său, darul său, şi era foarte bun la asta. Atât de bun încât uneori se simțea aproape plictisit de *reparațiile* de rutină pe care trebuia să le facă, în cea mai mare parte, la clone. Foarte rar pierdea una, iar când o pierdea, din cauza septicemiei, a unei traume ascunse sau a unei alte surprize neplăcute, era greu să simtă prea multă durere. Chiar şi în războaiele purtate de indivizi, medicii deveneau adesea *amorțiți*. Era şi mai uşor să o facă atunci când următorul corp care ajungea sub laserul lui arăta exact ca ultimul. *Uneori chiar ajungi să îi confunzi pe toți…*

La început îl deranjase. Acum se obişnuise. La urma urmei, era de notorietate faptul că acele clone nu erau indivizi adevărați, în sensul cel mai strict al cuvântului. Mentalitatea lor fusese standardizată, la fel ca şi somatotipurile[12] lor, pentru a-i face luptători mai eficienți. Nimeni nu auzise vreodată de un soldat care să înghețe sub tirul advers, sau să-şi dezamăgească camarazii pe front. Pur şi simplu nu se întâmpla, datorită ajustărilor subtile de comportament programate în masă în amigdala[13] şi în ceilalți centri emoționali din creierul lor. Jos nu era sigur, pentru că nu avusese niciodată ocazia să facă teste, dar bănuia că şi nivelurile de serotonină şi dopamină fuseseră ajustate, făcându-i mai neînfricați şi mai agresivi. Concluzia era că o clonă semăna destul de mult cu alta, şi nu numai ca aspect.

Desigur, nu erau unități interschimbabile ale unei minți de stup. Jos văzuse dovezi de individualizare, dar numai în domenii care nu interferau cu capacitatea lor de a lupta sau cu loialitatea lor față de Republică. Erau adevărați soldați universali,

---

[12] Somatotipuri – celule care, pe cale de diviziune, dau naştere unor celule somatice.

[13] Amigdala – potrivit experților, este partea creierului responsabilă pentru diverse emoții, inclusiv frica, furia, plăcerea şi anxietatea.

programați genetic să lupte fără teamă de moarte sau durere la moartea camarazilor lor. Asta îi făcea războinici mai eficienți, cu siguranță, dar, de asemenea, făcea să îi fie greu să se gândească la ei ca fiind fiecare o ființă organică unică. Auzise adesea că li se spunea în mod disprețuitor *droizi din carne*... Nu-i plăcea termenul, dar ca descriere, părea potrivit.

— ...nu-i aşa, Jos?

Jos clipi, dându-şi seama că Zan îl întrebase ceva, dar habar n-avea ce anume. Îşi ridică privirea spre Zan, Barriss şi Dhur; stăteau pe o mică ridicătură acoperită cu o creştere roz pal care era ideea de iarbă a lui Drongar. Începuse o briză uşoară, dar nu oferea prea multă uşurare din cauza căldurii. Mantia fetei Jedi se răsucise uşor. Se despărțise momentan într-o rafală, iar Jos îşi dădu seama că trupul de sub robă era... *Nu e rău. Nu e deloc rău.*

— Hei, partenere, spuse Zan, amuzat. Ce zici să ieşim din *hiperspațiu* şi să ne alăturăm grupului?

— Îmi pare rău. Se deplasă rapid pe înălțime pentru a sta lângă el, Dhur şi Barriss. Care a fost întrebarea?

— Mă întrebam dacă furtuna aceea a fost începutul sezonului musonic, spuse Dhur.

— Nu începe acum, spuse Jos, pentru că, de fapt, nu se opreşte niciodată. Cu excepția polilor, toată planeta este aşa.

Jos nu credea că ochii lui Dhur se puteau mări şi mai mult, dar ultima afirmație îi dovedi că se înşela.

— Vrei să spui că este aşa tot timpul?

— Cam aşa ceva, spuse Zan.

— De fapt, spuse Tolk, care se alătură grupului, este o zi destul de frumoasă. Doar o singură furtună cu fulgere până acum.

Un tunet îndepărtat răsună dinspre est. Se întoarseră cu toții şi văzură un nou front de furtună care se masa gri închis la orizont.

Jos aruncă o privire către Tolk.

— Chiar ar trebui să ştii deja că nu este bine să spui astfel de lucruri.

* * *

A doua furtună se potoli în jurul miezului nopții, deşi cerul rămase înnorat. Drongar nu avea o lună mare, aşa că Barriss, care se afla chiar în fața uneia dintre uşile de acces la camerele ofițerilor, fu surprinsă să vadă colibele şi terenurile iluminate de o lumină slabă care se schimba între nuanțe verzi, perlate şi turcoaz, ca şi cum norii ar fi fost cumva noctilucenți[14].

— Sunt sporii, îi spuse Zan. Nu fu surprinsă că el ieşise alături de ea; îi simțise prezența în Forță înainte să-l poată vedea. Unele tulpini strălucesc în întuneric, continuă el. Norii sunt un fundal bun pentru ele. Deşi te-ai gândi că toată ploaia aia le-ar putea spăla din aer.

Ea aprobă din cap. Benzile de lumină pestriță, care se răsuceau încet deasupra capului, erau mai impresionante decât multe curcubee şi aurore pe care le văzuse pe lumi mult mai ospitaliere. Era plăcut să ştie că şi Drongar avea ceva frumos de oferit.

— Este mult mai frumos decât cerul de noapte, de fapt, spuse Zan. Suntem atât

[14] Nori noctilucenți – nori care strălucesc argintiu la crepuscul, spre marginea orizontului.

de departe, pe Inel, încât nu se văd prea multe stele. Iar galaxia în sine nu este vizibilă din această emisferă. Îi zâmbi. Nu există nici măcar o lună plină sub care să te plimbi de mână.

Aproape din reflex, ea îi cercetă uşor aura cu Forța şi nu găsi în el decât prietenie. Îi zâmbi la rândul ei.

— Ai avut lună pe...?

— Talus. Nu, am avut ceva mult mai spectaculos: Tralus, lumea noastră soră.

— Ah. Lumile duble din sistemul Corellian. Două planete, care orbitează una în jurul celeilalte în timp ce se învârt în jurul soarelui lor.

Zan aprobă din cap şi păru impresionat.

— Te pricepi la cartografia galactică.

— Aş fi un Jedi slab dacă n-aş şti.

El o privi pentru o clipă. Barriss putea auzi sunetele nopții în jurul lor: bâzâitul moliilor gunoiere, zumzetul unui droid muncitor în timp ce-şi îndeplinea sarcinile şi, departe, câte un pocnet îndepărtat al armelor energetice şi pocniturile mai ascuțite ale aruncătoarelor de proiectile. Ar fi putut crede că şi le imagina, dar putea simți destul de clar reverberațiile morții şi ale distrugerii prin intermediul Forței.

— Şi cine erai, întrebă Zan, înainte să devii parte a Ordinului?

Ea ezită înainte să răspundă.

— Nimeni. Am fost adusă la Templu când eram copil.

— Nu ai încercat niciodată să-ți contactezi părinții, să-ți găseşti lumea natală...

Barriss îşi întoarse privirea.

— M-am născut pe o navă de linie în spațiul cosmic. Identitatea părinților mei este necunoscută. Nu numesc *casă* nicio lume în afară de Coruscant.

— Scuzele mele, Padawan Offee, spuse Zan încet. Nu am vrut să mă bag.

Ea se întoarse şi îi zâmbi.

— Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze. Nu există nicio scuză pentru impolitețe. Aşa cum spune Maestrul Yoda, *cu mânie dacă răspunzi, atunci în ruşine rămâi*.

— El este instructorul tău?

— Nu sunt Padawana lui; Maestra ma este Luminara Unduli. Maestrul Yoda este unul dintre cei mai respectați membri ai Consiliului. Ezită, apoi adăugă: A fost mentor pentru aproape toți Jedii care fac parte în prezent din Ordin. Unul dintre elevii lui, spre marea sa dezamăgire, a părăsit Ordinul şi s-a îndreptat spre partea întunecată a Forței.

— Eu nu am copii, spuse Zan, deşi sper să schimb asta odată ce voi pleca de pe această piatră umedă. Îmi imaginez că să pierzi un elev în felul acesta trebuie să fie aproape la fel de rău ca şi cum un părinte şi-ar pierde copilul.

Ea aprobă din cap.

— Sper că, într-o zi, după ce acest război se va termina, va putea să se întoarcă la pregătirea elevilor. Are multe de oferit.

— La fel ca tine, Padawan Offee. Zan căscă şi se întoarse spre uşă. Mă duc să dorm cât mai pot. Ar fi bine să faci şi tu la fel; dacă avem noroc, poate că mâine nu va fi mult mai rău decât azi.

Dispăru în clădire. Barriss mai zăbovi, gândindu-se. Îi deviase întrebările despre drumul ei schimbând subiectul conversației. De ce? se întrebă ea. Nu era sigură. Nu avea nicio legătură cu misiunea ei şi nu-i era ruşine cu originile ei. Poate că era doar

şocul noutății, al faptului că se afla din nou pe o altă lume.

Îşi ridică din nou privirea spre sporii luminoşi de deasupra ei. Existau specii şi culturi care credeau că sufletele călătoreau printre stele, zburând la nesfârşit de la un obiect ceresc la altul. Acele fire de acolo sus aproape că puteau fi confundate cu aşa ceva.

Observă atunci că o altă tulpină de spori îşi croia drum printre nori; o bandă de culoare purpurie. Se împletea cu culorile mai subtile, granițele sale crescând constant. Ştia că până la răsăritul zorilor, va fi nuanța dominantă.

Barriss se întoarse în cabină înainte să vadă celelalte fâşii copleşite de cea roşie.

Capitolul 5

Stând în sala de mese şi mâncând un mic dejun compus din prăjituri cu cereale, sirop de *poptree*[15] şi fâşii de alge uscate, Barriss Offee simți brusc o tulburare în Forță. Energia acesteia era cea a unei lupte iminente – ceva ce învățase să recunoască. Se opri şi încercă să se concentreze asupra unei direcții.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jos.

Sorbea o cană de *parichka* la câteva locuri mai încolo. Ea se întoarse să se uite la el.

— Ai spus că suntem mult în spatele liniilor noastre aici?

— Da. De ce?

— Are loc un fel de confruntare, destul de aproape.

Chirurgul se uită la cronometrul său.

— Ah. Ăsta ar fi meciul de *teräs käsi*. Vrei să mergi să arunci o privire?

Ploaia de noaptea trecută spălase o parte din polenul acru şi din sporii plutitori, dar aerul de după-amiază încă avea o aromă mucegăită şi acră în timp ce Jos o conducea din incintă. La o sută de metri distanță, într-un mic amfiteatru natural erodat în stâncă, se adunaseră poate douăzeci sau douăzeci şi cinci de persoane; trupe, în cea mai mare parte, deşi Barriss putea vedea şi câțiva umanoizi de diferite tipuri. Aceştia stăteau jos sau în picioare în semicercul neregulat format de stânci, privind cu atenție spectacolul care se desfăşura în fața lor. Se auzeau câteva strigăte de încurajare, dar mulțimea era, în cea mai mare parte, tăcută. Pe podeaua amfiteatrului se afla un covoraş mare, din spumă pulverizată, iar pe acesta stăteau doi oameni. Bărbații erau goi până la brâu şi purtau chiloți din piele subțire şi încălțări de lupte. Amândoi păreau a fi în bună formă fizică, deşi niciunul nu era deosebit de înalt sau voluminos. Unul era scund, brunet, cu muşchi groşi pe piept şi umeri; celălalt era înalt şi zvelt, aproape blond şi avea câteva cicatrice nevindecate pe brațe. Cicatricele nu semănau cu cele rituale – dacă exista un model, Barriss nu-l putea vedea. Dar era evident, după formele lor, că semnele veniseră de la lame.

Barriss simți o altă zvâcnire a Forței şi ştiu că de aici provenea tulburarea.

Pe măsură ce se apropiau, Jos spuse:

— Instructori de luptă corp la corp. Tipul cel scund este Usu Cley – este de la *Rimsoo 5*, la aproximativ nouăzeci de kilometri spre polul sud de aici. Cley a fost campionul Flotei a IX-a la masa mijlocie doi ani la rând. L-am văzut luptând de câteva ori – este foarte bun. Celălalt este nou; este înlocuitorul instructorului unității noastre, care a fost aruncat în aer de un droid sinucigaş săptămâna trecută. Nu l-am văzut încă mişcându-se. Eşti o femeie care pariază, Jedi Offee? Trebuie să înceapă în câteva minute. Ai putea face câteva credite – cota este de doi la unu în favoarea lui Cley.

Forța se învârtea din nou în ea, transmițându-i un sentiment clar de amenințare, iar aceasta venea, fără îndoială, de la luptătorul blond.

— Cum îl cheamă pe noul om?

Jos se încruntă, căutând în memorie.

---

[15] Poptree – copac nativ de pe Drongar.

— Pow, Fow... ceva de genul ăsta...

— Phow Ji?

— Da. Îl cunoşti?

— Ai făcut un pariu?

— Zece credite pe Cley.

Barriss zâmbi, iar Jos păru nedumerit.

— Ce este?

Se opriră pe una dintre cele mai înalte poziții care dădeau spre zona de antrenament. Cei doi luptători se îndreptau spre mijlocul covorului. Arbitrul, un Gotal, stătea între ei, dându-le instrucțiuni. Nu dură mult; aparent, în afară de a se omorî unul pe altul, aproape orice era permis.

— Cu câțiva ani în urmă, zise ea, a avut loc un turneu de *teräs käsi* pe Bunduki – acolo îşi are originea această artă, ştii. În meciul final, un Cavaler Jedi, Joclad Danva, l-a întâlnit pe campionul local.

— Un Jedi? Împotriva unui localnic? Nu mi se pare corect.

— Danva avea abilitatea ciudată de a se putea despărți de Forță în anumite momente. Nu folosea niciodată puterea acesteia în meciurile sale; doar îndemânarea sa personală, care era considerabilă. Era un virtuoz cu săbii gemene, unul dintre puținii care au stăpânit vreodată tehnica Jar'Kai. Am văzut holofilme cu el şi era un luptător fantastic. Se putea lupta cu majoritatea Jedilor la antrenament.

— Şi...?

— Şi a fost învins în meciul de pe Bunduki.

Jos îşi ridică sprâncenele, apoi îşi îndepărtă privirea de la ea spre bărbații cu pieptul gol de pe saltea. Arbitrul se dădu înapoi, iar bărbații adoptară poziții de luptă.

— Nu, spuse el.

— Ba da. Maestrul Danva a fost învins de campionul local de *teräs käsi*, Phow Ji. Noul vostru instructor de luptă.

Jos suspină.

— Înțeleg. Ei bine, sunt doar credite. Şi nu e ca şi cum ar fi ceva de cumpărat pe aici...

În timp ce se uitau, cei doi luptători se învârteau în cerc, privindu-se unul pe celălalt. Cley îşi ținea partea stângă îndreptată spre adversarul său, cu picioarele larg desfăcute într-o postură de călăreț de bantha, mâna stângă sus, mâna dreaptă jos, cu degetele formate în pumni largi. Ji stătea înclinat față de Cley, cu piciorul drept în față, cu brațele întinse şi mâinile deschise. Părea vulnerabil, dar Barriss ştia că invitația era falsă. Erau la un pas şi jumătate distanță, iar Barriss recunoscu că aceasta era distanța de luptă cu cuțitul – chiar în afara razei de acțiune a unei lame scurte. Continuară să se învârtă în cerc. Cley era prea precaut ca să cadă în capcana evidentă. Semăna mai mult cu un meci de *jetz* decât cu o luptă, echilibrul delicat dintre ei se menținea în timp ce un bărbat se mişca, atât de uşor, iar celălalt răspundea cu o mişcare la fel de subtilă. Spectatorii vorbeau nesiguri, conştienți că se întâmpla ceva, dar nefiind siguri ce.

Apoi Cley atacă. Se năpusti, împins de picioarele care se agitau puternice, şi fu foarte rapid. Lansă o combinație de doi pumni, stâng şi drept, joasă şi înaltă, şi oricare dintre lovituri ar fi fost suficientă pentru a pune capăt luptei, dacă ar fi atins ținta.

Ji nu se dădu înapoi, ci făcu un pas în față pentru a răspunde atacului. Propriul său pumn traversă linia mediană şi devie cu puțin lovitura înaltă a lui Cley, doar atât

cât să rateze lovitura. Apoi, pumnul lui Ji îl prinse pe Cley în plin nas, dar acesta nu fu sfârşitul. Îşi continuă pasul, îşi puse piciorul drept în spatele piciorului din faţă al lui Cley, prinse gâtul bărbatului în V-ul format de degetul mare şi arătător şi îl mătură, împingându-l pe covor suficient de tare încât să-i imprime momentan forma în spuma rezistentă. Apoi căzu într-o ghemuire adâncă şi înfipse cotul aceluiaşi braţ în plexul solar al lui Cley. Respiraţia lui Cley ieşi în grabă.

Ji se ridică, se întoarse cu spatele la omul căzut şi se îndepărtă. Cley rămase întins pe spate, încercând să-şi recapete suflul, fără a se putea ridica.

Aşa, pur şi simplu, lupta se terminase. Odată ce atacul fusese lansat, întreaga secvenţă durase poate trei secunde, în total.

— La naiba! spuse Jos. Ce a făcut?

— Se pare că tocmai te-a costat zece credite, Căpitane Vondar, spuse Barriss.

Jos privi cum medicul de luptă îl verifica pe Cley şi decise că omul nu era rănit suficient de grav pentru a avea nevoie de mai mult decât de primul ajutor. Nu mai văzuse aşa ceva până atunci – un luptător atât de experimentat precum Cley fiind doborât atât de repede şi atât de uşor. Phow Ji era bun.

Jos făcuse antrenamentul de bază cerut tuturor militarilor, desigur, şi învăţase câteva trucuri, dar acelea nu erau nimic în comparaţie cu ceea ce tocmai văzuse. Încă nu era sigur de ceea ce văzuse. La un moment dat, cei doi bărbaţi se luptau pentru poziţie – în momentul următor, Phow Ji pleca şi Usu Cley era pe spate încercând să-şi amintească cum să respire.

Cum ar fi fost să ştii că poţi avea cu adevărat grijă de tine însuţi în felul acesta, atunci când se ajungea la limită? Că ai putea învinge un Jedi în lupta corp la corp?

Era greu chiar şi de imaginat. Desigur, cele mai rapide mişcări din galaxie nu puteau bloca un fascicul de particule de blaster sau un proiectil de la un aruncător. Deşi auzise că Jedii erau de fapt capabili – prin intermediul Forţei, presupunea el – să anticipeze astfel de atacuri înainte ca ele să fie lansate şi astfel să le blocheze sau să le evite – văzând viitorul imediat, de fapt. Nu era sigur dacă putea crede asta. Dar un lucru era sigur: de acum încolo, creditele lui vor fi pe tipul cel nou.

Lângă el, Barriss înţepeni, iar Jos îşi ridică privirea şi îl văzu pe temutul Phow Ji apropiindu-se şi ştergându-şi faţa cu un prosop. Văzute de aproape, trăsăturile bărbatului erau slabe şi dure; buzele lui păreau aşezate într-o expresie care nu era chiar rânjet. Era un om care ştia cât de periculos era şi nu se sfia să-i facă şi pe alţii să ştie.

— Eşti Jedi, îi spuse el lui Barriss.

Nu era o întrebare. Vocea îi era egală, liniştită, dar plină de încredere. Îl ignoră pe Jos ca şi cum nu ar fi fost acolo. Jos hotărî că era în regulă din punctul lui de vedere.

— Da, spuse ea.

— Dar nu încă pe deplin.

— Eu sunt Padawana Barriss Offee.

Ji zâmbi.

— Încă mai crezi în Forţă?

Barriss ridică o sprânceană.

— Tu nu crezi?

— Forţa este o poveste inventată de Jedi pentru a-i speria pe toţi cei care li se opun. Jedii nu sunt luptători impresionanţi. Eu abia am transpirat, doborând unul cu

ceva timp în urmă.

— Joclad Danva nu a folosit Forța când te-ai luptat cu el.

— Aşa a spus el. Ji ridică din umeri, ştergându-şi din nou fața cu prosopul. O zi fierbinte. Şi tu arăți puțin transpirată, Jedi. Poftim…

Îi aruncă prosopul. Barriss ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-l prindă. Prosopul se opri în aer. Rămase acolo timp de vreo două secunde, iar Jos clipi. *Ce naiba…?*

Prosopul căzu şi ateriză la picioarele lui Barriss. Ea nu-şi luase ochii de la Ji.

— Forța este reală, spuse ea, cu blândețe.

Ji râse şi clătină din cap.

— Am văzut iluzii mai bune de la magicieni de carnaval ambulant, Padawan.

Se întoarse şi plecă. Jos se uită la prosop, apoi la Barriss.

— Despre ce a fost vorba?

— O eroare de judecată, spuse Barriss. Mi-am permis să mă enervez. Clătină din cap. Mai am atât de mult de învățat…

Se întoarse şi porni înapoi spre complex. Jos o privi pentru o clipă plecând, apoi luă prosopul şi îl privi curios. Era o bucată perfect normală de pânză absorbantă, genul pe care de obicei nu-l vedeai atârnând în aer ca de un cârlig invizibil. Era umedă din cauza transpirației maestrului *teräs käsi*, dar în rest nu era nimic deosebit. Tocmai asistase la prima sa demonstrație a Forței. În ceea ce priveşte demonstrația, nu era în aceeaşi ligă cu abilitatea de a evita proiectilele de blaster, de a deveni invizibil sau de a lansa raze laser din ochi – auzise că Jedii puteau face toate astea. Dar era destul de impresionant, totuşi. Se întrebă ce altceva mai era capabilă.

Când se uitase la ea, stând în picioare pe ridicătura de pământ din afara bazei, cu vântul suflându-i roba într-o parte, simțise o atracție puternică – sau cel puțin aşa crezuse. Era un sentiment de putere interioară şi de pace în ea care îl atrăgea puternic pe vindecătorul din el. Dar aceeaşi linişte o făcea, de asemenea, să pară îndepărtată şi inabordabilă; mai mult ca un simulacru de femeie decât una reală. Unii bărbați erau atraşi de aparența de distanțare, dar nu şi Jos.

Pe lângă asta, mai era şi puterea pe care o avea. Deşi auzise toată viața despre Forță, îşi dădea seama acum că nu crezuse niciodată cu adevărat că poate exista aşa ceva. La fel ca mulți alții din profesia sa, chirurgul şef Jos Vondar era un pragmatic – credea în ceea ce era real, în ceea ce era cuantificabil şi măsurabil. Ceea ce tocmai văzuse fusese – nu exista un alt cuvânt pentru asta – înfricoşător.

Un pocnet brusc din apropiere îl făcu să tresară şi să se întoarcă. Câmpul de perimetru nu era departe, iar ceva se atinsese de el şi fusese electrocutat. Încărcătura nu era suficient de puternică pentru a ucide, dar era cu siguranță neplăcută pentru orice mai mic decât un ronto de pe Tatooine. Jos porni înapoi spre grupul de colibe. Nu că în junglă ar fi existat ceva atât de mare de care să îşi facă griji; probabil că fusese un *zvârcolitor*. Aceasta era cea mai mare formă de viață terestră pe care o observaseră până atunci: o chestie asemănătoare unui melc, de aproximativ cinci metri lungime şi jumătate de metru grosime, care se unduia în zigzag pe pământ. Cilii săi puteau emite o încărcătură electrică puternică, suficientă pentru a doborî un om matur, dar de obicei nu era fatală. Toată fauna terestră pe care o văzuseră până acum, chiar şi cea mare, precum *zvârcolitorii*, era nevertebrată. Se presupunea că în oceanele de pe Drongar existau creaturi acvatice de dimensiuni şi de o varietate mult mai mari, dar el nu văzuse niciodată vreuna şi era bucuros să rămână aşa.

Gândurile i se îndreptară din nou spre Barriss şi suspină. Nu avea rost să se

întrebe dacă era sau nu atras de ea. Chiar dacă ar fi fost şi chiar dacă Ordinul ei tolera relațiile – lucru despre care nu avea date, într-un fel sau altul – tot era imposibil. Jedii nu erau singurii care aveau tradiții.

Orice alte gânduri pe această temă fură întrerupte de vuietul caracteristic al *ridicătorului medical* care se apropia. Aproape bucuros de distragerea atenției, Jos începu să alerge înapoi spre bază.

Capitolul 6

Tura asta fu una proastă. Au fost patru *ridicătoare* pline, ceea ce însemna şaisprezece soldaţi răniţi. Trei muriseră pe drum, iar unul era prea departe pentru a se mai încerca resuscitarea – una dintre asistente îi administră eutanasia în timp ce Jos, Zan, Barriss şi alţi trei chirurgi se spălau.

Una dintre clone era acoperită cu arsuri de gradul trei; au trebuit să-i taie armura pentru a o elibera. Fusese literalmente gătit de un proiector de flăcări. Din fericire, unul dintre cele trei rezervoare de bacta funcţionale pe care le aveau era gol, iar soldatul fu scufundat rapid într-o baie de nutrienţi.

Starea celor rămaşi varia de la critică la precară, şi fură triaţi în consecinţă. Jos îşi trase mănuşile în timp ce Tolk îl informă despre primul său caz.

— Şoc hemoragic, multiple răni cu flechette, traumatism cranian…

Jos aruncă o privire la ceas. Erau de aproximativ zece minute în *ora de aur* – fereastra de timp cea mai critică pentru supravieţuirea unui soldat în urma unei răni pe câmpul de luptă. Nu mai era timp de pierdut.

— Bine, hai să-l stabilizăm. A pierdut mult sânge şi are în intestin o cantitate de metal cât o centură de asteroizi. Bagă-i nişte sânge, imediat…

Barriss îl privi pe Jos la lucru timp de un minut, admirându-i îndemânarea şi deciziile rapide. Apoi se deschise către Forţă, lăsând-o să-i spună unde ar fi fost cea mai mare nevoie de abilităţile ei. Simţi cum aceasta îi ghida picioarele spre masa lui Zan, unde Zabrakul lucra la un alt soldat, asistat de un FX-7.

— Este vreo problemă? întrebă ea.

— Aruncă o privire, răspunse el.

Ea făcu un pas mai aproape. Corpul gol zăcea pe masă, intubat şi punctat de linii de senzori şi perfuzii. Nu părea rănit sau accidentat, dar pielea avea o culoare pestriţă violacee – părea o vânătaie uriaşă.

— A fost lovit de un câmp disruptor, spuse Zan. Bioscanerul arată că sistemul său nervos central a fost prăjit. Am crezut că putem face ceva, dar am trecut de asta. Funcţiile autonome sunt stabile în momentul de faţă pe suport vital, dar nu vor dura. Şi chiar dacă am putea să-i restabilim conştiinţa, nu ar fi decât carne.

— Ce se poate face?

El clătină din cap.

— Nimic. Putem să-i recoltăm organele, să le folosim pentru a-l petici pe următorul care are nevoie de un rinichi sau de o inimă.

Începu să facă un gest către droid, dar Barriss îl opri.

— Lasă-mă să încerc ceva mai întâi, spuse ea.

Zan clipi surprins, dar făcu un pas înapoi, indicând că pacientul era al ei.

Ea se apropie mai mult, sperând să nu i se vadă nervozitatea. Îşi întinse mâinile prin câmp şi îşi aşeză ambele palme pe pieptul soldatului clonă. Apoi închise ochii şi se deschise către Forţă. I se părea că Forţa fusese dintotdeauna cu ea, încă din primele ei amintiri din copilărie. Una dintre amintiri era deosebit de vie şi, dintr-un motiv oarecare, îi venea adesea în minte atunci când era pe punctul de a invoca puterea. Nu putea avea mai mult de trei sau patru ani şi se jucase cu o minge într-una din

anticamerele Templului. Aceasta se rostogolise dincolo de raza ei de acțiune, printr-o boltă deschisă pe care încă nu o explorase. Barriss urmase mingea şi se trezise brusc într-una dintre camerele principale gigantice. Deasupra capului, tavanul boltit se înălța, iar pilonii uriaşi se ridicau maiestuos din podea. Mingea ei încă se rostogolea pe podea, dar Barriss, îngrozită de mărimea şi splendoarea imensă a lucrurilor, nu avu de gând să meargă după ea. În schimb, o făcu să se întoarcă la ea. Nu ştiuse că era capabilă de aşa ceva. Pur şi simplu întinse mâna spre ea, iar mingea se oprise, ezitase şi apoi se rostogolise ascultătoare înapoi spre ea. Când se aplecă să o ridice, simți pe cineva în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Maestrul Yoda, care stătea în picioare la intrarea îndepărtată a anticamerei. Îi zâmbise şi dăduse din cap, evident impresionat de ceea ce tocmai văzuse. Asta era tot. Nu-şi mai amintea nimic după aceea, dacă Maestrul Yoda îşi continuase drumul, iar ea îşi continuase jocul, sau dacă îi vorbise, sau dacă se întâmplase cu totul altceva. Cineva ar fi crezut că o astfel de întâlnire cu unul dintre cei mai legendari Jedi dintre toți ar fi rămas imprimată în creierul cuiva mult mai temeinic decât partea în care se juca cu o minge. Dar aşa era. Îşi amintea chiar şi culoarea mingii: albastră.

Acea amintire îi venea acum, aşa cum se întâmpla, uneori fugitiv, alteori în detaliu, aproape de fiecare dată când se pregătea să apeleze la Forță. Barriss simțea cum palmele i se încălzesc pe burta soldatului. Nu trebuia să vizualizeze procesul – ştia că energia vindecătoare se revărsa din ea în el. Nu, nu *de la ea*, ci *prin ea*. Ea era doar conducta, canalul prin care Forța îşi făcea treaba.

După o perioadă necunoscută de timp – ar fi putut fi un minut sau o oră, din câte ştia ea – deschise ochii şi îşi ridică mâinile.

— Uau, murmură Zan în spatele ei.

Se uită la panoul de citire. Văzu că soldatul se stabiliza. De asemenea, decolorarea dispăruse; pielea lui avea o culoare sănătoasă.

— Trebuie că eşti cea mai bună din clasa ta. Cum ai făcut asta? întrebă Zan, fără să-şi ia privirea de la panou.

— Nu am făcut nimic, răspunse Barriss. Forța poate vindeca rănile în multe ocazii.

— Ei bine, cu siguranță a funcționat pe el. Zan făcu un gest către panou. Tiparul undelor cerebrale este în limite normale, iar majoritatea traumelor secundare par să fi dispărut. Destul de impresionant, Padawan.

FX-7 conduse targa afară. Până când Zan termină de schimbat mănuşile, în fața lui se afla un alt corp.

— Rămâi prin preajmă, îi spus el lui Barriss. Mai sunt destui acolo de unde a venit el.

* * *

Aşezat pe un taburet de bar, cu piciorul stâng sprijinit pe o treaptă mai înaltă decât cel drept, Zan reglă mecanismele de acordare ale *quetarrei* sale, aducând corzile în acord. Instrumentul avea opt corzi, fibre de diferite diametre şi texturi, iar opt erau cu trei mai multe decât avea Zan degete la fiecare mână. Prima dată când îl văzuse pe prietenul său cântând la acest obiect, Jos fusese impresionat. Degetele Zabrakului dansaseră agil în sus şi în jos pe placa instrumentului, iar din când în când se aplecase mult şi îşi apăsase bărbia pe instrument, folosindu-se de ea pentru a apăsa corzile.

Quetarra era o cutie de lemn de *pleek* goală, ornamentată şi cu granulaţie frumoasă, lustruită până la un luciu mat, cu mai multe găuri în ea, într-o formă asemănătoare unui opt. O placă plată ieşea din cutie, iar de capetele corzilor erau ataşate opt cheiţe cu roţi dinţate pe o căpăţână sculptată.

Cavalcada de trupuri răvăşite de război încetase în sfârşit să mai vină la aproape cinci ore de la sosirea ultimelor *ridicătoare*. În timpul ultimei ore fusese o altă furtună cu fulgere – una rea, cu fulgere care loveau destul de aproape de tabără. Întreaga zonă era ecranată electrostatic, desigur, dar era greu de ţinut minte că atunci când tunetul era suficient de puternic pentru a zgudui clădirea, fulgerele bruşte de lumină albă prin ferestre lăsau urme purpurii în ochi, iar mirosul înţepător de ozon umplea aerul, expulzând chiar şi duhoarea de carne carbonizată în luptă.

Dar furtuna trecuse la fel de repede cum venise, şi, printr-o înţelegere tacită, toată lumea ajunsese în cantină. Jos intrase cu câteva minute mai târziu şi fusese surprins de liniştea relativă dinăuntru, până când îl văzuse pe Zan.

Aşteptarea din aer era aproape la fel de picantă precum fusese mirosul de ozon. Lumea sorbea băuturi sau inhala vapori sau mesteca mirodenii, şi îl privea pe Zan cum ajusta *quetarra*. Nimeni nu arunca măcar o privire spre cutia silenţioasă de quadro, care furniza de obicei muzica. Luminile globurilor fuseseră reduse la un nivel moale, difuz. Diferite sunete armonice răsunau în timp ce Zan rotea cheile, modificând diferitele tensiuni până când notele atonale ajungeau să se îmbine perfect. În cele din urmă, mulţumit, se aşeză un pic mai drept pe scaun, îşi aşeză instrumentul pe piciorul stâng şi făcu un semn din cap către public.

— O să încerc două lucrări scurte. Prima este preludiul lui Borra Chambo la capodopera sa, *Dizolvarea din Proprie Intenţie*. A doua este contrapunctul din *Insensibilul* a lui Tikkal Remb Mah.

Zan începu să ciupească corzile, iar muzica rezultată din acel raport dintre degete şi fibre umplu cantina cu o melodie obsedantă şi o linie de bas în contrapunct care, în ciuda comentariilor lui Jos despre cât de mult ura lucrările clasice, îl cuprinse imediat în îmbrăţişarea sa. Zan era un maestru al muzicii, nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Ar fi trebuit să se afle pe o scenă de concert pe o lume liniştită şi civilizată, unde fiinţele simţitoare apreciau o asemenea măiestrie, mâinile lui talentate fiind ocupate cu crearea de artă în loc să mânuiască vibrobisturie şi cleme.

Războiul, gândi Jos. *La ce e bun?* Cu siguranţă nu pentru artă. Se întrebă câte alte talente ca Zan erau risipite în bătăliile din întreaga galaxie. Apoi îşi scoase cu forţa astfel de gânduri deprimante din cap şi doar ascultă muzica. Era destul de puţină frumuseţe pe această lume, îşi aminti lui însuşi – aşa că ar fi putut să se bucure de ea atât cât dura.

În jurul lui, alţii stăteau în picioare sau jos în linişte, prinşi în pânza muzicală pe care o ţesea Zan. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu zăngănea din veselă sau ciocnea pahare. Era linişte, cu excepţia zgomotului îndepărtat al tunetului şi a sunetelor *quetarrei* lui Zan. Jos aruncă o privire în jur şi îl văzu pe Klo Merit. Equani era uşor de observat; era cu aproape un cap mai înalt decât orice alt biped din mulţime. Blana şi mustăţile de un gri palid îl ajutau, de asemenea. Jos se bucura să îl vadă pe acolo *îngrijitorul de minţi* din *Rimsoo*. Equanii – puţinii care mai rămăseseră, după ce o explozie solară le arsese planeta natală – erau fiinţe intens empatice, capabile să înţeleagă şi să psihanalizeze aproape orice altă specie inteligentă cunoscută. Jos ştia că Merit, în multe privinţe, purta greutatea emoţională a întregii tabere pe umerii săi

eleganți şi largi. Acum, însă, părea prins în vraja pe care o țesea Zan, la fel ca toți ceilalți. Bine, gândi Jos. Îşi aminti un citat din Bahm Gilyad, care formalizase, cu cinci mii de ani în urmă, regulile şi responsabilitățile profesiei sale, în timpul Războiului Hiperspațial Stark: *Bolnavii şi răniții vor avea întotdeauna un vindecător care să le vindece rănile, dar la cine se va duce vindecătorul?*

Pe măsură ce Zan cânta, lui Jos îi fu mai uşor să nu se gândească la război, la cât de obosit era sau la câte cioburi de metal îndepărtase sau organe perforate înlocuise în ultimele ore. Muzica îl purta în adâncurile ei, îl ridica pe înălțimi şi îl împrospăta ca o săptămână de odihnă. Îşi dădu seama că, în multe privințe, prietenul său făcea pentru doctorii şi asistentele *Rimsoo 7* ceea ce fata Jedi făcuse pentru soldații clone răniți – îi vindeca. Timpul părea să se oprească.

În cele din urmă, Zan ajunse la sfârşitul ultimei compuneri. Ultima notă clară se îndepărtă tremurând, iar tăcerea fu aproape absolută. Apoi, clienții cantinei începură să fluiere şi să aplaude, sau să-şi lovească cănile goale de băutură pe mese.

Zan zâmbi, se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

Den Dhur stătea lângă Jos, care nu observase când intrase reporterul.

— Prietenul tău e bun, spuse Dhur. Ar putea să lucreze în circuitul clasic şi să facă credite serioase din asta.

Jos aprobă din cap.

— Probabil că aşa ar fi, spuse el, cu excepția acestei mici probleme numite război interstelar.

— Ei bine, da, asta. Dhur făcu o pauză. Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură, doctore.

— Lasă-mă să te las să o faci.

Păşiră împreună spre bar. Dhur îi făcu semn cu mâna servitorului, care se apropie de ei cu greu.

— Două *Răcoritori Coruscant*. În timp ce aşteptau băuturile, Dhur spuse: Ce ştii despre Filba?

Jos ridică din umeri.

— Este sergentul nostru de aprovizionare. Prelucrează rechizițiile, modificări ale comenzilor, genul ăsta de lucruri. Miroase de parcă ar folosi mlaştina ca apă de colonie. În afară de asta – nimic, de fapt. Cine ştie ceva despre Hutti? Şi de ce îți pasă?

— Instinctul de reporter. Huttii fac ştiri bune, de cele mai multe ori. De asemenea, Filba şi cu mine ne cunoaştem de ceva vreme. Nu vreau să par că mă iau de unele specii sau ceva de genul ăsta, dar ştii vechea zicală: *Cum ştii când minte un Hutt? I se…*

— *I se mişcă buzele*, încheie Jos. Da, am auzit-o şi pe asta. Se spune acelaşi lucru despre Neimoidieni.

— Şi despre Ryni, şi despre Bothani, şi despre Toydariani. Este o galaxie dură, sau cel puțin aşa am auzit.

Reporterul îi zâmbi lui Jos, care îi răspunse cu un zâmbet. Deşi părea sarcastic şi irascibil, totuşi era ceva simpatic la micuțul războinic.

Barmanul le aduse băuturile. Dhur lăsă un credit pe bar.

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar am auzit că se aplică şi la oameni.

Jos îşi goli cana.

— Sunt profund şocat şi jignit. În numele oamenilor din întreaga galaxie, mai vreau un pahar. Îi făcu un semn barmanului, apoi adăugă: Filba poate fi o pacoste,

dar se pare că îşi face treaba destul de bine. Sau poate ar trebui să spun treburile. Se pare că îşi bagă degetele grăsuțe în orice. Se ocupă chiar şi de transporturile de bota.

Dhur fu pe punctul de a lua o înghițitură din al doilea pahar; se opri şi ridică o sprânceană în loc de cana lui.

— Poftim?

— Aşa am auzit. Bleyd i-a dat control total asupra recoltării, procesării şi transporturilor.

— Imaginează-ți asta. Dhur păru brusc nervos. Hei, ai auzit de Epoh Trebor şi de turneul său HoloNet Entertainment? Se pare că Drongar e pe lista lor.

— O să-mi notez să mă entuziasmez de asta mai târziu.

Jos nu fusese niciodată prea *îndrăgostit* de popularul star HoloNet, deşi părea să fie în minoritate, judecând după ratingurile lui Epoh. Încă era curios în legătură cu interesul lui Dhur pentru Filba, dar înainte să poată spune mai mult, Sullustanul îşi goli ceaşca şi spuse:

— Ne vedem mai târziu, doctore. Mulțumesc pentru băutură.

— Tu ai plătit pentru ea, îi reaminti Jos.

— Corect, aşa am făcut, spuse Dhur. Ei bine – vei plăti tu următorul rând.

Apoi se îndreptă spre uşă cât de repede îl puteau duce picioarele butucănoase.

Jos se uită în jur, întrebându-se dacă Filba intrase în timp ce vorbeau ei. Nu îl văzu, iar Huttul era destul de uşor de recunoscut în mulțime.

Se încruntă. Evident, ceva îl făcuse pe Dhur să se agite, şi părea să aibă legătură cu Filba. Baza se aştepta la câteva ore de relativă pace şi linişte înainte de sosirea următorului val de răniți, cu excepția cazului în care avea loc o evacuare de urgență de pe front, ceea ce era întotdeauna o posibilitate. Jos intenționase să-şi petreacă timpul dormind. Somnul era chiar mai prețios decât bota pe această lume. Poate că, totuşi, va trece pe la cabina de aprovizionare, să vadă ce mai face Filba.

Mai întâi, însă, avea să-şi termine băutura.

Capitolul 7

Spionul se afla pe acest bulgăre mizerabil de noroi îmbibat, numit planetă, de mai bine de două luni standard şi deja se săturase total de ea. Două luni de când agenții din eşaloanele superioare ale armatei Republicii dispuseseră transferul lui în această *Rimsoo*. Două luni în căldură şi soare, asediat în permanență de tot felul de dăunători zburători... şi de spori! Acei spori iritanți, care înfundau totul. Erau zile în care o mască cu filtru era o necesitate, altfel s-ar fi sufocat înainte să poată parcurge întreaga lungime a bazei.

Spionului îi era dor de casă cu o disperare neliniştită. Vremea blândă, briza oceanului, mirosurile subtile ale ferigilor... durerea nostalgică fu respinsă cu un mârâit şi o scuturare din cap. Nu avea rost să stăruie asupra trecutului. Era o treabă de făcut şi, în sfârşit, semințele plantate cu mai bine de un an în urmă începeau să dea roade.

Deşi natura exactă a maşinațiunilor prin care contele Dooku realizase acest plan măreț era încă neclară, în cele din urmă nu conta. De fapt, era mai bine să fie ignorant, astfel încât, dacă era prins, nici măcar drogurile sau hipnozele nu puteau extrage adevărul. Nu că expunerea ar fi fost foarte probabilă. Această nouă identitate fusese documentată în mod impresionant, iar poziția în lanțul de comandă era suficient de înaltă pentru ca aproape toate datele importante care veneau să poată fi evaluate. Confederația îşi pregătise bine terenul. Spionul aruncă o privire la ceasul de perete, apoi se aşeză în spatele biroului mare şi impresionant. Încorporat în birou era un ecran plat care afişa diverse vederi ale clădirilor *Rimsoo*, ale hangarului navelor de transport şi ale docurilor de procesare a botei. Nu era prea mare lucru de văzut. Toate lucrurile combinate nu ar fi meritat risipirea unei singure torpile protonice, cu excepția unui singur lucru: bota. Diferitele scene de pe ecranul plat arătau că totul se desfăşura normal. Asta se va schimba destul de curând – în doar câteva minute, de fapt.

O apăsare de buton opri ecranul *docului spațial* – un termen mult prea grandios pentru o placă de ferrocretă de zece metri pătrați – unde naveta, purtând o încărcătură de bota procesată, era pe cale să decoleze. Spionul privi cum nava se ridica în tăcere pe undele invizibile ale repulsorului. Urca rapid, acumulând viteză pentru o fugă rapidă prin stratul principal de spori pentru a minimiza daunele. Atinse înălțimea de o mie de metri în doar câteva clipe, reducându-se la un punct aproape imposibil de văzut. Apoi, punctul înflori brusc, de un alb orbitor, devenind pentru o secundă mai strălucitor decât Drongar Prime. Câteva secunde mai târziu, vuietul exploziei se rostogoli peste bază, depăşind barierei sunetului.

Spionul nu simți nicio bucurie pentru acest act. Muriseră oameni în timpul lui, dar era necesar. Trebuia să se agațe de asta. Făcea parte dintr-un scop îndepărtat, dar important. Trebuia să țină cont de asta.

* * *

Den Dhur gândea intens. În curând va fi timpul să se întoarcă în cabina sa şi să scoată unitatea de comunicații mică, dar puternică, pe care o cumpărase de pe piața neagră pentru misiunile sale de război. Îl costase o grămadă de credite, dar merita.

Deghizat ca un modul portabil de divertisment, era de fapt capabil să trimită un pachet de mesaje holocodificate prin hiperspațiu pe o lățime de bandă care era aproape nedetectabilă atât de stațiile de monitorizare ale Republicii, cât şi de cele ale Confederației. Problema era că nu părea să aibă prea multe de raportat. Deşi nu era de notorietate generală faptul că angajamentul Drongar avea ca scop principal revendicarea câmpurilor de bota, nu era nici vreo mare surpriză. Problema lui Den în acest moment era că nu avea o poveste bună de urmărit.

Această problemă nu dură prea mult.

Den traversa incinta când îşi văzu umbra devenind neagră ca smoala pentru o fracțiune de secundă. Se întoarse şi privi cu atenție, mijind ochii astfel încât să maximizeze factorul de polarizare din *droptacuri*. Chiar şi cu lumina ambientală atenuată, pata luminoasă de deasupra lui era intens albă, depăşind soarele planetei. Pentru o secundă, crezu cu groază că o altă stea din apropiere devenise o nová. Asta ar fi fost o poveste foarte interesantă, doar că el nu ar mai fi fost prin preajmă pentru a o raporta. Auzi țipete, strigăte de şoc şi alarmă, din spatele lui. Cineva stătea lângă el şi se uita în sus – Tolk, asistenta Lorrdiană.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Se pare că a explodat transportul de bota.

Ca şi cum ar fi confirmat acest lucru, sunetul exploziei se izbi în jos, făcând să vibreze oasele celor care aveau schelet. Den simți cum îi clănțăneau dinții ca răspuns la undele de joasă frecvență.

Un soldat clonă din apropiere – un Locotenent, conform însemnelor sale albastre – şuieră uimit.

— Uau. Câmpul lor trebuie să fi devenit critic. Probabil că a alunecat un cuplaj supraconductor.

— Nu se poate, spuse un inginer tehnic Ishi Tib – Den îl recunoscu pe cel care dansase în cantină în timpul ploii din prima lui zi pe planetă. Echipa mea a verificat carcasele în această dimineață, continuă el. A verificat garniturile de trei ori – acele bule de vid erau etanşe. Nici măcar un neutrino nu ar fi putut să se strecoare între plăci.

Soldatul ridică din umeri.

— În fine. Câți erau la bord?

— Doi încărcători, spuse un om, pe care Den nu îl recunoscu. Şi pilotul.

Soldatul clătină din cap şi se întoarse.

— Al naibii de ruşinos.

Poți să-i spui aşa. Den aruncă o privire în jur. Complexul deschis era plin de curioşi acum, toți mijind ochii în sus, chiar dacă nu mai era nimic de văzut.

— Cum rămâne cu resturile? întrebă nervoasă o asistentă Caamasi.

— Resturi? pufni inginerul tehnic. Singurele *resturi* vor fi razele gamma. Flutură un braț deasupra capului, indicând cerul chiar deasupra bazei. Nu vă faceți griji – avem scut energetic peste tot, vă amintiți?

Ceilalți începură să îşi spună părerea despre ceea ce provocase distrugerea transportorului. Den se îndepărtă, gândindu-se. Un lucru era sigur – Filba avea să aibă propria lui criză de nervi din cauza asta, dacă nu o avusese deja. Den îşi strânse buzele gânditor, apoi îşi schimbă direcția.

* * *

Den se apropie de clădirea Operațiunilor, care adăpostea proviziile şi stația de comunicații, cu un pic de neliniște. Deşi se afla pe Drongar doar de câteva zile, îl cunoştea pe Filba de demult; îşi încrucişaseră pentru prima dată drumurile pe lumea ploioasă Jabiim, în timpul uneia dintre ultimele lupte ale armatei Republicii. Den făcuse un reportaj despre bătălie, iar Filba fusese un ofițer de rechiziții, care se implicase pe piața neagră a armelor. Huttul era, la fel ca mulți alții de felul lui, dispus să folosească spatele oricui pe post de teacă de vibrolame, şi aproape că îl omorâse pe Den încercând să obțină favoruri de la rebelul Alto Stratus.

Faldurile obrajilor lui Den se încordară la amintirea aceea. Filba era un oportunist laş, care visa să fie un Lord criminal, la fel ca eroul său, Jabba. Poate că, în cele din urmă, avea să ajungă chiar şi vigo al Soarelui Negru, după unele aluzii bolborosite pe care le scăpase din când în când, la băutură. Părerea lui Den era că Huttul nu avea prea multe şanse să facă mare vâlvă în lumea interlopă. Toți Huttii erau nevertebrate, dar în cazul lui Filba era mare nevoie de o coloană vertebrală. În ciuda întregii sale fanfaronade, Filba era primul care se băga sub masă când se auzea *Cadeee!* – şi, *având în vedere mărimea lui, era de obicei singurul care încăpea, nelăsând loc pentru nimeni altcineva*, gândi Den.

Sarcina principală a lui Filba era aceea de intendent. Astfel, era responsabil de comandarea şi urmărirea tuturor echipamentelor medicale, medicamentelor, muniților şi materialelor, *echipamentelor umede*[16], ciberneticii, droizilor, senzorilor şi echipamentelor de comunicații, pieselor de transportoare, alimentelor şi a tot ce era mai nou în materie de substanțe chimice de combatere a sporilor pe care le găsiseră savanții Republicii – şi acestea erau doar sarcinile despre care ştia Den. Huttul monitoriza, de asemenea, stația de holocomunicații, trimițând şi primind ordine şi mesaje, de obicei între Amiralul Bleyd şi Colonelul Vaetes, dar ocazional instrucțiuni de luptă de la Amiralul flotei către Comandanții trupelor de clone. Aceste sarcini ar părea mai mult decât suficiente pentru şase ființe, dar se pare că Huttul insista să urmărească şi recoltarea şi transporturile de bota. Den se întrebă când îşi găsea Filba timp să doarmă.

Dacă îl cunosc pe Filba, gândi reporterul – *şi, Doamne ajută, îl cunosc* –, *interesul lui pentru bota este mai mult decât o simplă slujbă.*

Biroul lui Filba era cam aşa cum se aşteptase reporterul: îngrijit şi organizat, dar şi înghesuit până la montanții din tavan cu rafturi, recipiente şi dulapuri. Acestea, la rândul lor, erau pline cu tot felul de lucruri, dar mai ales conțineau diverse suporturi pentru stocarea datelor. Den văzu rafturi de holocuburi, ecrane plate, dosare din foi de plastic şi aşa mai departe… Avea mâncărimi în cap doar uitându-se la atâtea informații. Huttul se afla în fața unui holoproiector, conversând cu cineva din câmpul de recepție. Asta fu tot ce văzu Den înainte ca un soldat să păşească în fața lui, cu puşca blaster la brațul port-armă.

— Spuneți-vă numele şi ocupația, spuse el.

Această clonă era un necombatant, fără îndoială parte a securității lui Filba. Armura lui era curată şi albă.

— Dacă nu ai un motiv întemeiat pentru care te afli aici, îți voi tăia capul.

— Den Dhur. Reporter, *Valul Galactic*. Am vrut doar să aflu părerea lui Filba

---

[16] Echipamente umede – tehnologie informatică în care creierul este conectat la sisteme artificiale sau utilizat ca model pentru sisteme artificiale bazate pe procese biochimice.

despre…

Masivitatea Huttului se profila în spatele paznicului clonă.

— E în regulă, spuse el.

Paznicul aprobă din cap şi se îndepărtă. Filba îl privi pe Sullustan, ridicându-se până la înălțimea sa deplină, enormă – pentru Den, oricum. În spatele lui, Den putu vedea că holoproiectorul în care vorbise Filba dispăruse acum.

— Ce vrei? mârâi Filba.

— Nu încerca să mă intimidezi, față de melc, sau voi lăsa să iasă aer cald din tine.

Den îşi scosese deja bagheta de înregistrare dintr-un buzunar şi se pregătise să înregistreze cuvintele lui Filba; acum o înfigea în burta Huttului în timp ce vorbea pentru o mai mare emfază, regretându-şi instantaneu gestul când retrase bagheta, de pe care acum curgeau fire de unsoare.

Filba se prăbuşi aproape o jumătate de metru. Părea – dacă Den citea corect expresia de pe fața uriaşă, asemănătoare unei broaşte – foarte nervos. Den strâmbă din nas, observând că secrețiile corporale ale Huttului miroseau acum a acru.

— Tocmai am vorbit cu Amiralul Bleyd, spuse Filba. Sau, mai degrabă, l-am ascultat în timp ce vorbea. A vorbit destul de tare şi pentru mult timp.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu e mulțumit de faptul că nava a fost vaporizată.

— Nici eu nu sunt. Filba îşi răsucea mâinile; degetele lui arătau ca nişte bureți galbeni de pe Kamino. S-au pierdut mai mult de şaptezeci de kilograme de bota.

— Împreună cu trei vieți, îi reaminti Den. Cum se numeşte asta? A, da: *daune colaterale*.

Tonul său sarcastic îl făcu pe Filba să se uite brusc la el. Huttul se trase în sus şi se îndepărtă, lăsând o dâră lată şi strălucitoare de mucoasă. Den era la fel de fericit să aibă ceva spațiu între el şi Filba; mirosul de frică al gasteropodului uriaş îi făcea greață.

— Lumea moare în războaie, reporterule. Ce vrei?

Tonul lui Filba era rece; în mod evident, îi părea rău că Sullustanul îl vedea într-un moment de slăbiciune.

— Doar un citat, zise Den pe un ton conciliant. Nu avea rost să-l antagonizeze şi mai mult; Filba putea fi un laş, dar jurisdicția sa asupra stației de expediere şi recepție *Rimsoo 7*, precum şi asupra unei mari părți din fluxul de informații, îl făcea un individ puternic şi influent – şi un duşman rău, odată ce îi întorceai spatele. Ceva oficial despre dezastru, pe care să-l pot trimite împreună cu povestea mea.

— Povestea? Ochii uriaşi şi galbeni se îngustară suspicios. Ce poveste?

— Bineînțeles că voi menționa acest lucru în următoarea mea transmisie. Sunt corespondent de război. Face parte din meseria mea.

Den îşi dădu seama că părea în defensivă, şi îşi închise gura.

— Nu pot să permit asta, spuse Filba cu eleganță. Ar putea afecta moralul.

Den se holbă la el.

— Moralul cui? Al trupelor? Nimic nu-i deranjează; taie-le ambele brațe şi te vor lovi cu piciorul până la moarte. Iar dacă te referi la personalul bazei, oricine care nu este în comă sau într-un rezervor de bacta ştie deja despre asta. A fost ceva care a atras atenția.

— Conversația asta s-a terminat, spuse Filba, alunecând peste patina lui de unsoare. Nu vei depune niciun articol despre acest incident.

Făcu un gest nehotărât, iar Den fu smuls brusc în sus, din spate. Paznicul clonă îl luase de guler şi acum îl ducea, cu picioarele atârnând, în afara camerei. Odată ieşit afară, gardianul îl aşeză pe Den – nu cu forță, dar nici deosebit de blând.

— Nu mai intrați neanunțat, îi spuse lui Den. Ordinele lui Filba.

Den tremura de furie.

— Spune-i lui Filba, spuse el, că poate să-şi ia ordinele şi...

Descrise grafic modul în care Huttul putea să-şi folosească canalul cloacal drept dosar. Paznicul clonă nu îl băgă în seamă; pur şi simplu se întoarse înăuntru.

Den se întoarse şi se îndreptă spre cabina sa, foarte conştient de faptul că mai mulți soldați clone şi câțiva ofițeri de diferite specii îl priveau. Unii zâmbeau.

Nu vei depune niciun articol despre acest incident.

— Greşit, murmură Den. Priveşte-mă cum o fac.

Capitolul 8

Explozia îl atrase pe Jos în afara cantinei, la fel ca pe majoritatea celorlalți ocupanți. Vederea îi era doar puțin încețoşată – cumva, cele două băuturi deveniseră patru –, dar dezintegrarea mijlocului de transport îl ajută să se dezmeticească în mod spectaculos.

Îi văzu pe Zan şi pe unul dintre ceilalți chirurgi, un Twi'lek pe nume Kardash Josen, şi li se alătură; şi ei, ca toți ceilalți din bază, speculau cu privire la cauza dezastrului. Teoria predominantă era că sporii avuseseră o mutație în ceva care ar fi putut provoca un fel de reacție catastrofală în motoarele de ridicare. Şi nu era un gând plăcut…

În timp ce vorbeau, Jos îl observă pe Den Dhur străbătând incinta spre biroul său, cu faldurile obrajilor tremurând de indignare şi furie. Intrigat, Jos se mişcă pentru a-l intercepta. Reporterul mormăia singur şi probabil că ar fi trecut chiar pe lângă Jos dacă acesta nu i-ar fi blocat calea.

— Este vreo problemă? Pot să fac ceva? întrebă el, simțind un val brusc de afecțiune pentru micuț; la urma urmei, el îi făcuse lui Jos cunoştință cu *Răcoritoarea Coruscant*.

— Dă-te la o parte, Vondar. Îi voi arăta cu cine are de-a face…

— Stai, stai, spuse Jos, dându-se înapoi în fața lui Dhur cu mâinile ridicate până când acesta din urmă se opri în cele din urmă. Despre cine vorbeşti?

— Acel cheag ambulant de flegmă de rancor! Acel gunoi condescendent şi oficios! Acel…

— Ah, spuse Jos. Se pare că tu şi stimatul nostru intendent nu vă înțelegeți.

— Când voi termina cu el, va primi o lungă perioadă de serviciu pe Raxus Prime, sau într-un loc şi mai rău, dacă mă pot gândi la unul.

Faldurile obrajilor lui Dhur vibrau atât de repede încât Jos putea, practic, să simtă briza.

— Uite, spuse el, eu sunt ofițerul medical şef aici, iar tu eşti oaspetele nostru. Dacă ai o problemă cu Filba, sau cu oricine altcineva…

— Filba este cel care are o problemă, doctore, doar că el nu ştie încă. Dhur se feri de Jos. Acum, dacă mă scuzați, am ceva de lucru.

Dispăru în cabina sa.

Jos îl privi plecând, uşor nedumerit. Deşi nu era uşor să te înțelegi cu Filba, Jos nu-l mai văzuse niciodată pe Hutt inspirând o asemenea furie nimănui. De obicei, cel mai rău lucru pe care Filba era capabil să-l inducă era iritarea. Se întrebă dacă preocuparea de mai devreme a lui Dhur în cantină avea vreo legătură cu asta.

Se hotărî să meargă să-l întrebe pe Hutt pentru versiunea lui. De obicei, era înclinat să lase actorii acestor probleme să-şi rezolve singuri lucrurile – ca medic, învățase foarte devreme că, de multe ori, cea mai bună cale de a efectua o vindecare era să se dea la o parte şi să lase natura, sau Forța, sau orice ar fi determinat astfel de rezultate, să-şi urmeze calea. Dar, aşa cum îi spusese lui Dhur, una dintre îndatoririle sale era să îl ajute pe Vaetes să mențină pacea.

Se întoarse să meargă spre sanctuarul Huttului când o văzu pe vindecătoarea

Jedi ieşind din cabina ei. Îşi schimbă cursul.

— Nu se anunță a fi o dimineață prea bună, nu-i aşa? întrebă el când se apropie.

Ea îşi ridică privirea spre el de sub glugă, iar el fu şocat de paloarea ei.

— Padawan Offee, dacă nu te superi că-ți spun asta, arăți de parcă ai văzut o fantomă sau ai devenit una. Ai nevoie de o injecție de cordrazină imediat…

— Voi fi bine, zise ea. E doar o reacție de moment. Zâmbi cu tristețe. Colonelul tău avea dreptate – omul se obişnuieşte foarte repede cu toate astea. Prea repede.

Probabil că nedumerirea i se citi pe față lui Jos, pentru că Barriss adăugă:

— Am simțit distrugerea. Prin intermediul Forței. Nu agonia morții lor – aceea a fost aproape instantanee. Dar reculul în Forță, reacția la ceea ce a motivat acest act atroce – a fost… intensă.

— Atroce? Vrei să spui că ceea ce s-a întâmplat cu nava nu a fost un accident?

Ea se uită în ochii lui; deşi pielea îi era palidă, ochii erau strălucitori şi intensi.

— Da, Căpitane Vondar, asta este exact ceea ce spun. Nu a fost o defecțiune cauzată de spori, sau de o defecțiune a sistemului, sau ceva de genul acesta. A fost un sabotaj. A fost o crimă.

* * *

Amiralul Bleyd primi vestea în timp ce îşi făcea sauna zilnică. Droidul său secretar i-o transmise, deoarece niciuna dintre celelalte ființe organice de la bordul navei *MedStar* nu putea intra confortabil în camera plină de aburi. Bleyd menținea temperatura atât de ridicată încât ar fi provocat băşici pe pielea majorității ofițerilor şi personalului. Pentru el, însă, era confortabilă.

Citi flimsiul, apoi mototoli foaia subțire. Când deschise mâna, memoria moleculară a foii o reformă imediat, fără să aibă măcar dungi. Acest lucru nu contribui prea mult la îmbunătățirea stării de spirit a Amiralului.

Îmbrăcat şi întors în biroul său, se plimbă furios. Cine era responsabil pentru asta? Nu credea nici măcar pentru o microsecundă că fusese un accident. Fusese sabotaj, subversiune şi, fără îndoială, începutul unei campanii secrete pentru a promova demoralizarea. Să fi fost o manevră a Separatiştilor? Deşi frontul popular promulgat de HoloNet era că acesta era un război pentru a-l opri pe nebunul Dooku să răspândească anarhia în întreaga galaxie, în realitate era vorba de comerț şi capitalism, aşa cum erau majoritatea războaielor – chiar şi cele *sfinte*. Confederația şi Republica nu desfăşurau armate şi forțe navale în întreaga galaxie în slujba unor idealuri nobile şi a drepturilor ființelor. Era vorba doar de economie. Separatiştii şi Republicanii de pe Drongar se luptau pentru bota şi potențialele bogății aferente, fie că ştiau sau nu. Prin urmare, nu prea avea sens ca un Separatist să saboteze un transport al singurei mărfi prețioase pe care o avea planeta de oferit.

Dar existau şi alți jucători în acest joc; jucători ascunşi, care mişcau piese chiar mai transparente decât holomonştrii de *dejarik*. Jucători precum Soarele Negru. Bleyd se blestemă pentru că era un prost. Poate că îşi lăsase lăcomia şi dorința de a dobândi bogăție şi statut să îl împingă într-o alianță nechibzuită. Complotul fusese simplu – prea simplu, fără îndoială. Filba, însărcinat cu comenzile de expediere, sustrăsese câteva kilograme ici şi colo din planta prelucrată. Datorită calităților sale adaptogene, bota era chiar mai căutată decât mirodeniile în unele colțuri ale galaxiei. Valoarea sa potențială era atât de mare, de fapt, încât utilizarea sa ca medicament de către unitățile

Rimsoo aici, pe Drongar, fusese strict interzisă – o ironie fără seamăn.

Dar transportul botei, chiar şi la viteze hiperluminice, era dificil din cauza duratei sale de valabilitate extrem de limitate. Şi aici Filba se întrecuse pe sine. Huttul descoperise o modalitate de a transporta contrabanda prin galaxie fără a pierde din calitate. Bleyd încă nu ştia sigur cum aflase aceste cunoştinţe. Filba era multe lucruri, dar cu siguranţă nu era un savant, aşa că rezolvarea nu putea să se fi născut în creierul intrigant al Huttului. Cel mai probabil, găsise şi urmărise o pistă pe HoloNet sau mituise pe cineva pentru informaţii. Important era că, din câte ştiau ei, procesul nu fusese încă descoperit nici de Separatişti, nici de Republică.

Procesul de descompunere a botei se oprea dacă era încorporată în blocuri de carbonită. Conservat în acest fel, putea fi transportată oriunde – dacă blocadele ambelor părţi puteau fi evitate. Aici intervenise iniţial Soarele Negru. Filba avea legături cu organizaţia criminală interstelară şi ajunseseră la un târg: pentru un procent, Soarele Negru ar fi furnizat un cargobot YT-1300f, cu hipermotor modificat, care ar fi putut să se strecoare pe lângă blocadele Republicii şi Confederaţiei şi să facă contrabandă cu blocuri de carbonit care transportau bota în colţurile îndepărtate ale galaxiei.

Dar acum era destul de evident că Soarele Negru nu se mulţumea doar cu o parte din profiturile ilegale pe care le obţinea. Voiau partea cea mai mare. Bleyd presupuse că această calamitate era un fel de lovitură de avertisment. Fără îndoială că în curând îi vor contacta pe el şi pe Filba…

Bleyd se opri din mers când îi veni un gând nou. Oare Filba îl înşela? Nu era un secret că Huttul îşi dorea să fie vigo. Şi ce mod mai bun de a se înregimenta în cartelul crimei decât să deschidă calea pentru ca Soarele Negru să preia operaţiunea profitabilă de contrabandă?

Bleyd aprobă din cap. Da. Trebuia să ia în considerare această posibilitate.

Se apropie de fereastra de observaţie şi privi spre planetă. Linia terminatorului tocmai ajungea la peninsula unde se afla *Rimsoo-7*. Oţelul transparent gros îi arăta reflexia, suprapusă peste planeta de sub el.

O imagine potrivită, gândi el. *Pentru că, dacă Filba m-a trădat, nu există niciun loc pe această lume sau pe oricare alta unde să se poată ascunde…*

Capitolul 9

Nu toate problemele medicale ale trupelor erau traumatice. Exista o secție la *Rimsoo* care găzduia pacienții care aveau boli sau infecții care nu aveau legătură cu lupta, dar care erau suficient de grave pentru a necesita monitorizare. Alergii, febre idiopatice şi un număr destul de mare de boli respiratorii – ceea ce nu era surprinzător, din moment ce aerul era plin de spori, polen şi alți agenți încă necunoscuți. Fiecare planetă avea propriul set particular de probleme medicale – bacterii, viruşi şi, ca aici, spori. Starea medicinei galactice era de aşa natură încât majoritatea pacienților de pe majoritatea planetelor puteau fi vindecați sau cel puțin menținuți în viață, în cea mai mare parte a timpului – dar nu întotdeauna. Şi uneori efectele secundare ale tratamentului erau la fel de grave ca şi leacul.

Barriss Offee fu de acord să facă o rotație în acea secție, deoarece utilizarea Forței de către ea era deosebit de bine adaptată la acest tip de tratament medical. Forța nu putea să închidă o rană deschisă – cel puțin ea nu avea acel tip de control – dar putea ajuta sistemul imunitar slăbit al unei persoane bolnave să învingă atacul agenților patogeni.

În timp ce se spăla, Padawana avea alte lucruri în minte. Nu fusese un accident faptul că transportorul explodase – ştia asta cu certitudine. Să fi fost acel sabotaj cumva legat de misiunea ei cu privire la bota? Nu exista niciun motiv logic pentru a presupune acest lucru, dar ea simțea că da. Era oare Forța cea care o îndemna? Sau era pur şi simplu intuiție, sau chiar simplă imaginație? Contactele ei cu personalul de pe Drongar nu produseseră până acum nicio nuanță întunecată în Forță. Doctorii, chirurgii, asistentele şi personalul de sprijin păreau să fie mai mult sau mai puțin ceea ce pretindeau. Da, se întâmplau lucruri în spatele fațadelor lor, tensiuni pe care le ascundeau, pasiuni pe care le reprimau, dar nimic care să miroasă a spionaj sau hoție. Desigur, nu-i cunoscuse încă pe toți, şi existau unele specii pe care pur şi simplu nu le putea citi în acest moment al pregătirii sale. Mintea Huttilor, de exemplu. Eul interior al Huttilor era foarte alunecos; când ajungea la miezul unuia dintre ei, se simțea ca şi cum ar fi încercat să ridice o bilă din oțel transparent acoperită cu lubrifiant pentru rachete. Se simțea cel mai bine cu cei de felul ei – atât de mult încât, în unele momente din ultimii doi ani, se simțise iremediabil de provincială.

Un droid medical FX-7 îi înmână fişa cu ecran plat a pacientului din patul verde. Pentru că toate clonele arătau exact la fel, fiecare purta o etichetă de identificare *Rimsoo* în jurul încheieturii drepte. Personalul se obişnuise, de asemenea, să pună pe paturi mici stickere colorate, aşa că i se explicase că majoritatea asistentelor şi doctorilor aveau tendința de a se referi la ele ca fiind Patul Roşu, Patul Albastru, Patul Mov şi aşa mai departe.

Bărbatul din Patul Verde avea o *BON* – o *boală de origine necunoscută* – care făcea cumva ca vasele de sânge să se dilate brusc, ca şi cum ar fi plonjat într-un şoc profund. Agentul cauzal nu fusese încă găsit. Rezultatul îi menținea tensiunea arterială atât de scăzută încât, dacă încerca să se ridice rapid în picioare, sau chiar în şezut, leşina din cauza lipsei de sânge care să-i alimenteze creierul. Specialistul în xenobiotice de pe planetă, o femeie umană pe nume Ree Ohr, o numise *sincopă*

hipotensivă ortostatică de origine idiopatică – ceea ce, în traducere, însemna: *cineva care leşină de fiecare dată când încearcă să se ridice rapid în picioare sau în şezut, şi nu ştim de ce*. Medicii puneau mare preț pe etichete, ca şi cum numirea unei boli ar fi vindecat-o cumva. Vindecătorii Jedi încercau să aibă o abordare mai holistică în tratarea bolnavilor.

Să vedem cât de bine funcționează aici, gândi ea.

Se duse la căpătâiul lui. Soldatul – denumirea lui, conform fişei, era CT-914 – părea să fie bine atâta timp cât stătea întins. Tocmai îi dăduseră un antihistaminic al cărui efect secundar era scăderea tensiunii arteriale. În cazul în care nu puteau vindeca boala, tratau semnele sau simptomele cât de bine puteau.

— Bună ziua. Sunt Padawana Offee. Cum te simți astăzi?

— Mă simt bine, spuse el.

Nu făcea mare caz cu boala lui.

— Ridică-te în şezut, te rog.

Aşa făcu. Două secunde mai târziu, ochii i se dădură peste cap pentru a arăta alb, iar el se prăbuşi înapoi în pat, inconştient. Noul medicament nu ajuta prea mult.

După alte câteva secunde, soldatul îşi reveni şi deschise ochii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse Barriss.

— M-am ridicat şi mi-am pierdut cunoştința. Din nou.

Nu se afla pe această lume de foarte mult timp, dar învățase că soldații clone aveau tendința de a fi oarecum literali şi taciturni în comunicare. Când li se punea o întrebare, răspundeau cu precizie, dar în general nu ofereau lucruri în mod voluntar.

— Cât timp ai fost inconştient?

— Treisprezece secunde.

Siguranța din vocea lui o surprinse.

— Şi de unde ştii asta?

— Este un cronometru pe peretele din spatele tău.

Barriss se uită peste umăr. Chiar era. Simțindu-se uşor prostuță, spuse:

— Sunt vindecător Jedi, CT-914. Am anumite abilități care ar putea fi de ajutor. Voi încerca, cu permisiunea ta, să te ajut.

Un mic zâmbet îi apăru pe față.

— Mai există o altă alegere pentru mine, Jedi Offee?

Asta îi aduse şi ei un zâmbet pe față. O glumă. Prima pe care a auzit-o vreodată de la o clonă; nu că ar fi conversat cu atât de mulți.

Expiră, împingând cât de mult aer din plămâni putu, apoi se relaxă, lăsându-i să se umple din nou. Repetă acțiunea. *Respirație maree*, aşa o numise mentorul ei. Întotdeauna funcționa; simțea cum se relaxa, intrând într-o stare de spirit mai receptivă la Forță. Un loc limpede, calm, neîncărcat de amintiri şi anticipări. Un loc în care nu mai era Padawana Barriss Offee, nu mai era nimeni, ci doar o conductă pentru Forța vie. Era acolo pentru ea, aşa cum fusese întotdeauna. Se întinse cu ea şi pătrunse în câmpul energetic al soldatului, căutând *ceea ce nu era bine*.

Ah. Acolo era. O tulburare în rețeaua sa neurală, centrată în hipotalamus. Nu părea să existe nicio cauză patogenă – ea nu simți nicio formă de viață microscopică în afară de cele care ar fi trebuit să fie acolo. Totuşi, cumva, creierul posterior al omului fusese rănit. Putea *vedea* o malignitate roşie incandescentă şi, folosind Forța, calmă rana, *mângâind-o* cu unde eterice până când strălucirea se estompă. Apoi se retrase. Întoarcerea era întotdeauna uşor dezorientantă. Se echilibră, apoi deschise ochii.

CT-914 o privea.

— Ridică-te în şezut, te rog, spuse ea.

Pacientul făcu acest lucru. După câteva secunde, încă era conştient.

— Să vedem dacă poți sta în picioare.

Își balansă picioarele peste marginea patului din spumă tare, le puse pe podea şi se ridică.

— Simți că îți vine să leşini? întrebă ea.

— Nu. Mă simt perfect. Se aplecă, cu genunchii blocați, își puse mâinile pe podea, se ridică pe vârfurile picioarelor goale, şi întinse brațele. Niciun fel de amețeală sau dezorientare, raportă el.

— Bine. Te rog să te întorci în pat. Cineva va veni să te verifice în scurt timp. Dacă afecțiunea nu revine, vei fi externat.

Se aşeză din nou în pat.

— Mulțumesc, Jedi Offee. Va fi bine să mă întorc la unitatea şi la misiunea mea.

— Cu plăcere.

Când Barriss se întoarse şi porni spre următorul pacient, observă cronometrul de pe perete. Citirea acestuia o surprinse; trecuse puțin mai mult de o oră de când vorbise prima dată cu CT-914. Stătuse acolo timp de o oră, cufundată în Forță, şi totuşi i se păruse că trecuseră doar câteva secunde. Astfel de lucruri încă o uimeau.

Patul Indigo era următorul…

* * *

Apelul venise mult mai repede decât anticipase Bleyd. De fapt, venise *în persoană*. Aşezat vizavi de Bleyd, reprezentantul Soarele Negru era mai mult decât încrezător în sine – era nespus de îngâmfat. Şi de ce nu ar fi trebuit să fie? Era un criminal de carieră, delegat al celui mai mare sindicat de gangsteri din galaxie. Pe lângă asta, Mathal, aşa cum îşi spunea lui însuşi, era mare şi foarte musculos, cu un blaster legat jos pe piciorul drept şi o vibrolamă în teacă pe şoldul stâng.

Şi se pare că ştie să le folosească, gândi Bleyd. *Bine*.

Mathal tocmai livrase oferta Soarelui Negru. Era mai degrabă un ultimatum. Nu voiau mai multă bota. O voiau pe *toată*.

— Putem obține cel mai bun preț pentru oricât de mult puteți livra, spuse el.

Bleyd ar fi ridicat o sprânceană, dacă ar fi avut. Aşa, zâmbi doar şi aprobă din cap, gândindu-se în acelaşi timp că omul era un prost. Oare credea că nu existau deloc măsuri de protecție pe planetă? Chiar şi pentru comandantul unităților medicale ale Republicii, existau paşi prea riscanți pentru a fi făcuți, iar sustragerea a mai mult din prețioasa recoltă decât făceau el şi Filba în prezent ar fi fost cu siguranță observată.

Lui Mathal şi şefilor săi nu le păsa. Erau lacomi, voiau să dea un tun, iar dacă asta îl lăsa pe Bleyd cu un firicel de fum plutind dintr-o gaură – ei bine, păcat.

— Aşadar, înțelegerea este că tu îți măreşti producția şi livrările. Punem un transportor mare în afara razei de acțiune a senzorilor – avem un Damorian 9000, care poate transporta jumătate de planetă, uitați de acel YT-1300f pe care îl foloseam – voi transportați marfa, umpleți cala, noi vă plătim şi dispărem. Toată lumea face credite la greu, toată lumea e fericită.

Lui Bleyd îi venea să râdă. *Aşa e. Iar fața mea o să apară pe toate holoafişele cu infractori căutați de aici până pe Coruscant, în timp ce tu rămâi anonim. Aveam o*

înțelegere.

Chiar dacă Soarele Negru îl lăsa în viață după tranzacție – şi nu-şi paria *yithrœl*[17] pe asta –, chiar dacă ar fi ieşit din asta cu o avere, nu ar fi fost suficient pentru ca să merite viața de fugar. Să te uiți mereu peste umăr după ofițerii de poliție ai Republicii? Să nu te poți relaxa niciodată, să nu mai poți privi niciodată răsăritul lunii pe Saki? Nu, mulțumesc. Bleyd ştia că singurul mod de a fi un criminal de succes era să comiți o crimă despre care să nu ştie nimeni. Nu trebuia să fie perfectă – doar una care să nu poată fi urmărită până la uşa ta. Cumperi un blaster neînregistrat, tragi în cineva cu care nu aveai nicio legătură, într-o noapte fără stele, fugi departe şi repede, iar şansele erau excelente să nu te lege niciodată de crimă. *Dar să deturnezi o încărcătură de marfă de contrabandă de profil înalt, cum era bota? Ai putea la fel de bine să începi să te obişnuieşti de pe acum cu mâncarea din închisoare*.

Dar lui Mathal îi spuse:

— În regulă. S-ar putea să dureze ceva timp să aranjez asta.

Bărbatul zâmbi, arătându-şi dinții şubrezi.

— Putem avea un transportor aici în, să zicem, o jumătate de lună locală. Ar trebui să fie destul timp, nu crezi?

Bleyd zâmbi în schimb. *Observă-mi colții, omule*.

— Ei bine, da, ar trebui să fie bine.

Bineînțeles, nu contează ce spun eu, din moment ce nu se va întâmpla – şi nici tu nu vei duce povestea înapoi la stăpânii tăi.

— Atunci cred că treaba noastră s-a terminat, spuse Mathal. Cu excepția... ajutorului tău. Mai este melcul implicat în asta?

— Filba este un angajat loial şi de încredere, spuse Bleyd, oferind cu uşurință minciuna. Adevărul era că nu avea deloc încredere în Filba, absolut deloc.

— Excelent. Mă întorc la vigo şi vom pregăti operațiunea.

Iar te înşeli, prietene, gândi Bleyd. *Operațiunea "în care îți scot mațele" începe chiar acum*. Cu voce tare, spuse:

— Da, da. Oh, încă un lucru – am un lot mic, dar deosebit de bun, de bota turnată în carbonită, un produs de calitate extrem de înaltă. Aş dori să îl trimit vigo-ului tău, ca gest de bunăvoință.

— De înaltă calitate, spui? Cât de mult?

— Nu mult. Bleyd ridică din umeri cu autoironie. Cinci kilograme sau cam aşa ceva.

— Excelent, spuse omul. Vigo va fi mulțumit.

— Şi eu sunt încântat să aud asta. Bleyd se ridică în picioare. A trebuit să o ascund, bineînțeles. Ai vrea să mă însoțeşti? E pe puntea de carantină.

Mathal părea nesigur.

— Carantină? Ca în cazul unei boli contagioase?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Tot ceea ce vine de pe planetă trebuie să fie sterilizat – iradiat – doar ca măsură de siguranță. Drongar, după cum sunt sigur că ştii, este un bazin plin de agenți patogeni exotici. Puntea este curată acum, iar eu o țin interzisă pentru a mă asigura că nimeni nu dă peste unele obiecte pe care nu vreau să le observe – cum ar fi cel pe care îl am pentru tine.

Mathal aprobă din cap.

— Inteligent. Ştii, când se va termina acest război, ai putea să te gândeşti să vii

[17] *Yithrœl* – onoarea clanului.

să lucrezi pentru Soarele Negru, Amirale. O ființă ca tine s-ar putea descurca foarte bine acolo.

— Eşti foarte amabil. Bleyd îi făcu un gest politicos celuilalt să îl preceadă. Să mergem să luăm darul pentru vigo?

— Sunt de acord, spuse Mathal.

De data aceasta, Bleyd chiar trebui să se lupte pentru a-şi stăpâni zâmbetul.

* * *

Den Dhur îi făcu semn cu mâna barmanului, îi atrase atenția, arătă spre paharele aproape goale de pe masă şi ridică două degete. Barmanul, unul diferit de taciturnul Ortolan, aprobă din cap.

Den se întoarse spre ființa de vizavi, un specialist mecanic medical Ugnaught butucănos pe nume Rorand Zuzz, care era cu un cap sub înălțimea sa.

— Fascinant, spuse Den. Spune-mi mai multe.

Zuzz bău restul preparatului urât mirositor pe care îl folosea pentru a-şi modifica chimia creierului şi puse paharul gol pe jos. Mirosul – un fel de *intoxicant* pe bază de carboxil – îi amintea lui Den de un *mell-crawler* mort de o săptămână, iar el nu se considera norocos să cunoască acea duhoare ca referință. Sticla, pe care droidul o lăsase pe masă, era etichetată *ALCOOL ROŞU TYRUSIAN*, iar sloganul suna astfel: *PENTRU CĂ GALBENUL NU ARATĂ BINE ÎN SPAȚIU*.

Ce înseamnă asta? se întrebă Den.

— Ei bine, domnule, pot să vă spun că slujba asta este una dintre cele mai grele din serviciu, poți să fii sigur de asta.

Bazica lui era aspră; în general, Ugnaughtii nu se oboseau să învețe limba comună a galaxiei decât dacă erau nevoiți, dar Den îi auzise pe alții vorbind mult mai rău.

— Doctorii ăştia tot timpul strigă: *Repară asta! Repară asta!* de parcă s-ar aştepta să scot piese de schimb din fundul meu! Aprovizionarea nu este bună pe lumea asta, poți să fii sigur. Doctore, mormăi el, uitându-se morocănos la rămăşițele băuturii sale.

Droidul chelner se rostogoli şi puse băuturile noi pe masă. Scoase un bip, iar Den i-a făcut semn nerăbdător să plece.

— Da, da, da, în contul meu.

Droidul scoase un alt bip de confirmare, apoi se rostogoli.

— Lucrezi cu Filba, nu-i aşa?

Tehnicianul luă noua sa băutură şi înghiți o treime din ea.

— Ah. Assta buun. Ce spuneam?

— Îmi spuneai că lucrezi cu Filba.

Zuzz clătină din cap.

— Huttii ăştia sunt mai răi decât oamenii. Nişte mofturoşi care nu-şi dau drumul la fecale, ştii?

Den aprobă din cap.

— Oh, te înțeleg, frate. Dacă cunoşti unul, îi cunoşti pe toți.

Ugnaughtul înclină un ochi albastru spre el. *Uşurel, Den. Încă nu e destul de beat ca să începi să vorbeşti ca şi cum ați fi din aceeaşi rasă.*

Zuzz râgâi.

— Adică, încerc să resetez la zero întreaga matrice de biosenzori pentru Rean'mare, fiecare maşină nenorocită, şi nu pot să-l fac pe Hutt să-mi aducă un calibrator decent!

— Nu-mi vine să cred, spus Den. Ce gunoi.

— Ai dreptate, *sângele meu*. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă în față. Între tine şi mine? spuse cu o voce joasă şi tulbure. 'uttul are o activitate ascunsă. Cred că banii ajung în punga lui Filba, înțelegi ce vreau să spun?

— Serios?

— Oh, da. Am stat cu ochii pe el. Colectează de undeva, înțelegi ce vreau să spun?

— Oh, da, *sângele meu*, spuse Den.

Zâmbi. Lui Filba avea să îi pară rău că îi ieşise în cale lui Den Dhur. Putea să fie sigur de asta, mai ceva ca o bancă.

Capitolul 10

Era un lucru mic care o făcea – cel mai adesea era un lucru mic. În cazul de față, era o laborantă umană care râdea de ceva ce spusese tipul care stătea la masa de lângă ea. Nu era zgomotoasă, dar era un sunet vesel, sunetul cuiva care uita, pentru o clipă binecuvântată, de realitățile sumbre ale *Rimsoo*. Pentru o clipă, Jos îşi aminti de o fată din şcoala primară, prima pe care o făcuse să râdă. Este adevărat că reuşise acest lucru țopăind, prefăcându-se că este un Selonian agitat, dar amândoi aveau şapte ani pe atunci.

Se holba la mâncarea împărțită în diferitele compartimente ale tăvii care se afla în fața lui. Deşi ştia că ar trebui să mănânce pentru a-şi menține puterile, îi era greu să îşi facă poftă de mâncare. Oh, mâncarea era în regulă – ouăle praf de lilieci-şoimi aveau o textură uşor grunjoasă, dar fripturile de ciuperci nu erau rele, din moment ce erau locale. Totuşi, în general, nu era una dintre cele mai memorabile mese din viața lui. Jos suspină. Dacă nu ar fi fost acest război, probabil că ar fi fost acasă, începând un cabinet cu tatăl său sau poate cu una dintre mătuşile sau unchii săi – erau mulți doctori în familia sa, şi mai mulți chirurgi – şi poate, după o zi grea în sala de operații, s-ar fi dus acasă la conacul său impresionant din lăudata zonă *Plaja de Aur* din Coronet. Soția sa l-ar fi aşteptat la uşă; o parteneră inteligentă, amuzantă şi sexy cu care să îşi împărtăşească viața şi dragostea. Poate chiar şi copii…

Brusc, mâncarea de pe masa lui nu mai avu niciun farmec. Ceea ce voia să facă cu cele câteva minute prețioase de timp liber era să se întoarcă în cabina lui, să se târască în pat, să-şi tragă cearşaful subțire de pânză sintetică peste cap şi să doarmă o săptămână. O lună. Oricât de mult timp ar fi fost nevoie ca acest război blestemat să se termine şi să se poată întoarce acasă. Da, era chirurg, şi da, nu puteai să tai fără să vezi sânge, dar să fii în el până la glezne? În fiecare zi? Asta era greu. Nu conta că marea majoritate a trupelor erau clone, toate ieşite din aceeaşi presă şi toate programate să nu se teamă de război. Chiar dacă nu erau indivizi, tot sufereau şi mureau, iar pe cei care nu mureau, el şi colegii lui trebuiau să-i recompună cum puteau, făcând cu disperare proceduri de *asamblare şi cârpire*, schimbând organe şi cârpind răni, iar apoi îi trimiteau înapoi să sufere din nou. Şi poate, de data asta, să moară. Existau zile în care ura talentul din mâinile şi nervii lui care făceau posibil să taie, să cârpească şi să vindece. Poate că, dacă ar fi fost antrenat în altceva – genomică, poate, sau bio-robotică – nu s-ar fi aflat împotmolit pe această planetă împuțită, în acest război împuțit. Desigur, era de preferat să fie în spatele liniilor, într-un *Rimsoo*, decât în mijlocul lucrurilor. La urma urmei, programarea lui genetică nu includea imunitatea la frică. Dar nu-şi dorea cu adevărat să se afle aici, în niciun fel.

Jos se gândi la Barriss Offee, la atracția pe care o simțise inițial pentru ea. Era bine că nu continuase, îşi spuse el, din moment ce ea nu era *permes*. Faptul că era *de neatins*, totuşi, nu făcea nimic pentru a-i atenua singurătatea. Îşi dorea pe cineva ca partener de viață, cineva de care să fie apropiat, pe care să-l prețuiască. Dar va trebui să aştepte până când se va întoarce în sistemul său natal pentru ca acest lucru să se întâmple. Privi cu melancolie în adâncurile ceaiului său de *tanque*, ca şi cum ar fi putut ghici un răspuns din fragmentele de rădăcină care se agitau în lichidul tulbure.

— Dacă te holbezi mai tare, se va evapora.

Ridică privirea şi o văzu pe Tolk stând acolo, în albul pe care îl purta când nu era de serviciu. Lumina de la uşa sălii de mese era în spatele ei, arătându-i parțial silueta, dar nu atât de mult încât să nu-i poată vedea totuşi trăsăturile. Totul îi ieşi din cap, cu excepția unui singur gând: *Fiu de ibbot*[18]*! E superbă!*

Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut că asistenta şefă era umană şi destul de atrăgătoare; acest lucru era evident pentru oricine avea ochii funcționali. Dar aceeaşi problemă care exista cu Padawana se aplica şi în cazul lui Tolk: nu era *permes*. Vondarii şi Kersos – clanul tatălui şi al mamei sale – erau *enster*; discipoli ai unei lungi şi tradiționale afilieri sociopolitice în care fusese crescut şi Jos. O mare parte din sistemul de credințe de bază al unui *enster* era că nicio căsătorie nu putea fi făcută, cu atât mai puțin consumată, în afara locuitorilor propriului sistem planetar. Zeloții mai extremişti restricționau şi mai mult, refuzând să permită orice afiliere în afara planetei. Nu se făceau excepții. Da, un tânăr sau o tânără putea pleca în afara planetei şi da, chiar şi cei mai aprigi *ensteri* puteau închide ochii dacă un fiu sau o fiică reuşea cumva o alianță temporară cu unul dintre *eksteri* – străini –, dar când te întorceai acasă, îți lăsai în urmă impulsurile sălbatice. Nu aduceai un *ekster* acasă ca să-ți cunoască părinții. Pur şi simplu nu se făcea – doar dacă nu erai dispus să renunți la clanul tău şi să fii renegat şi ostracizat pentru tot restul vieții tale. Ca să nu mai vorbim de faptul că aduceai ruşine şi dispreț asupra familiei tale apropiate.

Toate acestea îi trecură prin gând cu viteza luminii. Spera să nu se vadă nimic din toate astea, având în vedere capacitatea stranie a Lorrdienei de a citi expresiile şi limbajul trupului. Tolk nu era empatică, aşa cum era Klo Merit, dar putea să capteze şi să decodifice cele mai mici indicii fizice despre starea de spirit a oricărei specii.

— Tolk, spuse el cu nonşalanță. Stai jos. Bea nişte ceai. De fapt, ia-l pe al meu.

Tolk se aşeză, luă ceaşca şi sorbi din ea, apoi îl privi atentă şi spuse:

— Cine a murit?

— Cam jumătate din trupele Republicii, se pare, în ultima vreme.

— Ținem în viață optzeci şi şapte la sută dintre cei care trec prin unitatea noastră.

El ridică din umeri. Ea mai luă o înghițitură din băutura lui.

— Bine, treisprezece la sută dintr-un număr mare este totuşi mult. Dar ar putea fi şi mai rău.

Avea un miros plăcut; ceva uşor mosc, dar proaspăt. Nu mai observase asta niciodată până atunci. Desigur, strălucirea razelor ultraviolete din sala de operație şi câmpurile sterile suprapuse tindeau să şteargă mirosurile, ceea ce era în general un lucru bun, având în vedere ce gaze scăpau uneori când un vibrobisturiu străpungea cavitățile corpului.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat, Jos?

Pentru o clipă, fu tentat să îi spună. *Ce s-a întâmplat? Mă simt singur, sunt departe de casă şi m-am săturat de moarte. Stau lângă o femeie frumoasă pe care aş vrea să o cunosc mai bine – mult mai bine –, dar nu există niciun viitor în asta, iar eu nu sunt genul de bărbat care vrea o lipeală rapidă, chiar dacă asta pare o idee grozavă în acest moment.* Nu-i trebuia deloc imaginație ca să o vadă în patul lui de campanie, cu părul întins pe pernă… şi îşi dădu repede seama că acela nu era un bun mod de a

[18] Ibbot – creatură aviară colorată, originară de pe planeta Drall. Existau 68 de varietăți de ibboti, fiecare specializată pentru a se potrivi într-o anumită nişă a ecologiei Drall.

gândi. Aşa că, în loc să spună adevărul, spuse:

— Sunt doar obosit. Bioritmurile nu sunt în regulă. Am nevoie de o vacanță.

— Nu avem cu toții nevoie?

Dar ea îi aruncă o privire şi, pentru doar o secundă, fu sigur că ştia exact la ce se gândea. Exact.

* * *

Jos şi Zan priviră nava de aprovizionare coborând pe valurile invizibile ale repulsoarelor.

— Ar fi bine să aibă acei biomarkeri, zise Zan. I-am comandat acum o jumătate de an standard. Un Sarlacc de pe Tatooine mişcă mai repede hrana prin stomacul său.

Jos îşi şterse fruntea şi aprobă din cap, aşteptând să coboare rampa. Existau o serie de lucruri pe care le comandase şi de care baza avea nevoie disperată: rezervoare şi lichid bacta, module de bioscanare, coagulină, neuroprenolină, cistat de provotină şi alte produse farmaceutice de primă linie… Lista era practic nesfârşită. Unul dintre cele mai importante lucruri din inventar, însă, era să primească mai mulți droizi. Comanda fusese în mare parte pentru FX-7 şi 2-1B, dar ceruse şi câțiva lucrători noi de birou; doi dintre cei patru CZ-3 furnizați inițial cedaseră ruginei şi surmenajului cu luni în urmă, iar ceilalți deveniseră excentrici. Suspecta eroziunea din cauza sporilor.

Rampa coborî. Filba, bineînțeles, era acolo pentru a inspecta înregistrările, verificând meticulos să vadă dacă până şi ultima bandă de sinteză şi bobină de cromozomi era contabilizată. Cei doi chirurgi, împreună cu mai multe asistente şi infirmiere, priveau containerele de duraplast în timp ce treceau, încercând să citească listele de conținut foto-ştampilate.

— Da! În sfârşit, am primit biomarkerii, spuse Zan cu un şuierat de satisfacție. Apoi, maxilarul său tatuat căzu. Ce, doar o singură cutie? Se vor termina într-o lună! Tipic…

Jos era şi el dezamăgit când ultimul container trecu pe lângă ei.

— Deci unde sunt droizii pe care i-am comandat? Se uită la Zan. Ai văzut cumva vreun droid? Ceva care să semene măcar cu un droid?

Zan aruncă o privire peste umărul prietenului său. Înainte ca Jos să se întoarcă, auzi o voce spunând:

— Mi s-a spus că semăn cu unul, domnule.

Cuvintele erau articulate cu precizie, cu acea uşoară goliciune mecanică care venea doar de la un vocoder. Se întoarse şi văzu un droid care stătea la jumătatea rampei.

— Bineînțeles, adăugă droidul, cei care au spus asta poate că au încercat doar să fie amabili.

Jos se uită la droid. Arăta ca unul dintre modelele de protocol care erau omniprezente în toată galaxia. Dacă era aşa, fusese recondiționat de câteva ori; cablurile de putere nu erau modelele standard, dacă îşi amintea corect. Cuplajul de reîncărcare era şi el diferit. Armura de staniu uşor avea mai mult de câteva crestături şi lovituri. Jos se uită înapoi la Zan.

— Cer modele de birou, spuse el. Orice, chiar şi un model CZ vechi. Iar ei îmi trimit un droid de *protocol*.

— Va fi util la toate acele cine de stat şi summituri diplomatice de lux la care

eşti mereu târât, spuse Zabrakul cu o față serioasă.

— Oh, da. Nu ştiu cum am reuşit să supraviețuiesc aici fără propriul meu droid.

Droidul murmură ceva în spatele lui care suna foarte asemănător cu: *Noroc chior, aş spune*. Jos şi Zan se întoarseră amândoi şi se holbară la el.

— Ce-a fost asta? întrebă Jos.

Droidul îşi reveni şi, chiar dacă fața lui era o mască metalică lipsită de expresie, Jos simți ceva – frică? resentimente? amândouă... – sclipind cumva acolo pentru o clipă. Dar când droidul vorbi din nou, vocea era lipsită de emoții, chiar mai mult decât la majoritatea modelelor 3PO.

— Am spus: Am primit instrucțiuni să rămân... aici, adică. Pe Drongar. Cred că mă veți găsi mai mult decât competent să vă ajut, domnule. Am avut o programare medicală extinsă, inclusiv acces la fişierele bazei de date din Sectorul Gen...

— Care este clasificarea ID-ului tău? îl întrerupse Jos.

— Eye-Fivewhycue, domnule.

Zan se încruntă.

— Nu am auzit niciodată de o linie *Fivewhycue*.

Droidul se uită la Zan şi ezită o clipă înainte să răspundă. Din nou, deşi trăsăturile rigide nu se schimbară, Jos simți cumva că droidul era momentan neliniştit de Zan. Dar când I-5YQ răspunse, fu politicos.

— O modificare a seriei 3PO, domnule, cu schimbări în unitățile modulelor cognitive. Designul împrumută oarecum din vechiul model *Serv-O-Droid Orbots*. Linia a fost întreruptă de *Cybot Galactica* la scurt timp după înființare, din cauza unor litigii. Droidul ezită, apoi adăugă: De obicei mi se spune I-5.

Cei doi chirurgi se priviră unul pe celălalt. Jos ridică din umeri şi îi spuse droidului:

— Bine, I-5. Vei avea o dublă sarcină – stocare de date şi secretariat, precum şi asistență în cadrul sălii de operații. Crezi că te poți descurca?

I-5 ezită înainte să răspundă, iar Jos simți din nou, pentru doar o fracțiune de secundă, că droidul voia să răspundă cu aceeaşi monedă la sarcasmul său. Dar I-5 spuse pur şi simplu:

— Da, domnule, şi îi urmă în timp ce Jos şi Zan mergeau prin incintă.

Ciudat, gândi Jos. *Cred că m-a ajuns căldura dacă încep să mă aştept ca droizii să fie cârcotaşi...*

Capitolul 11

Omului Soarelui Negru nu-i venea să creadă.

— Asta e o glumă, nu-i aşa? Glumeşti pe seama mea.

— Nici pe departe, spuse Bleyd.

Îl dezarmase pe Mathal sub ameninţarea blasterului, iar omul aproape că avea o criză de neîncredere.

— Eşti nebun!

Tonul lui Mathal era trufaş, dar ochii îi zburau nervoşi, iar Bleyd putea deja să simtă mirosul transpiraţiei de frică a bărbatului.

— În locul tău, şi eu aş putea să cred asta. Dar mă tem că nu este atât de simplu. Acum ascultă cu atenţie. Trapa este încuiată. Codul care o deschide este aici, în buzunarul de la centură. Dacă vrei să părăseşti această navă în viaţă, va trebui să îl iei de la mine. Undeva pe această punte se află un cuţit mare, la vedere, cu care te poţi înarma pentru încercarea ta.

Mathal se holbă.

— Da? Ce mă împiedică să-ţi rup gâtul chiar acum?

— Ai putea încerca, chiar dacă nu aş avea un blaster, dar nu te-aş sfătui. Sunt mai puternic decât tine, iar moştenirea mea este… oarecum mai feroce. Şansele tale de victorie ar fi extrem de mici. Chiar şi având cuţitul şi iar eu fiind cu mâinile goale, probabil că şansele nu sunt mai mari de cincizeci la sută.

— Când o să mă întorc la vigo şi o să îi spun despre asta, o să-ţi folosească craniul drept pahar de băut.

— S-ar putea foarte bine să fie aşa, spuse Bleyd. Dar numai dacă reuşeşti să treci de mine. Îţi dau două minute înainte să vin după tine. Data viitoare când ne vedem, va muri unul dintre noi sau amândoi. Bleyd îşi flexă mâinile, simţind tendoanele din ele mişcându-se ca nişte cabluri unse. Ar fi bine să te grăbeşti.

Arătă din cap în direcţia coridorului care se curba.

Omul ştia să recunoască o ameninţare reală când o auzea, Bleyd îi recunoştea asta. Îşi ascunse bluful şi fanfaronada şi plecă repede. În zece secunde, dispăru din vedere pe curba coridorului.

Bleyd îi acordă restul timpului alocat, bucurându-se de mirosul uşor, persistent şi acru al transpiraţiei omului, apoi porni pe coridor în direcţia opusă celei pe care o luase Mathal. Arma era mai aproape în acest fel, şi existau mai multe locuri în care se putea ascunde pentru a-l supraveghea şi aştepta. Îi va permite bărbatului să ridice cuţitul – era corect, deoarece muşchii şi unghiile ataşate de ligamente ale unui Sakiyan erau mecanic superioare celor ale unui om, ceea ce îl făcea pe Bleyd cel puţin o dată şi jumătate mai puternic decât un bărbat puternic şi, de asemenea, mult mai rapid. Dacă ar fi vânat pentru hrană, dacă ar fi avut o pereche şi pui de hrănit acasă, ar fi scos blasterul şi l-ar fi împuşcat mortal pe om fără să ezite o secundă. Apoi l-ar fi dezbrăcat, l-ar fi luat pe umeri şi ar fi pornit spre casă. Supravieţuirea cerea eficienţă şi nu dădeai nicio şansă prăzii – nu riscai dacă aveai o familie de hrănit. Dacă mureai, la fel se întâmpla şi cu ei, şi atunci atât *monthrœl* cât şi *yithrœl* – onoarea personală şi a clanului – ar fi fost pătate pentru totdeauna.

Ah, dar vânătoarea sportivă, când nu exista nimeni care să depindă de tine... ei bine, asta era cu totul altceva. Dacă erai mai puternic, mai deştept şi mai bine înarmat decât prada ta, unde era provocarea? Orice dronă fără minte şi bine înarmată putea ucide. Prada unui vânător adevărat trebuia să aibă o şansa de a învinge. Dacă făceai o greşeală la vânătoarea unui prădător, ar fi trebuit să te coste, iar dacă acel cost putea fi viaţa ta, acesta era condimentul care dădea cel mai bun gust jocului.

Poate că Mathal era doar un mesager acum, dar Bleyd ştia că agenţii Soarelui Negru îşi începeau de obicei cariera la nivelurile de bază. Cândva, înainte de a fi recrutat de Soarele Negru, Mathal fusese un bătăuş liber profesionist, plătit pentru abilitatea sa de a oferi violenţă sau chiar moarte. Bleyd ştia că nu era un ierbivor. Era un prădător. Cu greu de clasa lui Bleyd, desigur. Bleyd era un vânător de primă clasă. Înarmat doar cu o lance, îi urmărise pe Shistavaneni pe Uvena III. Învinsese un rancor cu un arc cu scripeţi şi doar cu trei săgeţi. Urmărise şi omorâse Noghri fugari cu o pereche de lame cu cârlige ale căror tăişuri nu erau mai lungi decât degetele lui mijlocii. Nu-şi putea aminti ultima dată când făcuse o eroare potenţial fatală la o vânătoare sportivă. Bineînţeles, ar fi fost nevoie doar de una singură...

Ajunse la cuţit cu câteva minute înainte ca Mathal să poată face ocolul pe toată lungimea turului. Existau trei locuri care permiteau o privelişte bună. Unul se afla la nivelul punţii, la trei paşi distanţă, într-un colţ umbrit. Al doilea se afla în spatele unei serpentine masive de încălzire/răcire, peste coridor, la cel puţin o duzină de paşi distanţă. A treia ascunzătoare era în interiorul unui puţ de ventilaţie aproape direct deasupra locaţiei armei şi, deşi era la o distanţă de două lungimi de corp, era o cădere scurtă. Nu se punea cu adevărat problema unde urma să se ascundă. Strămoşii săi, ca şi cei ai oamenilor, proveneau iniţial din copaci şi din terenuri înalte.

Bleyd se adună, se ghemui şi sări. Prinse marginea puţului de ventilaţie, făcu să pivoteze la o parte grătarul care îl acoperea cu o mână, în timp ce se agăţa de margine, şi se trăgea în puţ cu picioarele înainte. Se întoarse şi roti grătarul la loc. Sprijinindu-se de forţa braţelor cu capul în jos în puţul îngust, începu să respire încet şi uniform, scăzându-şi ritmul cardiac în modul de vânătoare. Un vânător încordat nu se putea mişca repede.

Nu avu mult timp de aşteptat. Două minute, trei... şi iată că omul veni, călcând şi făcând să vibreze puntea suficient de tare pentru ca să-l audă şi un bătrân surd.

Mathal ajunse în apropierea cuţitului. Se uită în jur cu precauţie, apoi luă lama. Bleyd îl auzi oftând uşurat, iar zâmbetul lui se mări. Cuţitul era o armă bună, una dintre preferatele lui Bleyd. Avea un mâner gros; lama era la fel de lungă ca antebraţul bărbatului şi aproape la fel de lată ca încheietura mâinii sale. Era făcut din oţel flexibil chirurgical, forjat manual, cu o gardă circulară din bronz flexibil şi un mâner din os de *rass* negru, dur şi striat, astfel încât să nu alunece într-o strânsoare transpirată sau însângerată. La urma urmei, nu ar fi deloc sportiv să pui la dispoziţia prăzii tale o armă slabă. Iar cercetările sale îi spuseseră că Mathal era un expert în lupta cu cuţitul.

Bleyd ştia că va avea nevoie de îndemânare şi forţă pentru a învinge. Norocul nu era un factor. Trase o ultimă răsuflare, dădu capacul grătarului la o parte şi se aruncă spre om, cu capul înainte, scoţând strigătul de sânge al clanului său:

— *Taarrnneeesseee!*

Mathal îşi ridică privirea, cu groaza pe faţă. Ridică prea târziu cuţitul. Bleyd îl dădu la o parte şi se întinse spre gâtul bărbatului. Apoi ajunse lângă pradă...

* * *

Spionul avea mai puține probleme cu astfel de lucruri. La urma urmei, oricine putea să arunce în aer lucruri şi să asasineze ținte. Deşi era adevărat că era nevoie de o anumită îndemânare pentru a face astfel de acte fără a fi prins – şi spionul avea mai multe abilități în această direcție decât ar putea şti oricine de aici –, adevărata provocare în acest proiect se afla într-o altă arenă. Căile labirintice ale birocraților şi ale armatei puteau fi lente, dar la fel de sigure de a obține rezultatele dorite atunci când erau manipulate corespunzător. Aşa cum spionul fusese învățat încă din copilărie, orice treabă putea fi făcută cu instrumentele potrivite. Pentru a submina o organizație militară sau un guvern de sute de mii de indivizi, subtilitatea era o necesitate. Lumea se gândea la armate şi marine ca la nişte saurieni uriaşi – fiare care se târau greoi pe drumurile lor, zdrobind tot ce le ieşea în cale, adesea fără să observe. O singură persoană nu putea spera să oprească sau chiar să întoarcă o astfel de bestie de una singură, oricât de puternică fizic sau de pricepută ar fi. De aici şi vechea zicală: *Dacă un ronto se poticneşte, nu sta sub el ca să-i amortizezi căderea.* Nu, modalitatea de a mişca ceva atât de masiv într-o nouă direcție era să convingi monstrul că schimbarea de curs a fost ideea lui.

În teorie, acest lucru era de asemenea simplu. Se planta ideea în locul potrivit, la momentul potrivit, şi se aştepta ca aceasta să se dezvolte. În practică, era ceva mai greu – un joc complex de inteligență.

Distrugerea recentă a transportorului creaseră îngrijorare şi multă paranoia. Dar amenințarea era încă prea nebuloasă pentru a abate monstrul din drumul său, astfel încât să poată fi copleşit. Un pic de mister era numai bun, dar liderii militari nu erau influențați prea mult de ceea ce nu se vedea. Ei trăiau şi mureau după fapte – sau după ceea ce puteau fi convinşi să creadă că sunt fapte.

Amenințarea trebuia să devină mai reală. Ceea ce Vaetes şi oamenii săi trebuiau să vadă în acest moment era un răufăcător real. Şi exista în bază cineva care se potrivea perfect. Păcat că va trebui să sufere, dar asta era situația.

Capitolul 12

Zan se aşează pe taburetul pliabil fără spătar pe care îl prefera pentru a cânta la *quetarra* sa, acordând instrumentul. Când nu cânta la el, acesta se odihnea într-o husă din fibră răsucită, care era uşoară, dar suficient de rezistentă pentru a-l susține fără a deteriora instrumentul. După câteva pahare de băutură, într-o seară târzie, Zan demonstrase acest lucru cu un entuziasm considerabil. Să priveşti un Zabrak Talusian țopăind pe o carcasă de instrument ca un patruped Geonosian uriaş şi dement, cu coarnele aproape străpungând tavanul jos, era o privelişte pentru care Jos era destul de sigur că ar fi putut cere credite pentru ca lumea să o vadă.

Jos era întins pe patul său de campanie, citind cea mai recentă actualizare a *Jurnalului Chirurgiei Galactice*. Un chirurg fără experiență pe teren postase un articol despre *revizuirea microchirurgicală a laminotomiei pentru leziunile coloanei vertebrale pe câmpul de luptă*, şi Jos făcea tot ce putea ca să se abțină să nu râdă în hohote.

— Folosirea *microscopul pemeter* pentru a verifica dacă nu există o afectare a nervilor. Sau: Aplicarea câmpului stenic şi inducerea fazei homeostatice este critică în această conjunctură.

Microscop pemeter? Câmpuri stenice? Inductori de fază homeostatică? Oh, da, sigur. În afara unei săli de operație de douăzeci de milioane de credite într-un centru medical de primă clasă, şansele de a găsi oricare dintre acestea, cu atât mai mult toate la un loc, erau la fel de mari ca şi cum ai atinge viteza luminii dând din mâini. Era evident că tipul nu fusese niciodată pe teren. *Mi-ar plăcea să văd ce ar putea să facă felcerul minune doar cu un vibrobisturiu şi un hemostat pe un pacient cu aorta ruptă…*

Zan îşi termină de acordat *quetarra* şi ciupi un acord. După o clipă, începu să ciupească corzile, la început încet, apoi un pic mai tare. Pe Jos nu-l deranja să-l asculte cântând, în ciuda a ceea ce spunea uneori doar pentru a-l stârni pe prietenul său. Piesa pe care o cânta Zan era rapidă, avea un ritm bun, iar după câteva secunde, Jos renunță să mai citească şi ascultă. Oare Zan cânta de fapt ceva scris în ultima sută de ani? Minunile, se părea, nu aveau să înceteze niciodată.

Jos nu spuse nimic. Nici nu ar fi contat dacă ar fi făcut-o, pentru că atunci când era cu adevărat implicat, Zan ignora orice distragere a atenției. Odată, cu vreo şase luni în urmă, un culegător Gungan cu degete neîndemânatice, căruia nu ar fi trebuit să i se dea nicio armă mai periculoasă decât un băț, activase cumva una dintre bombele cu impulsuri pe care le purta pe tolba sa. Nefericitul amfibian se transformase pe el însuşi, vehiculul său şi o bună parte din peisajul local într-un crater fumegând. Se afla la trei sute de metri de cabina lor când explodase, şi chiar şi la această distanță, explozia fusese suficientă pentru a răsturna pahare, a zdruncina mobila şi a scutura câteva tablouri de pe pereți. Zan, care fusese în mijlocul unui concert, nu pierduse nicio notă. Când terminase, se uitase în jur, nedumerit, la dezordine.

— Dacă nu-ți place muzica, spune-o, îi spusese el lui Jos.

În plus, Jos nu voia să întrerupă muzica, care trecuse de la ritmul antrenant *leap-jump* direct la basul şi melodia bătăilor de inimă ale *izotopului greu*. Uimitor cum prietenul său putea face ca un singur instrument cu coarde să sugereze sunetele *omni box*, electroharpă şi toate celelalte instrumente ale unei formații de şase piese…

După încă un minut sau cam aşa ceva, Zan se opri.

Încercând să pară dezinvolt, Jos spuse:

— Interesant. Ce… ce a fost asta?

Zan zâmbi.

— Asta? *Studiu pentru zori*, a şaisprezecea variaţiune *Vissëncant*. Mă bucur să văd că ai devenit în sfârşit un fan al muzicii clasice, prietene cu urechi de plumb.

Jos se holbă la el.

— Mama ta nu ţi-a spus niciodată că ţi-ar creşte coarnele dacă ai spune o minciună?

— Recunosc că am grăbit-o puţin. Şi am schimbat sincronizarea în câteva locuri, am adus linia de bas, dar în esenţă… ei bine, judecă singur.

Începu să cânte din nou, uitându-se nu la coarde, ci direct la Jos, cu un mic zâmbet pe buze. Jos ascultă. Cu siguranţă, era aceeaşi piesă muzicală, dar cu un ton şi o stare de spirit complet diferite – categoric clasică acum.

— Cum ai făcut asta? Acum e bună, iar în clipa următoare e muzică de ascultat în turbolifturi.

Zan râse.

— Eşti jalnic. Şi un melc spaţial ar fi mai puţin surd.

Ceva din felul în care Zan îl privea, ca şi cum ar fi aşteptat ca ceva să fie înţeles, fu înţeles.

— În regulă, spuse Jos. Cântă din nou.

Acum Zan râse cu adevărat.

— Dacă ai fi avut ceva educaţie mai departe de capătul bisturiului, ai fi ştiut că există doar cincisprezece variante *Vissëncant*. Ceea ce am cântat eu a fost *Noaptea Rece* a lui Duskin re Lemte, o fuziune de *leap-jump/izotopi grei* abia apărută pe HoloNet. Am descărcat-o acum câteva zile. Dacă o încetineşti şi adaugi o mică linie în contrapunct, nu e rău. Re Lemte a avut, evident, ceva educaţie clasică în drumul său spre piaţa de consum. Nu că tu ai şti.

— Vei suferi pentru asta, spuse Jos. Răzbunarea mea va fi teribilă. Poate nu rapidă sau deosebit de inspirată, dar cu siguranţă teribilă.

Zan chicoti şi începu să cânte din nou.

— Nu putea fi mai rău decât gusturile tale muzicale.

* * *

Singură în cabina ei, ieşită proaspătă şi curată de la duşul sonic, Barriss Offee stătea goală pe podea. Picioarele îi erau încrucişate, cu gleznele peste coapse, cu spatele drept, în poziţia numită *Repaos*. Mâinile i se odihneau, cu palmele în sus, pe genunchi; ochii îi erau deschişi, dar nefocalizaţi. Respira încet, trăgând aerul prin nara dreaptă şi învârtindu-l adânc în burtă, apoi expulzându-l încet prin nara stângă.

Meditaţia de plutire era, pentru ea, unul dintre cele mai dificile dintre exerciţiile Jedi. Existau zile în care era la fel de lină ca mercurul pe o placă de oţel transparent: se aşeza, respira şi iată – gravitaţia dispărea, iar ea se ridica ca un balon, pentru a pluti fără greutate la jumătate din lungimea corpului ei în aer. Dar alteori mintea ei refuza să se limpezească şi, oricât de mult timp sau de tare se concentra, posteriorul îi rămânea ferm pe podea. Astăzi era unul dintre acele momente. Gândurile se urmăreau unele pe altele prin coridoarele minţii ei ca nişte păsări-fluture Tyrusiane,

amestecându-se fără rost. Barriss ştia că Maestra Unduli ar fi clătinat din cap dacă ar fi putut să o vadă pe Padawana ei în acest moment.

Gândul la Maestra ei eliberă un potop de emoţii amestecate. Pe Coruscant, Barriss se considerase o Padawană obişnuită, puţin mai pricepută decât alţii, puţin mai nepricepută decât alţii. Nu strălucitoare, dar nici deosebit de proastă. Maestra ei îi spusese că asta făcea parte din limitarea pe care Barriss şi-o impusese singură. Îşi amintea bine acea lecţie. Venise după un lung antrenament de luptă corp la corp la unul dintre centrele de antrenament, urmat de un antrenament cu sabia care îi lăsase braţele dureroase şi arzând. Se mutaseră pe un balcon cu pereţi înalţi, la două sute de etaje deasupra solului, sub fluxul constant de trafic care mergea şi venea de la şi spre staţia *skyhookului* din apropiere. Balconul fusese ecranat, dar Maestra Unduli lăsase câmpurile să cadă, astfel încât sunetele, mirosurile de combustibil ars, vânturile canalizate de clădirile masive şi strălucirea bannerelor publicitare care treceau să fie un asalt multisenzorial. Împreună cu mirosul uşor acrişor al propriei transpiraţii şi cu epuizarea fizică pe care o simţea, era extrem de copleşitor.

— Stai jos, îi spusese Maestra ei. Fă-ţi *Meditaţia de Ridicare* la o înălţime suficientă pentru a putea vedea peste zid şi a observa mica brutărie aflată chiar vizavi. În scopul acestui exerciţiu, consideră că este de o importanţă vitală să poţi să-mi spui câte produse de patiserie sunt vizibile în vitrină.

Barriss încercă, dar, bineînţeles, podeaua balconului o ţinu în loc.

După câteva momente, Maestra ei spusese:

— Există vreo problemă, Padawan?

— Da, Maestră. Încerc, dar…

— Spunând *încerc*, te limitezi. Jedii nu se limitează prin alegere.

Barriss aprobă din cap cu blândeţe.

— Da, Maestră.

— Trebuie să ştiu câte produse de patiserie sunt în vitrina acelei brutării. Acest lucru este de primă importanţă. Continuă. Mă voi întoarce mai târziu.

Şi spunând asta, Maestra Unduli plecă. Dar, bineînţeles, presiunea fu prea mare. Barriss nu fusese în stare să leviteze nici măcar cât un fir de păr de pe podea. Încă mai încerca, cu posteriorul şi coapsele amorţite de ferrocreta rece, când Maestra Unduli se întorsese în sfârşit, câteva ore mai târziu.

— Am eşuat, Maestră.

— Da? Cum aşa?

— Nu am reuşit să levitez.

Maestra ei zâmbi.

— Dar asta a fost lecţia, Padawan?

Barriss se uita la ea, confuză.

— Ce?

— Se poate eşua într-o sarcină, dar totuşi să înveţi lecţia, Barriss. Prima dată când am stat pe acest balcon încercând să fac *Meditaţia de Ridicare*, tot ce s-a întâmplat a fost că m-am inflamat. Un Jedi nu-şi pune limite, dar există limite, iar tu trebuie să le găseşti şi să înţelegi cum să te descurci cu ele. Ai auzit vreodată povestea cu *trecerea râului de către bătrân*?

— Nu mi-o amintesc.

— Pe malul unui râu larg din această lume, cu mult înainte ca ea să fie aşa cum este astăzi, un bătrân stătea pe malul apei, meditând. Un al doilea bărbat, mai tânăr,

veni şi îl văzu pe cel mai în vârstă. *Ce faci?* întrebă bărbatul mai tânăr. *Lucrez la abilitatea de a merge pe apă, ca să pot traversa râul*, spuse cel mai în vârstă. *Ah. Şi cum merge treaba?* Bătrânul răspunse: *Destul de bine. Lucrez la acest lucru de patruzeci de ani, iar în aproximariv cinci sau zece ani cred că voi reuşi. Ah*, spuse bărbatul mai tânăr. *Ei bine, mult noroc.* Făcu o plecăciune, apoi se îndreptă spre o barcă legată în apropiere, se urcă în ea, luă ramele şi vâsli peste râu.

Maestra Unduli se uită la ea.

— Înțelegi semnificația acestei poveşti?

Barriss se gândi o clipă la ea.

— Dacă lucrul important era să traverseze râul, atunci bărbatul mai tânăr era mai înțelept decât cel mai în vârstă.

— Exact. De ce să petreci zeci de ani învățând cum să mergi pe apă când există o barcă ancorată chiar lângă tine? Maestra Jedi făcu pauză, apoi întrebă: Ce a fost cel mai vital în acest exercițiu cu care te-am însărcinat?

— Câte produse de patiserie erau în vitrina brutăriei.

— Exact.

Barriss se simți incredibil de prost când înțelese brusc ce voia să spună Maestra ei. Maestra Unduli zâmbi.

— Văd că în sfârşit înțelegi.

— Aş fi putut pur şi simplu să mă ridic şi să mă uit peste zid, spuse Barriss. Ceea ce era important nu era cum am obținut informația – ci doar că am obținut-o.

Maestra Unduli aprobă din cap.

— Încă mai există speranță pentru tine, tânăra mea Padawană…

Barriss zâmbi la acea amintire. Apoi respiră adânc, expiră şi îşi lăsă mintea să se limpezească. O secundă mai târziu, se ridică de pe podea şi pluti, fără greutate şi liberă…

Capitolul 13

Jos trebui să recunoască faptul că fotoliul era confortabil. Din punct de vedere economic, făcea exact ceea ce trebuia să facă: îl relaxa oarecum, dar nu îndeajuns pentru a-l adormi. Auzise că fotoliul era dotat cu biosenzori care monitorizau ritmul cardiac, pulsul, activitatea undelor beta şi theta şi aşa mai departe, şi transmiteau informațiile către Merit, pentru a-l ajuta mai bine să îi trateze pe cei care stăteau acolo. Jos se îndoia de asta. Nu că nu s-ar fi putut face, dar chiar nu credea că Merit avea nevoie de aşa ceva. *Îngrijitorul de minți* părea să ştie întotdeauna cuvintele potrivite de spus, întrebările potrivite de pus şi momentele potrivite pentru a tăcea. Ca şi acum.

Jos se uitase la podea; acum îşi ridică privirea şi se întâlni din nou cu ochii lui Merit. Erau mari pentru fața acoperită de blană, de culoarea gri ardezii; pigmentarea ochilor unui Equani se potrivea întotdeauna cu blana – Jos citise asta într-una dintre multele publicații pe care fusese nevoit să le studieze în perioada în care era rezident. Şi chiar acum erau fixați pe el.

— Explorează, pentru un minut, sentimentele tale pentru Tolk, spuse el blând.

Jos se lăsă pe spate, iar fotoliul curse ascultător, ca mercurul cald, într-o nouă configurație pentru a-l găzdui. *Bineînțeles*, gândi Jos, *trebuie să se poată adapta confortabil la orice specie. Chiar şi Huttului, probabil.* Îşi înăbuşi un fior la acel gând. Sper că cineva avea să-l şteargă după aceea…

— Jos, spuse Merit. Vocea îi era liniştită şi neinsistentă, dar cumva pătrundea în gândurile chirurgului ca un fascicul de particule. Nu te străduieşti prea mult, continuă *îngrijitorul de minți*.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Este timpul tău, spuse Merit. Ți se alocă o oră pe săptămână pentru a te descărca – sau pentru a *vomita bezoare*, cum spun atât de colorat Toydarienii. Cum îți petreci acest timp depinde de tine. Poți să vorbeşti cu mine – caz în care aş putea să te ajut să rezolvi unele lucruri – sau poți sta acolo şi să te bucuri de mobilier.

Jos zâmbi.

— În regulă, Klo. Cred că o să vorbesc despre lucruri, fie că vreau sau nu.

Îngrijitorul de minți zâmbi.

— Întotdeauna este cel mai greu să te ajuți singur. Aşteptă o clipă, apoi insistă uşor: Despre Tolk…?

Jos suspină.

— E ca şi cum aş fi observat-o abia ieri. Înainte de asta, era doar o altă pereche de mâini la masă – inteligentă, nu mă înțelegeți greşit, este o asistentă excelentă – dar nu mai mult de atât. În afara sălii, era cineva cu care să bei ceva, cineva căruia să te plângi de această groapă…

— Şi acum?

— Acum este… mai mult. Dar nu poate fi.

Merit nu spuse nimic, dar expresia lui spunea: *Continuă*. Aşa că Jos îi explică pe scurt despre credințele familiei sale şi ale clanului său, despre cum nu le putea nesocoti căsătorindu-se cu o *esker*.

— Sunt credințele familiei tale, spuse Merit. Dar sunt şi credințele tale?

Jos deschise gura, apoi o închise. Făcu un efort sincer să găsească răspunsul la acea întrebare, dar mintea lui nu avea niciunul. Se trezi că se gândea din nou la scaunul cu forme. *Mă întreb cât costă unul…*

După alte zece minute zadarnice, Merit aruncă o privire la ceas şi spuse:

— Trebuie să ne oprim.

Jos se simți uşurat, apoi se simți iritat pe el însuşi pentru că se simțea uşurat.

— Cred că nu sunt un tip foarte introspectiv, îi spuse lui Merit din uşă. Familia şi clanul meu sunt buni în tradiții, nu în comunicare. Ideea tatălui meu despre un moment revelator este să uite să încuie uşa de la baie.

— Tot ceea ce trebuie să ştii despre tine însuți se află în tine, îi răspunse Merit. S-ar putea să trebuiască să sapi un pic mai adânc şi mai mult, dar este acolo.

— Poate că m-ar putea ajuta Padawana, medită Jos. Jedii nu pot citi mințile, sau chestii de genul ăsta?

— N-aş putea şti. Specia Equani este – *a fost* – prin natura ei mai degrabă rezistentă la puterile Jedi. Dar cred că trebuie să-ți găseşti singur răspunsurile, în loc să le cauți la alții.

* * *

Zbârnâitul multiplelor repulsoare ale *ridicătoarelor medicale* care se apropiau se infiltră în somnul lui Barriss, iar sirena care sună aproape imediat după aceea însemna că toată lumea trebuia să ajungă în sala de operații. Acum.

Se îmbrăcă în grabă şi se îndreptă spre zona de triaj. Era la doar douăzeci de metri de cabina ei, dar umiditatea era atât de mare astăzi, încât avea impresia că se bălăceşte într-o baltă de ulei încins. Când ajunse în fața clădirii, se opri, momentan nevenindu-i să creadă ce vedea. Treizeci şi cinci sau patruzeci de soldați răniți zăceau pe tărgi, pe brancarde, pe podea chiar, fiind îngrijiți de doctori, asistente, droizi, tehnicieni – pe scurt, de oricine putea ajuta. Cei mai mulți dintre soldați sângerau, iar mulți erau arşi, cu băşici roşii care supurau şi pete negre. Unora le lipseau brațe şi picioare. Unii aveau toate aceste lucruri, şi chiar mai mult.

Tot mai mulți răniți soseau. Abia dacă putea auzi vuietul câmpurilor de repulsie ale *ridicătoarelor* peste strigătele şi gemetele răniților. Barriss înghiți în sec, ametită. Chiar şi doctorii puteau fi copleşiți de prea mult sânge. Nimic din ceea ce văzuse până atunci în experiența ei de război nu se asemănase cu aşa ceva.

Tolk făcea triajul, şi îl făcea rapid şi la obiect. Barriss o privi pentru o clipă. Pentru oricine din afara domeniului medical şi a câmpului de luptă, triajul ar fi părut remarcabil de crud, dar ea ştia că era cea mai eficientă modalitate de a salva cât mai mulți pacienți.

— Ăsta nu va supraviețui, spuse Tolk, ridicându-se de lângă un sergent ale cărui picioare fuseseră spulberate deasupra genunchilor.

Pielea îi era albă precum creta, iar din cioturile roşii şi zdrențuite se scurgea încet ultimul strop de sânge din viața lui. În urma lui Tolk se afla un droid, care ataşă un autocolant pe umărul clonei muribunde. Un x mare, roşu, strălucea ritmic.

Tolk se îndreptă rapid spre următorul pacient, examinându-l pe scurt.

— Răni de şrapnel la burtă şi la inghinali. Chirurgie, categoria trei.

Droidul puse un autocolant pe umărul bărbatului. Numărul 3 pulsa pe el.

Barriss se aplecă să-l examineze pe soldatul cel mai apropiat de ea – un

Locotenent. Era treaz şi alert; singura lui rană părea să fie că îi dispăruse brațul stâng, spulberat într-un ciot zdrențuit chiar deasupra cotului. Un garou în jurul ciotului oprise sângerarea. Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Sunt bine, spuse el printre dinții încleştați. Ai grijă de oamenii mei.

— Poate aştepta, îi spuse Barriss lui Tolk. Cinci.

Tolk aprobă din cap spre droid, care lipi un autocolant cu numărul 5 pe umărul bun al bărbatului.

Când erau mai puțini doctori decât pacienți, trebuia să ierarhizezi răniții în funcție de capacitatea de supraviețuire şi de timpul necesar pentru a-i ține în viață. Numerele de categorie *Rimsoo* variau de la 1 la 6; categoria X era rezervată rănilor care păreau mortale sau care necesitau foarte mult timp pentru a fi tratate. Sistemul de clasificare era mai complex decât părea. Rănirea, şansele de supraviețuire şi necesitatea unui tratament imediat, toate trebuiau luate în considerare. O arteră retezată putea sângera într-un minut şi tot ce ar fi fost nevoie pentru a salva pacientul ar fi fost o simplă capsare sau o legătură de sutură, aşa că cel mai bine ar fi fost să fie tratat primul, în timp ce un om cu piciorul zburat, dar care fusese cauterizat termic de la un proiectil de blaster, putea fi lăsat până la tratarea unor răni mai periculoase pentru viață. Padawana ştia că luarea acestor decizii, era adesea la fel de mult intuiție ca şi ştiință.

Un 6 însemna că un pacient putea supraviețui dacă era tratat, dar tratamentul indicat putea consuma mult timp şi efort şi nu existau garanții că va supraviețui. Dar 6 putea însemna, de asemenea, că rana nu avea şanse să fie fatală dacă nu era tratată imediat. În orice caz, un 6 aştepta. Un 5 însemna că şansele de supraviețuire erau mai mari şi că tratamentul necesita mai puțin timp, şi aşa mai departe în josul clasamentului. Cel care făcea triajul trebuia să se folosească de experiență pentru a lua deciziile şi, prin urmare, trebuia să fie bine informat în tratarea tipurilor de răni care veneau.

Un droid se apropie de Barriss.

— Sunt aici pentru a ajuta, Padawan, spuse.

Într-o mână ținea un bloc de autocolante. Barriss aprobă din cap, se întoarse spre următoarea targă şi tresări. În fața ei se afla o privelişte îngrozitoare: un soldat cu toate cele patru membre arse până la cioturi şi nimic altceva decât țesut roşu şi supurant în locul unde fusese fața lui. Pe Coruscant, sau pe Corellia, sau pe oricare dintre celelalte sute de lumi civilizate, tehnologia ar fi putut să-i ataşeze membre cibernetice şi să-i reconstruiască fața – ar fi fost un hibrid ciudat de maşină şi om, dar cel puțin ar fi fost viu şi relativ funcțional. Dar aici, pe Drongar, nu existau instalații nici măcar pe departe capabile de aşa ceva. Îşi muşcă buza şi se întoarse spre droidul care îi fusese repartizat.

— Categoria X, spuse ea.

Droidul aplică autocolantul, apoi se uită la ea.

— O purificare cu focul, spuse el.

Barriss se gândi că era un comentariu ciudat pentru un droid, dar nu avu timp să se întrebe despre asta. Răniții erau aduşi atât de repede, încât trebuia să se mişte în continuare sau să fie depăşită. Îşi domolise cât putuse conexiunea cu Forța; să experimenteze extrasenzorial atâta agonie de la o distanță atât de mică implica o posibilitate reală de supraîncărcare sinaptică. Chiar şi închisă cum era, încă mai simțea durerea, frica, oroarea de toate acestea lovindu-i şi zgândărindu-i mintea.

Înghiți în sec şi continuă să se mişte. Erau câteva persoane aici pe care ştia că le putea vindeca cu artele Jedi pe care le învățase, dar ar fi durat prea mult. Nici măcar Forța nu putea schimba ecuațiile reci şi brutale ale triajului.

În fața ei, Tolk continua să se deplaseze prin labirintul de morți şi muribunzi, urmată de droidul ei, desemnând cine va trăi şi cine va muri aproape sigur. Faptul că erau clone, toate identice ca înfățişare, nu diminua cu nimic groaza; de fapt, într-un mod ciudat, o sporea – cel puțin aşa era pentru Barriss. Faptul de a vedea acelaşi corp rănit şi traumatizat în mii de moduri diferite dădea întregii scene un aspect suprarealist, ca şi cum nu ar fi avut nici început şi nici sfârşit, o buclă perpetuă de durere şi moarte. Ştia că trebuia să se concentreze, să folosească cu înțelepciune resursele pe care le avea la îndemână.

Tolk se mută la următorul pacient, alunecă într-un petec de sânge. Îşi recăpătă echilibrul. Viră spre Barriss, care se uita la un alt rănit. Fata Jedi clătină din cap.

Un alt X, a cărui strălucire roşie creştea şi descreştea precum fluxul de vieți din jurul lor, fu aplicat de droid.

* * *

Muriseră ca nişte *wingstingers* care se loveau de un câmp de forță şi nimic din ce făcea Jos nu părea să conteze. O arteră reparată rezista fără să curgă, dar pacientul era prea mult în şoc pentru a-şi reveni, chiar şi cu volumul de sânge pompat la maximum. Un alt pacient, fără niciun semn pe el, zâmbea într-o secundă şi era mort în următoarea. Un scaner arătă că o aşchie de metal, mai subțire decât un ac, îi străpunsese colțul ochiului şi pătrunsese adânc în creier.

În ciuda câmpurilor de presiune de la nivelul podelei, cei care lucrau în secția de terapie intensivă erau uneori până la glezne în sânge, urină, fecale, limfă şi lichid spinal. Răcitoarele de aer şi dezumidificatoarele încă nu funcționau, iar duhoarea, combinată cu căldura umedă opresivă, copleşea mirosurile de antiseptice şi astringente. Chirurgii tăiau, rezecau şi transplantau cu o eficiență exersată, cu asistentele lor şi cu puținii droizi pe care îi aveau alături, şi totuşi pacienții tot nu reuşeau să supraviețuiască. Comenzile, atât strigate cât şi şoptite, umpleau aerul împuțit:

— Am nevoie de 20 cc de coagulină, imediat…

— …prin rotație în rezervoarele de bacta, nimeni nu are mai mult de zece minute…

— Țineți câmpul ăla în funcțiune, chiar dacă trebuie să îl porniți manual.

După două ore de muncă, Jos avea cinci din cinci – niciunul dintre ei nu supraviețuise. Începea să se clatine de oboseală – îi trebuia aproape toată energia doar pentru a-şi ține mâinile în echilibru.

— Puneți un presor pe asta, imediat!

Lucra ca un om posedat, exercitându-şi fiecare fărâmă de pricepere, fiecare truc pe care îl învățase în războiul de zi cu zi împotriva Morții din ziua în care ajunsese aici, iar Moartea râdea de el la fiecare pas, smulgând viețile care se stingeau din mâinile lui şi ale celorlalți doctori cu o uşurință jignitoare şi exasperantă. *Legea mediilor* spunea că astfel de lucruri se vor întâmpla, că vor exista zile proaste şi că nu se putea face nimic pentru asta. Dar, cu toate astea, Jos continua să lupte cu duşmanul întunecat al vieții, pentru tot ce avea mai bun.

Cel de-al şaselea muri pe masă şi nu mai putu fi resuscitat.

Timpul se estompă. Privea printr-un tunel lung şi întunecat, în care nu se vedea nimic în afară de pacienții din fața lui. Trecu prin epuizare, prin al doilea şi al treilea elan – şi totuşi răniții şi muribunzii continuau să vină, implorându-l cu ochii lor sub luminile aspre şi neiertătoare. Viața lui era pictată în roşu şi alb. Se născuse aici făcând asta, îşi trăise toată viața aici făcând asta şi avea să moară aici făcând asta…

Apoi, în timp ce Jos închidea ultimul pacient, cu implant dublu de plămâni şi ficat care probabil că va muri şi el, Tolk îi atinse brațul.

— Gata, Jos, ăsta e ultimul.

La început, nu înțelese ce spunea. Nu avea niciun sens – cum ar putea exista un sfârşit pentru ceva care era nesfârşit? Clipi, ca şi cum ar fi venit la lumină dintr-un întuneric adânc. Încet, ochii de deasupra măştii se concentrară.

— Huh?

— Am terminat. Ne putem odihni acum.

Să ne odihnim? Ce e aia odihnă? Se împiedică de masă, iar Tolk se mişcă să îl ajute.

— Ai grijă, mormăi el. Cineva a umblat la gravitație.

Îşi desprinse mănuşile, cu mâinile bâjbâind, şi le aruncă în tancul de deşeuri. Rată. Se gândi să se ducă să le adune, dar ideea de a se apleca era insuportabilă. S-ar putea să nu se mai ridice niciodată. Se uită în jur. Alții terminau sau tocmai terminaseră de lucrat, şi aveau şi ei privirea aceea de epuizare uluită – aceeaşi privire care se citea pe chipul comun al tuturor celor care trecuseră pe sub cuțitul lui.

— Cât… cât de grav a fost?

— Rău.

Văzu dungi de umezeală de-a lungul părții de sus a măştii ei, acolo unde aceasta îi absorbise lacrimile.

— Am salvat vreunul?

— Câțiva.

Încercă să meargă, dar se clătină. Ea îl apucă de braț, sprijinindu-l.

— Nu vreau să ştiu procentele, nu-i aşa?

— Nu. Nu vrei.

Jos simți că se prăbuşeşte şi mai mult.

— Mă simt de parcă aş fi făcut zece runde într-o arenă de pe Geonosis. Voia o băutură – avea nevoie de ea –, dar şi ăsta era un efort mult prea mare pentru a-l lua în considerare. Tot la ce se putea gândi acum era să găsească un loc plat unde să se prăbuşească. Nici măcar nu trebuia să fie plat. Un morman de pietre ar fi fost de ajuns…

Se uită peste mese la Zan. Prietenul său reuşi să ridice mâna într-o jumătate de salut sau vânturare. Jos îi întoarse semnul, apoi se clătină spre uşă.

Şi, odată ieşit, auzi sunetul mai multor *ridicătoare* care se apropiau. Jos începu să râdă. Şi, pentru o clipă lungă şi înspăimântătoare, nu se putu opri.

Capitolul 14

— Vreți să vedeți ceva interesant? întrebă Dhur.

Jos, Zan, Tolk şi Barriss se aflau în cantină, toți consumând o formă de alcool, cu excepția fetei Jedi. Trecuseră patru zile de la acel aflux infernal de răniți. Zilele astea, *interesant* era un termen supraestimat, în ceea ce-l privea pe Jos. Dar, atâta timp cât nu presupunea să taie în felii soldați răniți, decis că era în stare să suporte.

— Ia loc, spuse Jos.

Îi făcu semn cu mâna barmanului, care aprobă din cap şi începu să amestece băuturile. Ştia cine era Dhur şi ce bea Sullustanul.

Dhur se aşeză şi scoase din buzunar un mic dispozitiv, o sferă de metal şi plastoid, cam de mărimea unui pumn de copil uman. O ținu sus.

Jos o privi cu ochii întredeschişi.

— Nu pot spune că sunt prea entuziasmat, spuse el. Aşteaptă... Mai bău din pahar, îl puse jos şi privi din nou dispozitivul. Nu, spuse el. Tot nu sunt entuziasmat.

— Arată ca o minge de *spiceball*, spuse Zan. Aia ar fi interesantă.

Jos îşi ridică paharul în semn de acord tăcut.

— E un droid cameră de luat vederi, zise Barriss. De calitate militară, se pare.

— Dați-i Jediului premiul întâi, zise Dhur. Am primit asta de la un recoltator, care a dat din întâmplare peste ea pe câmp, după o ieşire recentă a Separatiştilor. Se pare că a fost destul de mult distrusă în luptă, cu excepția funcțiilor pasive – nu se putea mişca, nu avea arme online... chiar şi comunicațiile erau oprite.

— Totuşi, nu e chiar o ştire de prima pagină, nu-i aşa? spuse Jos. Sunt bucăți de droizi spulberați peste tot.

— Cred că mi-am spart un dinte cu o bucată aflată în mâncarea de dimineață, adăugă Zan.

Chelnerul sosi cu băutura lui Dhur.

— Pune-o în contul lui Vondar, spuse Dhur. Se uită la Jos. Banii înapoi dacă nu crezi că merită.

Jos aprobă din cap către droid, care înregistră tranzacția şi plecă. Nu era ca şi cum ar fi avut altceva pe care să-şi cheltuiască salariul aici.

— E doar o presupunere, spuse Zan, dar mă gândesc că nu sfera în sine ne interesează.

— Nu prea îți scapă nimic, nu-i aşa? Priveşte.

Dhur o aşeză pe masă şi o activă. Holoproiectorul ieşi din sferă, în mărime naturală de o şesime. Erau câțiva copaci cu frunze largi, o mulțime de droizi arşi sau distruşi şi câțiva soldați clonă zăcând. Totul era înclinat, la un unghi ciudat, jos, ca şi cum ar fi fost înregistrat de la câțiva centimetri de deasupra solului.

— Am văzut şi eu soldați morți, spuse Jos. O mulțime. Nici măcar nu trebuie să te duci în junglă pentru asta, avem un serviciu care ți-i aduce direct la uşă.

— Taci din gură, Jos, spuse Tolk, fără pic de căldură în glas.

După o clipă, apăru un trio de persoane care îşi croiau drum printre maşinile şi cadavrele doborâte. Purtau piei subțiri negre şi purpurii şi cizme militare, având carabine aruncătoare de proiectile pe umeri.

— Aceştia sunt mercenari Salissieni, spuse Barriss. Auzisem că Dooku are câțiva care lucrează pentru el aici.

— Da, spuse Dhur. Unii sunt mecanici, alții se ocupă cu culesul – nu mulți droizi de luptă sunt programați să culeagă produsele locale, motiv pentru care, în cele din urmă, ne aflăm cu toții aici, pe această lume fetidă, ca o grămadă de bălegar. Câțiva sunt trupe speciale, de recunoaştere, de genul ăsta, care pot merge în anumite locuri şi pot face lucruri pe care droizii nu le fac prea bine, cum ar fi să se cațere în copaci, să facă recunoaştere sub acoperire, genul ăsta de lucruri. Uneori, doar un umanoid este suficient. Iar Salissienii vor face aproape orice, atâta timp cât primesc câteva credite. O gaşcă urâtă, care te-ar împuşca decât să se uite la tine. Probabil că pe tine mai degrabă te-ar împuşca decât să se uite la tine, adăugă el pentru Jos.

Jos zâmbi cu indulgență şi se uită la Zan.

— Sunt atât de drăguți când sunt de mărimea asta, nu-i aşa?

Cei trei mercenari scotoceau, adunând unelte şi arme de pe locul bătăliei şi verificând cadavrele clonelor. Nu se auzea niciun sunet, iar imaginea se clătina din când în când un pic, rupându-se în blocuri digitale şi apoi stabilizându-se din nou.

— Droidul era cu ultimele rezerve de energie, spuse Dhur. Camera a murit la câteva minute după ce a făcut captura. Din pură întâmplare, s-a întâmplat să fie îndreptat în direcția corectă.

Dintr-o dată, cei trei Salissieni înghețară. Îşi aruncară armele şi ridicară mâinile, apoi se îndepărtară de blasterele lor căzute.

— Se pare că cineva i-a prins pe mercenarii noştri cu garda jos, spuse Tolk.

O clipă mai târziu, un bărbat intră în cadrul camerei, cu o puşcă blaster țintită asupra trioului. Jos se uită la om. Unghiul ciudat făcea dificilă recunoaşterea, dar totuşi, simțea că îl cunoaşte pe tip. Se aplecă într-o parte, studiind holograma dintr-o altă perspectivă. Bineînțeles că era...

— Phow Ji, spuse Barriss.

Vocea îi era moale. În timp ce se uitau, Ji zâmbi – apoi îşi aruncă arma la pământ. Căzu tăcută, ridicând stropi de noroi.

Tolk, Jos şi Zan reacționară cu surprindere. Barriss nu o făcu.

— Ce crede că face? spuse Zan.

Tolk urmărea holo-înregistrarea cu atenție.

— Ştie ce face, spuse ea.

Jos nu spuse nimic. Din câte ştia el, nici Zan şi nici Tolk nu-l văzuseră pe profesorul de luptă în acțiune, deşi abilitățile de citire la rece ale lui Tolk îi spuseseră în mod evident că Ji nu era o persoană cu care să te joci. Jos se uită la Barriss. Ea clătină din cap, dar Jos era destul de sigur că şi ea, ca şi Tolk, ştia ce urma să se întâmple, pentru că era destul de sigur că şi el ştia. Iar Zan era pe cale să afle...

Holofilmul pâlpâi din nou când Ji se apropie, iar cei trei Salissieni porniră spre el... O clipă mai târziu, toți cei trei mercenari erau la pământ, şi să fie al naibii dacă Jos putea spune ce se întâmplase. Poate că, până la urmă, băuse destul.

— Să ne uităm la asta în reluare, spuse Dhur.

Atinse un control de pe sferă. Toată lumea se pregăti şi privi cu atenție cum scena începu din nou la un sfert de viteză. Chiar şi încetinită, nu era uşor de văzut cu exactitate ce făcuse Phow Ji, dar Jos cunoştea suficientă anatomie pentru a recunoaşte ce pagube fuseseră provocate în timp ce căzdeau cei trei mercenari. Unul avea laringele zdrobit, altul avea gâtul rupt, iar al treilea primise un cot în tâmplă care cu siguranță

îi fisurase craniul. Toate cele trei răni erau susceptibile de a fi fatale dacă nu erau tratate, iar el nu vedea niciun medic Separatist în luminişul din junglă. Phow Ji se duse la fiecare în parte, se ghemui lângă cadavru şi păru să ia ceva. Imaginea îngheță când se ghemui lângă ultimul.

— Nu sunt sigur ce făcea la sfârşit, spuse Dhur, dar bănuiesc că lua un fel de trofee. Trupele Separatiste folosesc implanturi *sub-Q* pentru identificare, aşa că probabil că este vorba de bucăți de haine sau... ceva.

Privind în jurul mesei, Jos ştiu că toată lumea se gândea la acelaşi lucru – *ceva* pe care Ji îl luase ar fi putut fi un însemn sau o altă podoabă, sau ar fi putut fi un deget, sau o ureche.

— Puterea droidului a cedat chiar atunci, pentru că asta e tot ce există. Dhur se uită la Jos. Merită băutura, doctore?

— Merită mai multe, răspunse Jos încet. Oricât de multe ar fi nevoie ca să uit.

— I-a ucis pe cei trei mercenari, spuse Zan, cu indignare în glas. Cu mâinile goale. Ar putea fi judecat de curtea marțială şi trimis la închisoare pentru asta!

— Puțin probabil, spuse Dhur. Erau mercenari, gunoiul galaxiei, pe un câmp de luptă, şi erau trei împotriva unuia. Cu excepția acestei înregistrări, nu au existat martori, şi cine ar avea încredere într-un droid cameră inamic? Toată lumea ştie cât de uşor este să falsifici astfel de lucruri. Din câte ştim, ar fi putut lăsa asta aici tocmai în acest scop.

— Crimă cu sânge rece, spuse Zan.

Vocea lui era groasă.

— Oamenii mor în războaie, Căpitane, spuse Dhur. Dacă Ji i-ar fi împuşcat, nimeni nu ar fi avut vreo problemă. Trupe inamice, pe un câmp de luptă, jefuind cadavrele morților noştri? Chiar dacă i-a omorât cu mâinile goale, sunt o mulțime de ofițeri ai Republicii care ar spune *Bravo lui!* şi l-ar propune pentru o medalie.

Zan termină ultima băutură şi puse paharul jos cu grijă.

— Urăsc războiul ăsta, zise el. Urăsc totul despre el. Ce fel de ființe suntem, încât astfel de lucruri pot continua şi nimeni nu e indignat? Ce spune asta despre noi?

Nimeni nu avea un răspuns la asta.

Zan se ridică în picioare, cu grijă, căci băuse suficient cât să-l facă să se clatine. Nu-ți puteai da seama dacă nu-l cunoşteai, dar Jos putea să vadă asta.

— Mă duc la culcare, spuse Zabrakul. Să nu mă treziți până nu se termină războiul.

După ce plecă, Dhur sorbi din propria băutură.

— Este o poveste bună aici, deşi mă îndoiesc că cenzura o va lăsa să treacă. Cetățenii de acasă ar putea să o găsească... tulburătoare. Făcu o pauză. Prietenul tău este prea sensibil pentru a fi aici. Este un artist. Ei nu se descurcă niciodată prea bine în războaie.

— Se descurcă cineva? întrebă Jos.

Dhur aprobă din cap la imaginea holoproiectată înghețată.

— Unii o fac. Unde altundeva poți să omori oameni în bătaie în mod legal şi să fii plătit pentru asta?

* * *

Pe drumul de întoarcere spre cabina ei, Barriss se gândi la înregistrarea pe care

o văzuse. Era o noapte caldă şi umedă, iar *wingstingers* şi *moliile gunoiere* mişunau în jurul lămpilor, aruncând umbre uriaşe, fantomatice. O furtună târzie tună în depărtare, fulgerele pâlpâind în întuneric. Ploaia ar fi fost binevenită dacă ar fi ajuns până aici – ar fi răcorit oarecum aerul sufocant şi lipicios, iar sunetul ei pe acoperişul de spumă al cabinei ei ar fi fost reconfortant. Cu siguranță că ar fi putut suporta ceva confort – se găsea destul de puțin pe Drongar. Lumile tropicale aveau frumusețea lor, iar oamenii erau în esența lor creaturi tropicale, sau cel puțin temperate, dar ea prefera lumile mai răcoroase. O plimbare în zăpadă era, pentru ea, mult mai revigorantă decât una sub soarele arzător.

Partea Jedi din ea fusese impresionată de eficiența lui Phow Ji ca luptător. Mişcările sale erau fluide şi puternice; împotriva unui adversar neajutat de Forță, era într-adevăr formidabil. Dar partea din ea care se afla în adâncul antrenamentului ei Jedi simțea repulsie pentru acea violență. Fusese o crimă, căci era evident că cei trei mercenari nu avuseseră prea multe şanse, sau chiar niciuna, de a-l învinge pe Ji. Chiar şi trei împotriva unuia şi cu mâinile goale, şansele tot erau în favoarea lui – şi, bineînțeles, el ştiuse asta. Câte trofee avea atârnate pe perete? Nu prea voia să ştie, dar, din nou, o parte din ea era curioasă. La Templu, îl ascultase odată pe Mace Windu spunându-i unui grup de studenți că era uşor să omori pe cineva – o puteai face cu o singură lovitură de sabie. Dar să trăieşti ştiind că ai ucis pe cineva te schimba pentru totdeauna. Maestrul Jedi avusese dreptate – cu siguranță o schimbase pe ea. Uciderea nu era un lucru pe care să-l faci cu uşurință, nu dacă aveai vreun fel de compasiune, sau chiar şi coduri morale şi etice cât de cât decente. Uneori, pentru a-i proteja pe cei nevinovați sau propria-ți viață, justiția şi supraviețuirea cereau o lovitură Jedi cu suficientă putere pentru a pune la pământ un atacator. Dar faptul că era necesar nu te absolvea de faptul că vedeai chipurile din visele tale sau că auzeai strigătele chinuite ale celor căzuți târziu în noaptea tăcută. Cum putea o persoană cu un minim de umanitate să iasă în mod deliberat şi să urmărească victimele, să le ucidă cu mâinile goale, iar apoi să ia trofee pentru a-şi aminti că a făcut-o? Ca şi cum ar putea uita?

Forța îți permitea să fii un luptător puternic, dar îți atenua şi impulsul de a fi violent. Când ştiai ce poți face cu sabia de lumină, când ştiai cât de mortal eşti, asta îți dădea de gândit. Faptul că puteai face un lucru nu însemna că trebuia să…

Clătină din cap. Phow Ji era un ucigaş, un căutător şi un savurator al violenței, iar dacă o făcea ca pe o provocare personală sau pentru că îi făcea plăcere, chiar nu conta – era o boală. Dacă putea să-i atingă mintea, dacă putea să aducă Forța asupra psihicului său, poate că l-ar putea vindeca de acea boală.

Sau poate că te-ar putea infecta cu ea. Scutură din nou din cap, de data asta împotriva propriilor gânduri. Presiunea constantă de aici, intensitatea muncii, lipsa de odihnă reală… toate aceste lucruri îşi luau tributul. Un Jedi care era îngrijorat că Forța nu te putea proteja împotriva unui bătăuş antrenat era cu siguranță suprasolicitat. Trebuia să se culce şi să doarmă – avea nevoie de asta.

În depărtare, tunetul se auzea din ce în ce mai tare. Bine. Poate că ploaia va spăla o parte din aceste gânduri întunecate, împreună cu sporii şi putregaiul din aer.

Capitolul 15

Să scape de cadavrul de la bordul navei *MedStar* ar fi fost uşor. Un pic de muncă murdară cu o vibrolamă industrială, apoi o călătorie până la staţia de deşeuri cu un sac voluminos, rezistent la lichide, şi *hatoo!* Mathal, omul mort, nu ar fi fost mai mult decât un gunoi, imposibil de distins de restul gunoaielor de toate felurile care erau cernute in containerele de deşeuri şi, în cele din urmă, aruncate în spaţiu.

Dar Bleyd ştia că dispariţia misterioasă a unui agent al Soarelui Negru, mai ales când putea fi urmărit până la nava lui, ar fi fost un lucru rău. Ar fi fost în mod automat suspectat – pe bună dreptate în acest caz – şi faptul că Soarele Negru ar fi ridicat o sprânceană întrebătoare în direcţia lui nu era nici pe departe atrăgător.

Problema era că nu exista niciun lacheu în care Bleyd să aibă încredere că-l va ajuta. Trupele îşi datorau loialitatea faţă de Republică, nu faţă de el personal. Modulele cognitive ale droizilor puteau fi sondate şi, chiar şi după o reprogramare extinsă, băncile lor de date puteau păstra amprente cuantice reziduale. O parte din personalul navei putea fi dispus să ia mită, dar nu avea cum să ştie dacă loialitatea lor va rămâne cumpărată. Ceea ce însemna că trebuia să facă el însuşi tot ce era de făcut. Din fericire, se gândise de ceva timp şi în detaliu la acţiunile sale; rămânea doar executarea efectivă a planului său. Acesta presupunea unele riscuri, dar Bleyd simţea că putea fi gestionat, cu o atenţie suficientă acordată fiecărui element.

Amiralul îşi tratã mai întâi propriile răni. Mathal fusese suficient de îndemânatic cu lama pentru a-l marca. Bleyd ştiuse de la început că aşa va fi. Aşa se întâmpla în luptele cu cuţite – numai un prost credea că înfruntarea unui adversar cu un cuţit se termina fără vărsare de sânge. În cazul lui, rana nu era gravă – două tăieturi lungi şi superficiale pe antebraţul drept. Apăsarea degetului mare timp de câteva minute pe ganglionul nervos potrivit oprise temporar sângerarea, iar o aplicare de piele sintetică ar fi terminat treaba.

După ce îşi îngriji rănile, Bleyd puse apoi cadavrul lui Mathal într-una dintre camerele de congelare în carbonită din secţiunea de carantină şi sigilă corpul într-un bloc dreptunghiular suficient de mare pentru a nu lăsa să se vadă niciun semn despre ceea ce conţinea. Pe acesta aplică apoi un holosimbol cu marcaje care indicau faptul că blocul conţinea un set de convertoare defecte de enzime recoltate. Sigilarea unor astfel de componente catalitice volatile şi active pentru transport era destul de normală. Apoi, cu ajutorul unui mic generator antigravitaţional, îl mută prin tubul de ridicare de serviciu în ecluza de gunoi din cala de marfă de la pupa.

Teoretic, ar fi putut să transporte agentul mort la un depozit de produse chimice şi să-l pună pe raft. Atâta timp cât ar fi plătit o sumă infimă, blocul de atomi de carbon şi tibanna dens întrepătrunşi care conţinea rămăşiţele lui Mathal ar fi stat acolo stivuit pentru totdeauna, fără să fie controlat şi inspectat.

Dar corpul în sine nu avea nicio importanţă. Şmecheria era să convingă scepticii Soarelui Negru că agentul lor uman părăsise nava lui Bleyd în propria navă şi că aceasta fusese ulterior distrusă de forţe care nu aveau nicio legătură cu Bleyd.

Următoarea parte avea să fie un pic mai complicată, pentru că pe această navă, toată lumea ştia cine era Amiralul Bleyd – din vedere sau, dacă nu era binecuvântat

cu acel simț, atunci prin miros, gust, atingere sau auz. Pentru a-şi continua planul, Bleyd trebuia să fie deghizat. Meditase îndelung asupra acestui aspect şi hotărâse că o deghizare simplă era mai bună decât una elaborată.

Se întoarse în cabina sa. Acolo împachetă într-o mică valiză o robă lungă, albă, având o glugă cu voal osmotic care îi va ascunde complet trăsăturile. Haina era identică cu cele purtate de o castă meditativă de fraţi-slujitori numită *Tăcutul*. De obicei, pe orice navă medicală mare se găseau câțiva *Tăcuți*, întrucât misiunea universală a ordinului era de a ajuta bolnavii şi răniții. Ei nu vorbeau cu voce tare, nici măcar între ei. Îşi luau mesele în particular şi îşi purtau glugile ridicate în public, ascunzându-şi efectiv identitatea în orice moment. Cu câteva zile în urmă, Bleyd făcuse ca, pe ascuns, să fie plasați microtransmițători în mâncarea lor – dispozitive minuscule, nu mai mari decât nişte boabe de nisip, care îi permiteau să îi urmărească pe acei puțini *Tăcuți* care se aflau la bord, cel puțin pentru o vreme. Nu avea să dea peste unul dintre ei din întâmplare şi nimeni altcineva nu avea să poată simți cine se afla sub imitația de robă.

Sala de odihnă de lângă bibliotecă era goală, şi era una care nu avea camere de supraveghere. Amiralul Bleyd intră în baie; ieşi de acolo ca un membru al *Tăcuților*, fără nume şi fără chip. Niciuna dintre persoanele pe lângă care trecu în drum spre docul de andocare nu făcu altceva decât să dea din cap sau să zâmbească la el, iar el, bineînțeles, nu vorbi. Mergea uşor aplecat, conştient că era mai înalt decât cei mai mulți dintre cei în robe pe care îi văzuse pe navă.

Tăcuții nu aveau coduri, nici carduri de acces la uşile de securitate care erau închise, dar Amiralul Bleyd avea. Partea aceea putea fi ajustată mai târziu – toate urmele acelor înregistrări de securitate ar fi trebuit să fie modificate sau şterse, fără să lase nimic pe care chiar şi cea mai sârguincioasă căutare să poată să-l descopere.

Dar nu ar fi existat o astfel de căutare, pentru că nu ar fi existat niciun motiv pentru ea. O persoană îşi putea aminti că unul dintre *Tăcuți* trecuse de aceste uşi, dar era extrem de improbabil ca cineva să întrebe vreodată despre asta. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi existat nicio modalitate de a face legătura între acea siluetă învăluită şi Bleyd. Era acoperit. Zâmbi la acest gând, în timp ce se plimba, fără grabă, cu treburile sale. Chiar era acoperit, nu-i aşa? Vălul osmotic lăsa să treacă liber aerul şi îi permitea o vedere perfectă, dar nimeni nu-i putea vedea fața. Era plăcut. Se trezi că se bucura mai degrabă de noutatea de a fi anonim.

Mathal fusese îndrumat să îşi parcheze micul *KDY Starspin* în cel mai întunecat şi mai puțin folosit colț al punții secundare de zbor, acolo unde o lumină se stinsese cu doar câteva momente înainte, grație unui mic cronometru care, nu întâmplător, se vaporizase odată cu flacăra electrică care ucisese lampa. Nava fusese autorizată – la ordinul Amiralului – să plece în orice moment. Bleyd zâmbi din nou în timp ce se apropia de navă. Da, se gândise la toate. Cheia unei vânători reuşite era pregătirea corespunzătoare. Dacă îți cunoşteai destinația înainte de a face primul pas, te scuteai de nesfârşite suferințe. Odată ajuns în navă, îi informă pe controlori că doreşte să plece şi primi imediat autorizația de plecare. Manevră nava prin seturile duble de uşi sub presiune şi pe rampa de lansare, aşteptă lumina verde şi apoi o duse în spațiu. Acum venea partea cea mai grea. Sincronizarea era esențială, dacă voia să reuşească acest lucru. Făcu o buclă pe sub chila multistratificată a fregatei medicale şi se îndreptă spre pupa, rămânând suficient de aproape de carenă pentru ca senzorii să nu-l poată citi. Trecu pe lângă câteva hublouri deschise şi zâmbi; oricine s-ar fi uitat afară s-ar fi

speriat brusc şi considerabil când trecea pe lângă ei suficient de aproape pentru a-i atinge. În teorie, totuşi, asta era bine. Dacă cineva ar fi întrebat vreodată – puțin probabil, dar dacă ar fi făcut-o – atunci imprudența pilotului Soarelui Negru ar fi fost cu siguranță remarcată.

Da, l-am văzut. Prostul ăla nenorocit aproape că a spart ecranul din oțel transparent, atât era de aproape…!

În timp ce se îndrepta spre ecluza de gunoi de la pupa, Bleyd începu să sigileze roba. Sub pânză se afla un costum de vid de urgență din piele subțire, cu mănuşi şi sigilii pentru cizme, o cască de protecție flexibilă pentru cap şi o mască pentru față. Rezervorul de aer de urgență nu susținea decât cinci minute de viață – costumele de vid din piele subțire erau concepute pentru a funcționa în interiorul unei nave în timpul unei pierderi bruşte de atmosferă, şi atunci doar suficient de mult timp pentru a ajunge la o secțiune presurizată sau la un costum complet. Dar cinci minute ar fi fost mai mult decât suficiente, presupunând că totul decurgea conform planului…

Ecluza de gunoi era chiar în față. Bleyd declanşă telecomanda, iar trapa se deschise. O a doua telecomandă activă unitatea antigravitațională de pe plăcuța de carbonită şi o împinse în afara ecluzei. Cu măiestrie, căci era un pilot bun, Bleyd aduse *Starspin* la o viteză egală cu cea a plăcii care se mişca încet, apoi folosi un braț de prindere pentru a o ancora şi a o trage lângă corpul navei. Blocă brațul în poziție.

Respiră adânc. Partea asta nu avea să fie plăcută, dar nu putea să zăbovească. Sigilă costumul de vid, activă fluxul de aer şi deschise în mod ciclic cupola navei. Apoi se strecură pentru a ieşi din cabina de pilotaj, țintind spre trapa de gunoi deschisă şi porni. Deoarece poziția orbitală a *MedStar* se afla în prezent deasupra părții de noapte a Drongarului, afară era frig, un frig aspru şi pătrunzător care îl înjunghie ca o mie de ace de azot înghețat care îl împungeau deodată. Dar el ignoră frigul, refuzând să accepte şocul în care amenința să-i scufunde propriul organism. Era însuflețit de rezistența şi forța a o mie de generații de vânători, o armură țesută din ADN-ul strămoşilor săi. Hotărârea lui era de departe mai înghețată decât vidul prin care plutea.

Ținta lui fu defazată cu un fir de păr, dar nu atât de mult încât să rateze trapa. De îndată ce intră în câmpul gravitațional al navei, căzu, dar se aşteptase la asta şi ateriză în picioare, cu un echilibru ferm. Plesni controlul trapei, iar aceasta se închise. Camera, chiar şi nepresurizată, era totuşi considerabil mai caldă decât vidul crud de afară. Activă ciclul de presurizare şi se îndreptă spre vizor pentru a se uita la nava lui Mathal, declanşând telecomanda pentru aceasta.

Motorul ionic al *Starspinului* se aprinse, iar mica navă, cu încărcătura de carbonită încă bine ancorată, porni în linişte prin spațiu.

Bleyd privi pentru o clipă. Cursul fusese stabilit – nu mai era nimic de făcut. Desigilă costumul de vid şi se îndreptă spre uşa interioară. În câteva minute, o navă neidentificată avea să pătrundă în spațiul orbital Separatist, în partea îndepărtată a planetei. Nava nu va răspunde la întrebări şi nici nu se va abate de la cursul ei. Vor fi date avertismente şi, în cele din urmă, bateriile Separatiştilor vor deschide focul, iar nava va fi făcută bucăți. Şi, din păcate, Mathal, reprezentantul Soarelui Negru, ar fi fost şi el vaporizat, şi nimeni nu ar fi putut spune vreodată că fusese mort înainte ca acest lucru să se întâmple, căci explozia termonucleară care distrugea nava *Starspin* nu ar fi lăsat suficientă carbonită pentru a umple urechea unui *wingstinger*. Ar fi existat, totuşi, suficiente urme moleculare pentru a stabili că un corp organic, probabil umanoid, fusese vaporizat odată cu nava. Nimeni nu ar fi fost deosebit de surprins, de

asta. În timp ce regulile războiului interziceau ca o parte să atace fregata medicală orbitală a celeilalte părți, nicio astfel de interdicție nu oprea părțile invadate să se apere.

În timp ce se dezbrăca de robă şi de costumul de vid pentru a se schimba din nou într-o uniformă de rezervă, lăsată acolo mai devreme în acest scop, Bleyd se mai uită încă o dată la navă. Nu era un maestru al fugii, dar era suficient de priceput la disimulare ca să reuşească acest lucru. Când Soarele Negru va veni să-l întrebe, aşa cum avea să se întâmple în cele din urmă, şi când îl vor întreba ce s-a întâmplat cu Mathal, aşa cum avea să se întâmple în cele din urmă, nu se îndoia că va putea trece de o scanare a adevărului, dacă îşi va formula răspunsul cu suficientă atenție.

Mathal? A plecat de aici cu nava lui, dar din anumite motive a zburat în spațiul Separatist. L-au doborât. Foarte regretabil, dar aceasta este, la urma urmei, o zonă de război, iar Mathal nu avea autorizațiile necesare…

Ceea ce era adevărat din punct de vedere tehnic. Ar fi existat înregistrări în sistemele navei care să arate asta. Jurnalele controlorilor, jurnalele senzorilor, poate chiar şi un martor ocular – sau trei – care văzuseră nava trecând pe lângă ei, evident pilotată de un idiot, având în vedere cât de aproape fusese de fuzelaj…

Şi nimic care să arate altceva.

Desigur, era o soluție temporară, în cel mai bun caz. Mai devreme sau mai târziu, Soarele Negru ar fi dorit să-şi pună în aplicare cererile, dar până atunci Bleyd ar fi avut un alt plan în aplicare. Poate că l-ar putea folosi pe Filba pentru a câştiga mai mult timp. În orice caz, ar fi continuat să facă contrabandă cu bota şi să-şi mărească averea…

Capitolul 16

Barriss nu ar fi căutat o confruntare cu Phow Ji – Jedii erau antrenați să facă față conflictelor, nu să meargă să le caute atunci când nu exista un motiv imperios necesar. Ceea ce văzuse din acțiunile lui Ji pe teren fusese condamnabil, în opinia ei, dar misiunea ei nu era aceea de securitate militară. Nu era treaba ei să ceară pedepsirea morții mercenarilor.

Dar a doua zi dimineață, în timp ce ieşea în lumina relativ rece a zorilor pentru a face nişte exerciții de întindere, luptătorul Bunduki apăru în fața ei şi se opri să privească.

— Te-ai trezit devreme, nu-i aşa, Jedi?

În vocea lui părea să existe întotdeauna un rânjet. Nu se deranjă să răspundă la comentariul evident, ci îşi continuă exercițiile.

— Nu pari a fi într-o formă rea, comentă el. Mă bucur să văd că nu te bazezi în întregime pe *magia* ta.

Încă nu exista niciun motiv să se angajeze într-o conversație, în ceea ce o privea pe Barriss. Stătea pe pământul umed, cu picioarele întinse de o parte şi de alta într-o despărțire completă. Se aplecă mai întâi pe un genunchi, apăsându-şi obrazul pe coapsa exterioară, apoi făcu acelaşi lucru pe cealaltă parte, simțindu-şi muşchii tendoanelor şi ai spatelui încălziți de efort.

— Nu ştiam că Jedii fac jurăminte de păstrare a liniştii, spuse el.

Vocea lui era încordată acum, iar în ea se simțea o muchie de oțel.

Se ridică în picioare şi îşi întinse mâinile drept deasupra capului.

— Nu facem, spuse ea, aplecându-se pentru a-şi pune mâinile pe pământ, păstrându-şi picioarele drepte. Vorbim atunci când avem ceva de spus – nu doar pentru a ne auzi propriile voci.

— Eşti supărată. Credeam că Jedii îşi țin emoțiile sub control. Ji zâmbi. Este ceva ce am spus?

Tonul lui era batjocoritor. Barriss se ridică din aplecarea în față, îşi dădu pe spate o şuviță de păr îmbibată de sudoare şi se întoarse să se uite direct la el.

— Nu. Ceva ce ai făcut. Ai ucis trei mercenari.

Dacă asta îl surprinse pe Ji, fața lui nu o arătă. Îi oferi un zâmbet mic şi fad.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Cineva a recuperat un droid cameră paradit. Totul a fost înregistrat.

— Serios? Aş vrea să văd asta.

Putea să audă interesul din comentariul lui; nu avea nevoie să folosească Forța pentru a afla adevărul.

— Să iei trofee nu a fost de ajuns?

Ji făcu un gest care probabil că se dorea a fi autoironic.

— Ei bine, eu nu pot vedea lucrurile decât din punctul meu de vedere. O holoregistrare din alte unghiuri ar fi utilă pentru a-mi cântări mişcările. În plus, am un perete plin de trofee. Dar un holo? Asta ar fi o premieră.

Barriss clătină din cap.

— Nu te deranjează deloc, nu-i aşa?

— Ce?

O momea, ştia asta. *Fii mereu atentă la Forța vie* – acesta fusese sfatul lui Qui-Gon Jinn. Fusese destul de tânără când Maestrul Jedi murise în *Bătălia de pe Naboo*, dar încă îşi amintea că auzise asta – una dintre primele frânturi de înțelepciune Jedi care i-au fost împărtăşite.

Ridică-te deasupra acestei situații, îşi spuse ei însăşi.

Dar nu se putu abține să nu-i răspundă.

— Că ai omorât în bătaie trei ființe.

El păru surprins.

— Aşa vezi tu lucrurile?

— Există un alt mod de a vedea lucrurile?

Ji zâmbi şi îşi întinse mâinile într-un gest de inocență.

— Eram neînarmat, unul împotriva a trei, pe un câmp de luptă, într-un război, draga mea Padawană. Nu făceam decât să utilizez abilitățile pe care sunt plătit să le folosesc. Eu sunt soldat. Nu este considerat crimă să ucizi inamicul.

Barriss se opri din întindere; acum stătea în picioare, cu brațele încrucişate la piept, privindu-l pe maestrul Bunduki.

— Eşti un luptător expert, iar mâinile şi picioarele tale sunt la fel de mult arme ca o vibrolamă sau un baston paralizant, spuse ea. Cei trei nu au avut mai multe şanse decât ar fi avut dacă ai fi folosit un blaster asupra lor. Să pretinzi contrariul este lipsit de onestitate.

— Mă faci mincinos, Jedi?

Acum nu mai era posibil să greşească pericolul din tonul lui. *Asta e exact ceea ce vrea. Ignoră-l. Întoarce-te.* În schimb, îl înfruntă direct.

— Da.

El zâmbi din nou, un zâmbet crud, triumfător.

— O astfel de acuzație presupune dorința de a o susține. Vrei să demonstrezi eficacitatea Forței tale mistice împotriva experienței mele?

Cu foarte multă dificultate, Barriss îşi stăpâni furia şi îşi ținu gura închisă. Îşi evocă în fața ochilor minții chipul dezaprobator al Maestrei Unduli. Asta o ajută un pic. Ştia, încă de când vorbise prima dată, că acesta era drumul pe care pornise, ştia că era calea greşită pentru ea. Şi totuşi, iat-o aici…

După o clipă, el râse.

— Aşa mă gândeam şi eu. L-am învins pe unul dintre Cavalerii tăi Jedi într-o luptă corp la corp, şi nu ar fi corect să mă iau de o Padawană umilă, nu-i aşa? Distracție plăcută, Jedi.

Se întoarse disprețuitor şi începu să plece. Barriss nu se putu opri. Îşi ridică mâna, se concentră şi îşi strânse degetele într-un pumn. Pe măsură ce Ji făcea încă un pas, timpul păru să încetinească pentru Barriss. Piciorul stâng al lui Ji înaintă şi, pe măsură ce se apropia de cel drept, cizma lui se răsuci spre interior, nu mai mult de câteva grade – doar cât să prindă călcâiul cizmei din față. Se împiedică.

Un om mai puțin priceput ar fi căzut cu fața în jos pe pământul umed. Şi, în ciuda faptului că ştia că era greşit, Barriss s-ar fi bucurat de acea privelişte.

Dar chiar în timp ce cădea, Ji se încolăci într-o formă ovoidală, cu un braț curbat, cu mâna uşor întoarsă spre interior, astfel încât mişcarea lui păru o acțiune deliberată: plonjă, se rostogoli pe braț, pe umăr şi pe spate, reveni şi se întoarse uşor, o mişcare calculată de gimnastică care îl lăsă în echilibru şi cu fața spre ea.

— Ai grijă, spuse ea. Pământul este alunecos de la roua abundentă.

El rămase acolo o clipă, privind-o fix. Sentimentul de amenințare plutea greu în aer, curenții săi se învârteau în Forță ca un vârtej întunecat. Dar chiar şi aşa furios cum era, îşi păstră controlul. Apoi se întoarse.

După ce plecă, Barriss clătină din cap la acțiunea ei. La ce se gândise? Nu se folosea Forța pentru astfel de lucruri copilăreşti şi triviale. Era greşit să întreprindă o astfel de acțiune meschină, chiar şi împotriva unui ticălos ca Phow Ji. Da, ar fi putut fi o demonstrație adecvată, menită să-l învețe, să arate că Forța era valabilă, dar ea ştia că nu fusese cazul. Fusese un răspuns personal, condus de furie, iar ea ştiuse asta încă de la început. O mare putere trebuia să fie mânuită cu mare grijă, iar să cobori un personaj nesuferit la un nivel inferior doar pentru că tu credeai că o merita… Asta, pur şi simplu, nu era o justificare suficientă. Era ca şi cum urmărea un țânțar de foc cu un turbolaser. Maestra ei ar fi fost extrem de nemulțumită.

Nu avea să devină niciodată Cavaler Jedi comportându-se astfel.

Barriss suspină şi se întoarse la întinderile ei. Drumul ei era deja destul de greu. De ce continua să arunce singură bolovani în calea ei?

Capitolul 17

Den Dhur văzuse o serie de privelişti ciudate în anii săi de misiuni interstelare. Din câte îşi amintea, însă, nu văzuse niciodată un droid care să stea singur într-o cantină. Când intră, fugind de căldura amiezii, avu nevoie de câteva clipe pentru ca ochii lui să se adapteze, chiar şi cu ajutorul *droptacurilor*. Când vederea i se limpezi, văzu că barul era în mare parte pustiu. Leemoth, specialistul Duros în amfibieni, era aşezat într-un colţ îndepărtat şi se îngrijea de o cană de bere Fromish, doi sergenţi clone stăteau la bar, iar la una dintre mesele mai apropiate se afla noul droid de protocol, I-5.

Iată ceva ce nu vezi în fiecare zi, gândi Den. În primul rând, droizii rareori stăteau jos. Cele mai multe dintre modelele umanoide erau capabile de această postură, dar, din moment ce nu oboseau niciodată, nu exista un motiv real pentru a sta. Dar I-5 stătea acolo, deşi oarecum ţeapăn. Fotoreceptorii săi erau antrenaţi spre blatul de masă din plasticast. Chiar dacă nu exista nicio expresie în masca metalică a feţei, Den avu un sentiment distinct de melancolie din partea droidului.

Din impuls, trase un scaun, se aşeză vizavi de I-5 şi ridică un deget deja bine exersat către barmanul cantinei.

— Nu vedem prea mulţi droizi pe aici, îi spuse companionului său.

— La preţurile astea, nu sunt surprins.

Sprâncenele lui Den se ridicară. Asta era ceva neobişnuit – un droid cu simţul umorului. Barmanul îi aduse reporterului băutura sa – whisky Johrian. Den sorbi, privindu-l cu interes pe I-5.

— Am auzit că ai ajutat-o pe Padawana Offee mai devreme la triaj.

— Adevărat. A fost-o experienţă pe cinste.

Den mai luă o înghiţitură.

— Dacă nu te superi că-ţi spun asta, pari destul de neobişnuit pentru un droid. Cum ai ajuns să fii repartizat aici?

La început, părea că droidul nu avea de gând să răspundă. Apoi spuse:

— Sunt aruncat în vânturile spaţiului şi timpului, ca un *protoplanetă* învârtită veşnic între sori.

Acum Den era şocat.

— Kai Konnik, spuse el. *Plaja de stele*. Câştigător al Premiului Galaxis pentru cel mai bun roman anul trecut, dacă nu cumva...

— Acum doi ani, îl corectă I-5.

Den se holbă la el.

— Ai o cunoaştere impresionantă a literaturii pentru un droid.

— Nu chiar. Băncile mele de memorie sunt programate cu mai mult de două sute de mii de romane, holo-play-uri, poezii şi...

— Nu vorbeam despre memorie, spuse Den. Majoritatea droizilor de protocol au capacitatea de a stoca atât de multe informaţii. Şi majoritatea droizilor, dacă li se cere să citeze dintr-o anumită lucrare, o pot accesa la fel de uşor cum tocmai ai făcut-o tu. Dar, continuă el, aplecându-se în faţă, nu am întâlnit încă niciun fel de droid care să poată folosi materialul în mod metaforic. Ceea ce tocmai ai făcut tu.

Tăcere pentru încă o clipă; apoi droidul emise ceva ce semăna remarcabil cu un suspin uman.

— Uneori îmi doresc să fiu o ființă pe bază de carbon, spuse el. Conceptul de intoxicare este atractiv.

— Are avantajele sale, fu de acord Den, în timp ce mai lua un pahar. Ai de gând să-mi spui de ce te afli aici?

Din nou, I-5 nu păru dispus să vorbească la început. Apoi spuse:

— Nostalgie.

Den aşteptă. Venise în cantină ca să vadă dacă mai putea afla ceva murdar despre Filba, dar acum asta era mai interesant. Dacă I-5 nu ar fi fost un droid, Den l-ar fi îndopat cu băuturi pentru a-i dezlega limba. Se părea, totuşi, că nu era nevoie de prea multă *dezlegare*. Droidul voia, în mod evident, să se destăinuie cuiva.

— Obişnuiam să petrec destul de mult timp în cantine asemănătoare cu aceasta, continuă I-5. Locuri precum *Taverna Green Glowstone* şi *Hanul Dewback*, în sectorul Zi-Kree de pe….

— Coruscant, încheie Den. Le cunosc bine pe amândouă. E o parte urâtă a oraşului; i se spune *Coridorul Stacojiu*. Îşi termină băutura şi făcu semn să i se aducă alta. Am găsit o mulțime de piste bune pentru poveşti acolo. Îl privi pe I-5 în tăcere pentru o clipă. Cele mai multe localuri de acest fel nu agrează droizii; cred că e o superstiție veche. Sunt surprins că stăpânul tău a scăpat ducându-te acolo.

— Lorn Pavan nu era stăpânul meu, spuse droidul. A fost prietenul meu.

Muşchii frunții lui Den începuseră să fie dureroşi de la încordarea lor intensă.

— Prietenul tău?

— Eram *asociați de afaceri*. Făceam schimb de informații în lumea interlopă, rulam numere de sabacc, intermediam ocazional informații guvernamentale minore – genul ăsta de lucruri. Nu era chiar viața palpitantă pe care o vezi în holodrame, dar oferea ocazional un fior sau două.

— Plină de culoare, comentă Den. Când droidul nu continuă, spuse: Ei bine, acum eşti departe de marele oraş, după cum sunt sigur că ai observat. De ce…?

Se întrerupse, observând că I-5 îşi mutase brusc atenția de la el la un grup de chirurgi care tocmai intraseră. Printre ei se afla Zan Yant, care îşi purta *quetarra*. Den presupuse că va fi muzică mai târziu, după ce cantina se va mai umple puțin; aşa se întâmpla de obicei. Nu-l deranja; îi plăceau alegerile muzicale ale lui Yant, în mare parte, deşi compozițiile din lumea natală a Talusianului îi sunau ca două pisici de nisip într-un sac. Totuşi, droidul părea puțin nervos. *Jur că îşi arată cumva expresiile cu fața aia metalică a lui*, gândi Den. Conceptul era surprinzător, dar nu mai mult decât ideea ca un droid să aibă emoțiile necesare pentru a produce acele expresii.

A doua băutură a lui Den fu aşezată în fața lui şi o ridică gânditor.

— Deci, ce te-a motivat să împachetezi şi să părăseşti acea existență atât de satisfăcătoare?

— Habar n-am, spuse I-5. Lorn şi cu mine eram urmăriți de… Păru să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Un asasin.

— Un Zabrak, spuse Den cu nonşalanță.

De data asta, urmări cu atenție fața droidului. Fotoreceptorii lui nu se măriră, dar deveniră mai luminoşi, ceea ce cumva transmitea la fel de bine surpriza. *Asta e*, gândi el. *Ochii sunt organele cele mai expresive la majoritatea fețelor umanoide. Poți citi o lume de semnificații în cea mai mică mişcare a lor. Cumva, I-5 obține cam aceleaşi*

rezultate variind intensitatea şi unghiul acelor senzori optici ai săi.

Era atât de preocupat să-şi dea seama cum îşi arăta droidul expresia, încât aproape că rată răspunsul lui I-5.

— Cotrobăi eu cumva prin băncile tale de date fără permisiune?

— Îmi pare rău; instincte de reporter. Era evident că ceva te-a deranjat când l-ai văzut pe Yant intrând şi, din moment ce presupun că nu urăşti muzica…

— Felicitări. Asasinul era un Zabrak Iridonian. Destul de mortal; un maestru al artelor marțiale suficient de priceput pentru a-l face pe Phow Ji să pară un Jawa beţiv. Avea… şi alte abilități.

Den aprobă din cap.

— Înțeleg. Yant este de pe Talus, dacă asta contează.

I-5 nu răspunse la asta.

— Acel asasin a furat un obiect de valoare de la noi şi a fugit de pe Coruscant, pe orbită. Lorn şi cu mine eram pe cale să mergem după el, iar apoi – următorul lucru pe care l-am ştiut – serveam pe un cargobot de contrabandă cu mirodenii.

— Ai vreo teorie?

— Cred că Lorn m-a dezactivat ca să mă țină departe de pericol. Pe atunci, asta se transformase în ceva foarte personal pentru el, vezi tu. Cineva la care ținea foarte mult se sacrificase pentru a ne salva şi…

— Sună ca o poveste grozavă, spuse Den. Mi-aş fi dorit să fi fost prin preajmă ca să o scriu.

— Crede-mă… nu ai fi făcut-o. Acest asasin era…

I-5 ezită, apoi aprobă din cap – o altă acțiune tulburător de umană.

— Soarele Negru?

— Mai rău. Mult mai rău. În plus, zise el încet, ce este o poveste fără un final?

— Fiecare poveste are un final.

— Aasta nu are… nu pentru mine. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Lorn. Bănuiesc că e mort, dar nu am cum să ştiu cu siguranță. Am încercat să aflu, dar totul a avut loc cu mai mult de un deceniu în urmă, iar căile de cercetare sunt limitate pentru droizi, chiar şi pentru droizii care ştiu cum să treacă de sistemele de apărare a computerelor. Totul pare să fi fost complet tăinuit la un nivel extrem de înalt.

— Acum începi să mă interesezi, spuse Den. Nimic nu se compară cu o poveste bună de conspirație, deşi acestea tind să treacă mai bine atunci când nu este un război în desfăşurare. O să văd ce pot să dezgrop.

— Dacă sapi prea adânc în această poveste, s-ar putea ca tu să fii cel care va fi îngropat, spuse droidul în mod sumbru. Habar n-am cum am scăpat să nu-mi fie ştearsă memoria. Tot ce ştiu este că într-un minut eram la portul spațial de pe Coruscant; în următorul, ajutam la satisfacerea dorințelor de *glitterstim* ale ființelor din sistemele Nucleului. Asta e subiectiv, desigur. Conform cronometrului meu interior, am fost dezactivat timp de aproximativ 12 săptămâni standard. Din ceea ce am reuşit să aflu după aceea, am făcut parte dintr-un fel de aranjament. Am fost pe Ruta Kessel timp de şase ani; apoi navele contrabandiştilor au fost atacate de patrula unui sistem local. Am fost confiscat şi vândut la licitație unui Căpitan negustor – de ce, nu sunt sigur. Există încă lacune mari în băncile mele de date pe care nu le pot explica – de fapt, mai mulți ani. Când războiul a început să se extindă, Republica a confiscat cât de mulți droizi a putut pentru a-i ține departe de mâinile Separatiştilor. Eram droid de casă pentru o familie nobilă de pe Naboo când a venit ordinul.

Programarea mi-a fost îmbunătățită cu pregătire medicală, iar acum stau aici, în această… pitorească… instituție, şi spun povestea vieții mele. Făcu o pauză. Chiar aş vrea să mă îmbăt.

— Poate că eşti norocos că nu poți. Dacă ai fost atât de deschis cu toți cei pe care i-ai întâlnit, spuse Den, e de mirare că nu ai fost reprogramat. Cei mai mulți oameni nu prea au răbdare cu un droid obraznic.

— Mie-mi spui. Fii sigur că până acum nu mi-am păstrat bine stăpânite spiritul sclipitor şi personalitatea efervescentă. Am fost un singuratic, trebuie să recunosc.

— Atunci de ce îmi spui toate astea? Oare am genul ăsta de față?

— M-am săturat de şaradă, răspunse I-5. M-am săturat să joc rolul unui mic automat docil în fața oamenilor şi a celor ca ei, mai ales după ce am văzut rezultatele brutale ale incapacității sau lipsei de voință a ființelor inteligente organice de a coexista. Cu cât văd mai mult din tot acest carnagiu, cu atât sunt mai convins că un droid de întreținere CZ-3 ar putea face o treabă mai bună la conducerea Republicii.

Den nu putu rezista unui zâmbet.

— Asta e răzvrătire, să ştii.

— Cine, eu? Fotoreceptorii droidului proiectară inocență. Nu sunt decât un droid umil, construit pentru a servi. Suspină din nou. Poate că am nevoie să-mi reîncarc amortizorul de dezgust.

— Sau poate că ai nevoie să te îmbeți.

— Şi asta.

— Bineînțeles, pentru a realiza asta, ar trebui să fii organic.

I-5 chiar tresări.

— Ia-ți gândul. Se ridică în picioare. Mă scuzi. Am îndatoriri de îndeplinit; cele mai multe dintre ele implică schimbarea pansamentelor şi administrarea de spray-uri hipoactive. Sarcini pe deplin satisfăcătoare pentru o ființă cu capacitățile mele, trebuie să spun. Poate că voi ocupa cele nouăzeci şi nouă la sută din modulul meu cognitiv care nu sunt ocupate de treburile mele rezolvând *Teoria Infinitului Reducător* a lui Chun. Sau compunând o operă uşoară.

Den îl privi pe I-5 părăsind cantina. Câteva clipe mai târziu, Zan Yant începu să cânte, o melodie lentă şi plină de suflet. Părea să fie acompaniamentul perfect pentru starea de spirit uimită a lui Den.

Un droid căruia proprietarul său uman îi acordase un statut egal? Den mai auzise de astfel de lucruri înainte, dar întotdeauna fuseseră ficțiune. Ca un droid să fie cu adevărat emancipat, chiar şi informal, era oarecum revoluționar. Se întrebă de ce nu fusese mai şocat de această idee.

Totuşi, părea un motiv bun pentru a mai bea un pahar.

Capitolul 18

De obicei, ori de câte ori avea câteva clipe în care încerca să taie o parte din sudoarea, sporii şi murdăria pe care Drongar i le oferea cu atâta generozitate, Jos folosea duşul sonic, care era mai rapid şi mai eficient decât şervețelul chimic sau apa. Intră, apasă pe întrerupător cu piciorul şi murdăria fu îndepărtată prin vibrații – fără probleme, fără agitație. Cel puțin baza avea acest nivel de bază al tehnologiei care funcționa – de cele mai multe ori.

Astăzi, însă, stătea sub bătaia pulsatorie a unei duze de fluid, iar apa, trasă prin conducte şi filtrată dintr-un acvifer[19] adânc, era rece. Suficient de rece pentru a provoca frisoane, suficient de rece pentru a face respirația mai dificilă decât de obicei. Totuşi, apa nu era suficient de rece pentru a-i alunga gândurile – şi problema lui cu Tolk. Tolk, care, cu siguranță, sesizase interesul lui pentru ea. Şi care se pare că se hotărâse să se distreze pe seama lui. Apa îi zvâcnea pe cap, trimițându-i în ochi şi în urechi şuvoaie de gheață, dar nu era suficient de rece pentru a alunga din gândurile sale prea calde amintirea a ceea ce se întâmplase chiar în acea dimineață…

Păşise în vestiar pentru a-şi schimba costumul chirurgical, cel pe care îl purta fiind îmbibat de o sângerare care apăruse în mijlocul unei grefe venoase. Camera era unisex, dar pe uşă era un indicator *ÎN CURS DE FOLOSIRE* pentru ca lumea să nu fie surprinsă. Jos pusese palma pe întrerupătorul de la uşă şi păşise cu pas vioi în cameră, după ce văzuse că indicatorul era întunecat. Şi acolo era Tolk, la jumătatea schimbării propriul costum chirurgical. Ceea ce însemna că nu era îmbrăcată în întregime. Sau, altfel spus, în mare parte dezbrăcată. Dezbrăcată. Atât de glorios…

În calitate de chirurg, Jos văzuse multă carne în cariera sa, masculină, feminină şi de altă natură. Pur şi simplu făcea parte din meserie – nu aveai gânduri prietenoase despre cineva căruia îi rezecai ficatul. Dar să intri într-o cameră şi să-ți vezi asistenta recent remarcată şi în mod clar frumoasă aproape goală era cu totul altceva. Nici măcar asta nu ar fi fost atât de rău – bine, nu era rău, era doar al naibii de jenant – din moment ce el rămăsese cu gura căscată, şocat, doar o secundă, poate două sau trei, înainte să se întoarcă, cu fața roşie, şi să spună: *Oops, scuze!* Dar ceea ce îi ținu privirea fixă pentru acea secundă în plus fu expresia lui Tolk. Asta, împreună cu restul ei. Ea zâmbi. Încet, languros – nu era nicio greşeală în asta.

— Bună, Jos. Am uitat să pornesc indicatorul? Ce neglijent din partea mea.

Jos reuşi să iasă şi să închidă uşa, viziunea corpului în mare parte gol a lui Tolk întipărindu-i-se în memorie – pentru totdeauna, era destul de sigur. Dar zâmbetul acela… oh, zâmbetul acela fusese *cireaşa de pe tort*. Şi când se gândi la asta mai târziu – de cel puțin două duzini de ori în timpul zilei, în timp ce lucrau împreună – se tot întrebă: Oare chiar uitase să aprindă indicatorul?

Chiar şi la cea mai rece temperatură, apa nu putea spăla acea întrebare.

— Ai stat acolo jumătate de noapte, Jos! Cât de curat trebuie să fii?

Era o întrebare foarte bună.

---

[19] Acvifer – formațiune geologică reprezentată de un strat subteran destul de poros de roci încât să poată stoca apă şi suficient de permeabil încât apa să poată circula liber prin el.

* * *

Aşezat la o masă în sala de mese, Den Dhur era fericit. Nu prea avea nicio legătură cu ceea ce urma să mănânce. Savura gustul unei iminente răzbunări reci, căci în curând – foarte curând – avea să-l trântească pe Filba, acel Hutt fără mamă. Tocmai strânsese încă o piatră pentru mormântul Huttului de la un caporal nefericit, iar în curând avea să-l îngroape pe Filba aşa cum face un câine de luptă cu un os vechi. Gândul îl făcu să zâmbească. Nu te pui cu presa, în nici un caz, nicidecum, mai ales dacă eşti la fel de strâmb ca dinții din spate ai unui rancor. Mai toată lumea avea ceva de ascuns, ceva ce nu ar fi vrut să vadă arătat la ştirile de seară, dar dacă erai un hoț, era ceva mai rău. Mult mai rău.

Şi el găsise ceea ce căuta.

Filba urma să fie tranşat şi atârnat în soarele fierbinte ca să se usuce, şi avea să scape de el. Den chicoti pentru sine şi îşi introduse cu poftă tacâmurile în mâncarea din fața lui. Răzbunarea era condimentul perfect pentru cină.

Desigur, cina şi cum era pregătită ea era ceva cu care trebuia să se obişnuiască atunci când ajungea pe planete ciudate. Unul dintre primele lucruri pe care Den le descoperise în calitate de tânăr reporter era că, dacă nu învăța să mănânce şi să bea flora şi fauna locală atunci când călătorea după armată, i se făcea foame şi sete foarte repede. Spațiul la bordul unui transportor de trupe interstelar era foarte limitat şi, de obicei, nu era irosit pe alimente exotice. Auzise că soldații clone erau condiționați să fie mulțumiți cu mâncare simplă, dar chiar şi aşa, având în vedere numărul de specii diferite din armatele şi marina Republicii, nu puteau să stocheze produse preferate pentru toată lumea. Mai ales că ofițerii, ca de obicei, aveau tratament preferențial.

Soldații de pe câmpul de luptă primeau RP – *Rații Pregătite* – care erau pastile reconstituite cu nutrienți esențiali pentru fiecare specie. De obicei, acestea variau în culoare, de la pustulentă la putredă, iar în textură şi gust, de la plastoidul de cizmă veche la ceva care ar fi făcut chiar şi un Neimoidian să vomite. Având în vedere acest lucru, primul lucru pe care îl făceau în general bucătarii militari atunci când ajungeau pe o nouă planetă era să desemneze *căutători* care să găsească şi să aducă înapoi tot ceea ce putea fi comestibil. Den fusese pe unele lumi în care nu se găseau prea multe produse locale sau vânat, iar o dietă constantă de mese RP făcea ca soldații să fie foarte subțiri. El însuşi pierduse ceva masă în acele misiuni.

Din fericire, unul dintre puținele lucruri pozitive care puteau fi spuse despre Drongar era că existau o mulțime de lucruri care puteau fi prinse, culese, exploatate sau dezgropate şi, deşi nu era cea mai bună mâncare pe care o mâncase, cantina *Rimsoo* nu era rea în comparație cu altele. Den comandase o farfurie de creveți de uscat locali, o creatură de mărimea unei mâini care, fiartă cu ierburi şi condimente, avea un gust surprinzător de asemănător cu cel al liliecilor-şoimi, deşi mai înțepător. Mâncarea venise cu un piure de rădăcină de plante de un portocaliu strălucitor, care avea o consistență fină şi o aromă plăcută de scorțişoară. *Spălase* totul cu o parte din berea produsă local şi, ei bine, mâncase mult mai rău. Până când cineva nu va afla, în sfârşit, cum să inventeze un gadget care să poată asambla instantaneu o masă din elemente de bază, aşa cum foloseau mereu aventurierii din acele holodrame de ficțiune a viitorului, mâncarea militară va fi întotdeauna o afacere hazardată.

Şi, în plus, nici măcar să mănânce un RP nu ar fi fost atât de rău, simțindu-se

aşa cum se simțea astăzi. Lăsând cinismul la o parte, o poveste bună făcea ca un reporter să simtă că-şi merită salariul – oricât de mic ar fi fost acesta…

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Zan Yant părăsind linia de servire, cărând o tavă. Den îi atrase atenția Zabrakului şi îi făcu semn să vină.

— Hei, ăla e un țipar fleek? spuse el, când văzu farfuria celuilalt. Nu l-am văzut în meniu.

— Nu. Este *zvârcolitor*, o specie locală de vierme uriaş, prăjită în suc de fructe roşii şi presărată cu țânțari de foc prăjiți.

— Ah. Sună… gustos.

— Ei bine, nu este o masă la *Manarai* pe Coruscant, spuse chirurgul, dar cu siguranță este mai bună decât RP-urile.

Dhur îl privi pe Zan Yant cu uimire.

— Ai mâncat la *Manarai*?

— Nu m-am născut pe bulgărele ăsta de noroi, prietene Dhur. Unul dintre instructorii mei a fost profesor la Şcoala de Muzică a Universității Coruscant. Mă duceam să-l vizitez din când în când.

— Totuşi, este un loc scump pentru un student.

— Familia mea este… confortabil de înstărită, spuse Yant, tăind o bucată mare de vierme şi băgând-o în gură. Ah. Bucătarul acela Charbodian chiar se pricepe. Vrei o îmbucătură?

— Mulțumesc, nu, sunt mulțumit cu a mea.

Den îl privi curios pe chirurg. Un medic bogat şi un muzician expert – nu genul de persoană pe care te aşteptai să o întâlneşti prin galaxie. De ce nu reuşiseră el sau familia sa să obțină scutirea lui Yant de armată? Bogăția şi puterea aveau privilegiile lor, toată lumea ştia asta. Se putea ca Yant să se fi oferit voluntar? Dacă era aşa, respectul lui Den pentru el ar fi trebuit să crească cu o treaptă.

Înainte să poată continua subiectul, Yant întrebă:

— Şi cum merge cruciada de a ține publicul informat?

— Bine. Den zâmbi. Şi pe cale să fie şi mai bine.

— Ah. Ai o poveste fierbinte?

— Da, într-adevăr. Nu pot vorbi despre ea încă – nu vreau să las *kreelul* să iasă din cuşcă, înțelegi – dar sunt mulțumit. Mă aştept să agite destul de mult lucrurile în anumite cercuri.

— Asta e bine, presupun. Yant mai luă o gură mare de vierme, mestecă, înghiți şi zâmbi. Nu e rău deloc. Făcu o mică pauză, apoi spuse: O întrebare, dacă nu te superi.

— Sunt numai urechi.

— Eu şi ceilalți medici de aici suntem recruți. Dacă am fi putut să decidem, am fi fost la o duzină de parseci în orice direcție departe de Drongar. Dar tu eşti un necombatant. Nu trebuie să fii aici – ai putea fi pe o planetă civilizată, scufundat până la faldurile obrajilor, în confort şi siguranță relativă. Atunci de ce eşti aici? Ce te cheamă la această muncă?

Nu se aşteptase la asta. Nimeni nu-i pusese această întrebare de ani de zile. Existau răspunsuri standard, desigur – fiecare reporter avea câteva. Aventura, şansa de a fi acolo unde era acțiunea, dorința de a servi publicul. Poate că ei chiar credeau asta – el o făcuse odată, cu mult timp în urmă. Şi acum?

Brusc, fără să vrea, Den se trezi spunând adevărul.

— Războaiele fac poveştile mari, doctore. Totul se rezumă la problemele importante. Viața, moartea, onoarea, dragostea… Asta este hrana brută, filonul mamă, creuzetul. Priveşti luptătorii afundați în acest tip de foc, încercând să iasă, încercând să se scoată unii pe alții, şi vezi din ce sunt făcuți cu adevărat. Asculți – intervievezi – un politician local după o întâlnire publică, iar el învârte pânze de cuvinte ca un vierme educat: toate lucioase şi strălucitoare, dar fără nicio substanță reală. Sigur, el lucrează pentru a-şi păstra slujba – poate chiar lucrează pentru binele public şi toate astea, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate – dar nu este supus niciunei presiuni reale, aşa că are timp să-şi aranjeze minciunile şi să le facă frumoase şi îngrijite. Dar să prinzi un Comandant a cărui unitate tocmai a fost făcută bucăți, fără nicio speranță de salvare şi cu focul inamic care încă se apropie? El va spune lucrurilor pe nume şi va uita de consecințe. Războiul este urât, prietene, urât şi dureros, şi crud – dar înlătură acoperirea, scoate la iveală adevărul – şi despre asta este vorba.

Zan aprobă din cap, mestecând gânditor încă o muşcătură din cina sa.

— Dar vezi atât de multă moarte. Ca să nu mai spun că ai putea fi ucis şi tu.

Den ridică din umeri.

— Dacă vezi o epidemie de *Febră Rojo*, vezi o mulțime de cadavre. Şi ai putea fi călcat de un puşti care îşi conduce speederul prin oraş pentru prima dată. Când ți se strigă numele, te duci – nu contează unde te afli, nu-i aşa?

Zan chicoti.

— Nu. Nu contează unde te afli, eşti întotdeauna în capul listei.

Den chicoti şi el, iar timp de câteva minute cei doi rămaseră tăcuți, savurând restul mâncării. În cele din urmă, Sullustanul îşi *secă* ultima halbă de bere, râgâi şi se dădu în spate.

— Lasă-mă să-ți spun o poveste, spuse el. Cu mult timp în urmă, am fost însărcinat să scriu despre un mic război insurecțional de pe o lume retrogradă de pe Inelul Exterior. Mă învârteam în jurul bazei de ieşire – o stație prefabricată unde trupele care plecau spre casă erau pregătite pentru a fi ridicate pe orbită. Era în spatele liniilor, la o zi de mers cu o bantha schilodită de orice împuşcătură, la fel de sigură ca poala mamei tale – sau creşă, sau pungă, sau orice altceva. Aşa că am vorbit cu un pui de om. Înalt – eu nu sunt nici măcar până pieptul lui – deşi era foarte tânăr. Se pare că a mințit în privința vârstei sale pentru a intra în armată, aşa că nu avea mai mult de şaisprezece ani standard şi, prin harul Creatorului, supraviețuise fără nicio zgârietură în mijlocul unor acțiuni foarte grele. Şaptezeci la sută din unitatea sa fusese prăjită scrum, mai mult decât carbonita, dar el încă respira şi era pe cale să plece. Era doar un copil. Un copil care acum ştia despre război. Aşa că mi-am pornit camera cu degetul mare, înregistrându-l pe copil, obținând câteva chestii de bază despre *cum te simți când te întorci acasă?* pentru telespectatori. Dintr-o dată, *braap-zap!* Cineva se dezlănțuie cu o carabină cu impulsuri, fluturând-o înainte şi înapoi ca un furtun de presiune şi tăind trupe în stânga şi în dreapta. Era unul dintre insurgenți, sub acoperire, într-o misiune sinucigaşă. Băieții de la securitate vin în fugă, dar nu ajung suficient de repede. Trăgătorul se îndreaptă direct spre noi, mă vede şi eu văd că mă vede şi ştiu că e pe cale să-mi *zboare cipul de date*. Toată lumea strigă *Fugi!* la mine. Glumiți? Sunt atât de îngrozit încât nu pot nici măcar să respir, cu atât mai puțin să fug. Dar apoi acest puşti, care nici măcar nu este înarmat, păşeşte în fața mea, destul de deliberat. Prinde un proiectil în burtă – era destinat capului meu – şi cade la pământ. Carabina trăgătorului se descărcă în acel moment, soldații deschid focul

asupra lui şi asta a fost tot. M-am ghemuit lângă acel biet copil uman şi am văzut că nu va supraviețui. Aşa că îl întreb: *De ce ai făcut-o?* Iar puştiul îmi răspunde: *Eşti atât de mic*.

Yant se opri din mestecat şi se uită la Den, nedumerit.

— Cred că ştia că sunt un adult, din punct de vedere intelectual, continuă Den. Dar în acel moment, când pericolul amenința, el a echivalat statura mică cu tinerețea. A sărit în fața mea pentru că aşa fac oamenii – îşi protejează puii. I-am mulțumit înainte să moară. Den făcu o pauză. Ştii ce a spus?

Yant clătină din cap.

— A spus: *Este în regulă. Vrei să-i spui mamei mele că o iubesc?*

Amândoi rămaseră tăcuți pentru o clipă. Yant îşi trecu uşor o mână peste coarnele sale butucănoase şi suspină.

— E atât de trist.

— Mai e şi altceva. Den se uită la mâinile lui, văzând că erau încleştate. Îşi descleştă degetele, simțind cum acestea trosneau. Trăgătorul? Fusese tot om. Avea paisprezece ani. Nu am ajuns la el înainte să moară, dar unul dintre soldați a reuşit. Ultimele cuvinte ale trăgătorului au fost: *Spune-i mamei mele că o iubesc*. Frați în moarte, copii care îşi luau rămas bun de la mamele lor.

Yant clătină din nou din cap.

— Acestea sunt poveştile pe care le primeşti pe front, prietene. Acestea sunt poveştile pe care lumea trebuie să le ştie. Den ridică din umeri. Nu că asta ar încetini războiul cu o microsecundă, dar cel puțin ştiu că nu este totul atât de amuzant – nu când ai copii care se ucid între ei, iar inimile mamelor se frâng din cauza asta.

Cumva, potențiala tranşare a lui Filba nu mai părea la fel de strălucitoare şi de plăcută acum ca atunci când Den se aşezase la masă.

— Îmi pare rău, spuse Yant.

— Da, spuse Den. Nu ne pare tuturor?

Capitolul 19

Jos simțea uneori – nu prea des, în zilele astea – că ar putea să readucă la viață un pacient muribund; că, prin pură voință, putea să țină în viață pe cineva grav rănit, refuzând să lase Moartea să-l revendice. Ajuta, bineînțeles, dacă intervenția sa chirurgicală decurgea bine. Uneori, însă, chiar şi atunci când operația era corectă din punct de vedere tehnic, ceva mergea prost şi, oricât de mult se străduia, oricât de mult îşi dorea să fie altfel, pacientul murea.

Aşa se întâmpla cu soldatul clonă de pe masa de operație. Operația fusese relativ uşoară, pe cât de uşor putea fi aşa ceva: o bucată de şrapnel tăiase pericardul şi se produsese o hemoragie în sacul pericardic, cu tamponadă cardiacă asociată. Dar sângele fusese drenat, rănile reparate şi asta ar fi trebuit să fie tot. În schimb, soldatul încetase să mai respire, inima reparată se opri şi toate eforturile de a reporni lucrurile eşuaseră. Dacă Jos ar fi fost un om religios, ar fi spus că *esența* omului plecase. Totuşi, acesta era ultimul pacient, iar el reuşise să mențină în viață alți cinci, inclusiv unul care suferise leziuni masive la trei sisteme de organe care trebuiau înlocuite: un plămân multiperforat şi dezumflat, o splină ruptă şi un rinichi grav lacerat. De ce supraviețuise acela şi murise acesta? A fost ceva total neaşteptat, total inexplicabil şi total frustrant. Ştia că medicina nu era o ştiință exactă – pacienții confundau adesea lucrurile. Ai crede că aceste clone identice din punct de vedere genetic ar trebui să aibă cam aceleaşi reacții la stresul fizic, dar cu siguranță nu părea să fie cazul celor doi.

Pe vremea când Jos fusese student proaspăt intrat la facultatea de medicină, frecventase un restaurant Bamasian care făcuse furori printre colegii săi. Mâncarea era ieftină, dar bună, iar porțiile mari; localul se afla la câțiva paşi de complexul de locuințe studențeşti şi era deschis toată ziua şi toată noaptea – perfect pentru studenți. Bucătăria Bamasiană era variată, picantă şi era un gust care trebuia învățat, dar lui Jos îi plăcea. La sfârşitul fiecărei mese, desertul tradițional gratuit era un mic inel de pâine coaptă, dulce, cam de mărimea unei brățări. În acel deliciu era un holoproiector cu circuite din proteine, care mergea o singură dată. Când rupeai inelul, proiectorul rula o bucată de înțelepciune Bamasiană care strălucea şi atârna în aer pentru câteva secunde înainte ca circuitele organice să se descompună. Aforismele erau amuzante pentru studenții la medicină, care aveau tendința de a mânca în haită pentru reducerile de tip familial. Adesea, rupeau cu toții inelele de pâine în aceeaşi clipă, apoi încercau să citească predicile înainte ca acestea să se stingă. Unele dintre ele erau cu adevărat bune: *Evitați aleile întunecate din cartierele rău famate.* Sau *Să fii bogat şi nefericit este mai bine decât să fii doar nefericit.* Sau *Fereşte-te de politicienii zâmbitori…*

Într-o seară, când Jos era epuizat după o serie lungă de examene şi proceduri complicate pe care le bâjbâise în cea mai mare parte, şi simțindu-se copleşit de lucruri pe care nu se gândise niciodată că le va vedea – nici măcar nu se gândise că ar putea face parte din pregătirea sa – îşi desfăcuse inelul cu pâine îndulcită şi primise un mesaj care părea făcut personal pentru el: *Minimizează aşteptările pentru a evita să fii dezamăgit.* La momentul respectiv, i se păruse o înțelepciune ciudat de utilă, deşi oarecum evidentă. Dacă nu se aştepta la nimic, nu se supăra dacă nu se întâmpla. Încercase să o introducă în viața lui şi constată că îl ajuta. Câteodată uita, bineînțeles.

Uneori se aştepta să fie capabil să-i salveze pe toți. Era un chirurg bun; poate, având în vedere circumstanțele, chiar un mare chirurg, şi nu se aştepta niciodată să piardă pacienți care avea chiar şi cea mai mică şansă de supraviețuire. Când se întâmpla, era întotdeauna un şoc. Şi întotdeauna dezamăgitor.

Îi era greu să recunoască, chiar şi pentru el însuşi, dar erau momente în care se surprindea chiar resemnat față de parada nesfârşită de soldați răniți şi muribunzi. Erau momente, când aduceau un Twi'lek cu un lekku aproape secționat sau un Devaronian cu ficatul perforat, când o mică parte din el se bucura de ocazia de a face ceva diferit. Pentru că, în acest moment, chiar simțea că ar putea construi un turn care să străpungă stratosfera doar din simpla cantitate de şrapnel pe care o scosese din trupele clone. Ca să nu mai spună că l-ar fi vopsit în roşu cu sângele lor.

Jos suspină în timp ce se îndrepta spre vestiar. Păcat că nu avea acum un inel de pâine Bamasiană care să-i ofere alinare…

* * *

Barriss se îndrepta spre secția medicală când trecu pe lângă un soldat care stătea pe holul din fața sălii principale de operații. Nu părea să facă nimic altceva decât să stea pur şi simplu acolo, uitându-se la un perete gol.

Pentru un ochi neavizat, toți arătau la fel, dar pentru cineva care era conectat la Forță, nu era aşa. Ea îl cunoştea. Fusese pacientul ei, aşa că se opri lângă el.

— CT-914, spuse ea.

El se uită la ea.

— Da?

Ea simți cum întrebarea se agita în mintea lui şi zâmbi.

— Poate că toți arătați la fel, dar nu sunteți toți la fel. Experiențele voastre vă modelează la fel de mult ca şi moştenirea voastră. Forța poate recunoaşte asta.

El aprobă din cap, iar ea îl privi.

— Nu ai probleme cu tensiunea arterială, spuse ea, şi nu era o întrebare – ştia că era adevărat.

— Nu. Mă simt bine – din punct de vedere fizic.

— Atunci, de ce te afli aici?

Îl simți mai degrabă decât îl văzu pe Jos Vondar ieşind din sala de operații în spatele ei, fiind conştientă că o asculta.

— Am ajutat ieri la transportarea unui alt soldat aici. CT-915.

— Ah. Şi cum se simte?

— Nu ştiu. Este încă în operație.

Jos veni spre ei.

— Nouă-unu-cinci? El, ah, nu a supraviețuit.

Valul de durere care se desprinse din CT-914 şi o inundă pe Barriss fu brusc şi puternic. Totuşi, dacă se uita la chipul lui, nu era deloc evident că simțea această coardă emoțională profundă.

— Ce păcat, spuse el. A fost – ezită, doar o clipă sau două, un bun soldat. Pierderea cuiva atât de bine pregătit este… regretabilă.

Barriss putu vedea că, şi fără Forță, Jos sesizase ceva fie în tonul vocii lui CT-914, fie în limbajul corpului său, oricât de subtile ar fi fost ambele.

— Îl cunoşteai? spuse el

— A fost decantat imediat după mine. Ne-am antrenat împreună, am fost repartizați aici împreună, am făcut parte din aceeaşi unitate. CT-914 ezită din nou. El… mă gândeam la el ca la fratele meu.

Jos se încruntă.

— Dar cu toții sunteți frați, într-un fel.

— Adevărat. Soldatul clonă se îndreptă de spate. Mulțumesc pentru eforturile de a-l salva, doctore. Mă întorc la unitatea mea.

Se întoarse şi se îndepărtă. Barriss şi Jos îl priviră plecând.

— Dacă n-aş şti, spuse Jos, aş spune că era supărat.

— Şi de unde ai putea să ştii? N-ai fi fost supărat dacă ar fi fost vorba de fratele tău?

Ea se aşteptă pe jumătate ca el să răspundă cu o glumiță – răspunsul lui standard în astfel de circumstanțe. Nu o făcu, însă. În schimb, se încruntă.

— Este o clonă, Barriss. Genul ăsta de sentimente le sunt crescute.

— Cine ți-a spus asta? Este adevărat, sunt standardizați, antrenați şi întăriți, dar nu sunt automatoane fără minte. Sunt făcuți din acelaşi tip de carne şi minte ca şi noi doi, Jos. Sângerează când sunt tăiați, trăiesc şi mor, şi se întristează la pierderea unui frate. CT-914 are dureri emoționale. Le acoperă destul de bine, dar astfel de lucruri nu pot fi ascunse de Forță.

Jos părea ca şi cum tocmai îi dăduse o palmă peste față.

— Dar… dar…

— Clonele sunt crescute pentru luptă, Jos. Este ceea ce au fost proiectate să facă şi o acceptă fără să pună întrebări. Dacă nu ar fi fost războiul, nu ar fi existat. O viață grea ca soldat este mai bună decât nicio viață. Dar chiar şi fără Forță, ai simțit-o, spuse ea, cu o voce blândă. Oricât de stoic a încercat să fie, a ieşit la iveală. Nouă-unu-patru suferă. Suferă pierderea camaradului său. A fratelui său.

Jos rămase fără cuvinte. Simțea emoția radiind din el, aşa cum o simțise şi în CT-914.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap până acum, nu-i aşa?

— Eu… desigur, eu…

Se dezumflă. Nu. Nu-i trecuse prin cap, nu aşa. Ea putea vedea asta.

Cât de orbi erau cei care nu cunoşteau Forța. Cât de trist era pentru ei.

— Chirurgii sunt renumiți pentru lipsa lor de maniere la patul bolnavului, spuse ea. Au tendința de a vizualiza şi de a trata rănile fără să se preocupe de întregul pacient, chiar şi în cazul oamenilor *adevărați*. Cele mai multe ființe consideră clonele nimic mai mult decât carne de tun – de ce ai fi tu altfel?

Jos clătină din cap, iar confuzia încă mai clocotea în gândurile sale. Îi părea rău pentru el. Unul dintre dezavantajele abilității de a folosi Forța era că, uneori, învățai lucruri la care nu te aşteptai, lucruri pe care nu erai capabil să le înțelegi cum trebuie, cu atât mai puțin să poți face ceva. De nenumărate ori, Barriss descoperise că puterea aducea cunoaştere şi că aceasta era o binecuvântare categoric mixtă.

— Îmi pare rău, Jos. Nu am vrut să…

— Nu, nu, e în regulă. Ne vedem mai târziu.

Îi oferi un zâmbet evident fals şi plecă. Arăta de parcă greutatea planetei tocmai fusese aruncată pe umerii lui.

* * *

Jos traversă incinta, un vânt umed vestitor şi un cer brusc acoperit răcorind oarecum după-amiaza mohorâtă, în timp ce – mare surpriză – se apropia o altă furtună. Devenise destul de bun la judecarea acestor lucruri după toate lunile petrecute aici. Ştia că mai avea două, poate trei minute până când cerul se va deschide.

— Jos? spuse Tolk. Eşti bine?

Ea venise să meargă alături de el. Nici măcar nu o observase în preocuparea lui cu această nouă şi brusc tulburătoare cunoaştere.

— Eu? Sunt bine.

— Nu, nu eşti. Aminteşte-ți cine sunt eu. Ce este?

El clătină din cap.

— Tocmai mi-a fost scoasă de pe ochi o legătură pe care nu ştiam că o port. Ceva ce mi s-a părut de la sine înțeles, la care nu m-am gândit niciodată cu adevărat înainte. Mă… simt destul de prost.

— Ei bine, cât de neobişnuit este asta?

El se uită la ea, văzu zâmbetul şi aprecie că încerca să-l înveselească. Reuşi şi el un mic zâmbet.

— Pun pariu că ai obținut calificativul *trăgător de elită* la testele de bază pentru arme.

— De fapt, am obținut calificativul *maestru* cu puşca cu impulsuri şi am coborât la *trăgător de elită* doar cu blasterul de şold.

— Mi-am dat seama. Eu am fost *începător* cu ambele, ceea ce înseamnă că nu pot lovi partea laterală a unui Distrugător – din interior.

— Vrei să vorbim despre asta?

Se opri. Ploaia era aproape de sosire. Ea îşi puse mâna pe umărul lui şi, oh, da, voia să vorbească despre asta. Mai târziu – când se țineau în brațe, se sărutau şi erau mai fericiți decât fusese el de când fusese înrolat. Atunci ar fi vorbit despre asta. Atunci, i-ar fi fost foarte greu să îl facă să tacă. Dar acum…

— Nu chiar, nu, spuse el.

Atingerea mâinii ei pe umărul lui era aproape hipnotică în confortul ei.

Furtuna lovi chiar atunci. Picături mari, câteva la început, rare – şi apoi potopul. Rămaseră împreună în ploaie, fără să se mişte.

Capitolul 20

Jos sperase că Klo Merit ar putea să facă lumină în ceea ce priveşte cunoştinţele sale noi şi inconfortabile despre clone, dar până acum, *îngrijitorul de minți* mai mult îi răscolise noroiul de pe fundul tulbure al gândurilor decât să pompeze claritate.

Claritatea părea o speranță deşartă în acest moment.

— Deci, despre ce anume vorbim aici când spui *experiență*?

— Ei bine, poți spune multe despre cât de multe află cineva ascultând, spuse Merit. Vezi acest inel?

Îşi ridică mâna pentru ca Jos să îl poată vedea. Bijuteria era o bandă de metal de un auriu intens cu o piatră de mărimea unei unghii de deget mare inserată în ea. Piatra strălucea în lumina de sus a biroului lui Merit, sclipind în mai multe culori – roşu, albastru, verde şi galben, într-un fel de model de rostogolire, în timp ce Merit îşi mişca mâna. Era destul de impresionant.

Jos aprobă din cap.

— Foarte frumos. Un fel de piatră de foc?

Merit zâmbi.

— Da. Iar întrebarea ta te marchează ca fiind cineva care ştie câte ceva despre ele, dar nu prea multe. O recunoşti ca fiind o piatră de foc, dar asta e doar un mic pas în subiect.

Jos ridică din umeri.

— Sunt chirurg. Dacă vrei să ştii despre pietrele la rinichi, eu sunt specialistul.

— Cineva care nu ar şti nimic despre pietre prețioase ar spune: *E frumos – ce fel de piatră este?* Cineva care ştie ceva mai multe va comenta aşa cum ai făcut-o tu. O persoană cu ceva mai multe cunoştințe ar putea spune: *Este o piatră de foc de pe Gallian sau de pe Rathalayan?* Ei ştiu că există o diferență între cele două şi probabil că aceasta este una sau alta. Totuşi, un expert adevărat se va uita la inelul meu şi va spune: *Ah, o piatră de foc neagră Galliană, foarte frumoasă. Este un cristal sau o matrice bolovan?* Pentru că el poate spune atât de multe detalii doar uitându-se la ea – că este o piatră de foc, că provine de pe Gall, că este neagră. Dar, din cauza modului în care este montată, nu poate vedea partea din spate, aşa că nu poate spune care este matricea. Apropo, este un bolovan, ceea ce denumeşte tipul de rocă în care se găseşte uneori piatra de foc, iar termenul *negru* se referă la culorile de fond pe care strălucesc sclipirile.

Jos clătină din cap.

— Deci acum sunt educat în privința pietrelor prețioase.

Merit zâmbi larg.

— Nu, nu eşti. Nu ai putea deosebi una adevărată de una falsă şi nu ştii nimic altceva despre ele în afară de ceea ce tocmai ți-am spus. Cât de valoroasă crezi că este?

— Chiar dacă ai fi găsit-o în mlaştina Jasserak, tot nu mi-aş fi putut permite-o.

— Valorează mai mult decât un diamant alb-albastru de aceeaşi mărime. Şi ştii despre blestem?

— Blestem?

— Da. Se presupune că pietrele de foc sunt ghinioniste. Dar asta este o bârfă,

lansată de negustorii de diamante care pierdeau afaceri în favoarea vânzătorilor de pietre de foc. Singurul lucru nefericit la ele este să nu deții una.

Jos zâmbi.

— Bine, înțeleg ce vrei să spui. Cel puțin o parte.

— Atunci ia şi restul. Nu erai un expert în clone pentru că nu ai încercat niciodată să fii. În afară de faptul că ştiai cum să le tai şi să le lipeşti la loc, ceea ce este suficient pentru nevoile tale, de ce te-ai fi obosit? Înainte de război, nu existau suficiente clone în jur pentru a deveni o preocupare. Nu le vedeai, nu te gândeai la ele. Tu te ocupi de fiziologia lor, nu de psihologia lor.

— Asta e adevărat.

— Dar clonele nu sunt singurele ființe la care probabil nu te-ai gândit prea mult. Ce zici de droizi?

— Droizi? Ce-i cu ei?

— Îi consideri oameni?

— Doar în acelaşi sens în care este şi un *tetrawave*. Sunt maşini.

— Dar ei gândesc. Interacționează. Funcționează.

Jos era perplex.

— Bine, dar…

— Lucrează cu mine pentru un minut, continuă Klo. Doar de dragul discuției, ai întâlnit vreodată un droid care să-şi exprime îngrijorarea, sau frica, sau care să aibă, să zicem, simțul umorului? Care părea… conştient de sine?

Jos rămase tăcut. Da. Îl cunoscuse. I-5 îi veni imediat în minte.

— Dar ei nu simt durerea. Nu se pot reproduce…

— Nu există oameni cu tulburări neuropatice care nu simt durerea? Şi cine conduce linia de asamblare într-o fabrică de droizi, construind alți droizi?

Jos râse.

— Poți să porneşti şi să opreşti un droid, să îl dezasamblezi, să îl pui la loc, şi nu va clipi nici măcar un fotosenzor. Bineînțeles, adăugă el, poți să-mi faci şi mie asta, dar numai după o tură de paisprezece ore.

— Nu spun că sunt exact ca tine şi ca mine. Dar dacă te opreşti şi te gândeşti la asta, un construct conştient de sine care are un conținut emoțional şi o slujbă nu este pur şi simplu un prost care sudează *cusături* pe speederul de anul viitor.

— Nu eşti de ajutor. Încă încerc să mă obişnuiesc cu conceptul de clone ca oameni, iar acum arunci cu droizi în mine.

— Viața nu este simplă, Jos. Odată ce începi să grupezi celulele în țesuturi şi țesuturile în sisteme, nivelul de complexitate creşte exponențial. Nu-ți pot da răspunsuri uşoare – trebuie să-ți dai seama singur de lucrurile astea.

— Oricât te plăteşte Republica, e prea mult.

Merit ridică din umeri, cu un gest fluid şi calm.

— Aşa funcționează galaxia. Nu este concepția mea; când voi ajunge să fiu la conducerea tuturor lucrurilor, le voi repara. Până atunci, suntem blocați cu asta.

Jos suspină. Când voiai răspunsuri, nu prea ajuta să primeşti şi mai multe întrebări. Merit se uită la cronometrul său şi se ridică.

— Sesiunea noastră a luat sfârşit – şi cred că acum este timpul pentru jocul săptămânal de sabacc, nu-i aşa?

* * *

— Măresc miza, spuse Den.

Aruncă un jeton de zece credite pe masă. Câmpul de suspensie îl împiedică să se ciocnească prea mult sau să se rostogolească.

— Accept, spuse Jos, şi plusez cu două.

Încă două jetoane ajunseră în grămada în creştere.

Den aruncă o privire de buimac la cărțile sale, apoi la restul jucătorilor din jurul mesei de cantină, în timp ce fiecare paria pe rând. În afară de el şi de Căpitanul Vondar, mai erau încă cinci: Căpitanul Yant, Barriss Offee, *îngrijitorul de minți* Klo Merit, Tolk le Trene şi I-5. Den nu putu desluşi niciun indiciu de la niciunul dintre ei cu privire la mâinile pe care le țineau; cei patru organici aveau cu toții fețe atent neangajante şi, chiar dacă droidul era capabil de expresii subtile, se părea că nu avea nicio problemă în a le controla.

Se spusese că sabaccul era un joc de îndemânare la fel de mult ca şi de noroc, iar Den nu avea nicio problemă în a crede asta, mai ales cu această mulțime. Vorbea despre un pachet de cărți: din şapte jucători, trei dintre ei erau extrem de pricepuți în a-i citi pe ceilalți. Era destul de sigur că Padawana nu s-ar fi folosit de Forță pentru a-şi da un avantaj, dar nu era atât de sigur în privința lui Tolk şi Merit. Merit putea fi capabil să simtă în ceilalți sentimente care să le trădeze starea emoțională şi astfel să obțină un avantaj, dar lui Tolk îi era mai greu. Chiar dacă acest grup nu era chiar la acelaşi nivel de expertiză ca o gaşcă de jucători de cărți care lucrau la *Casinoul Coroanei* de pe Coruscant, toți, inclusiv Den, stăpâneau destul de bine arta *măştii de sabacc* – fața complet inexpresivă care nu trăda nici măcar printr-o clipire de geană vreun indiciu. Nici măcar o Lorrdiană nu putea citi limbajul trupului dacă trupul în cauză era complet necomunicativ.

— Nu plusează nimeni? Minunat, spuse Yant. Trag două cărți.

Barriss, noul dealer, îi înmână cărțile.

Din difuzoarele de hipersonorizare ale taberei, vocea unuia dintre subordonații lui Filba făcu un anunț, fasciculele de sunet focalizate făcând să pară că vorbea cu fiecare individ în parte.

— Atenție, spuse vocea ezitantă, citind în mod evident un text nou. La ora... 06:00 va avea loc inspecția programată de Amiralul Bleyd. Să ne asigurăm că îi facem o primire călduroasă.

— Ah, da, spuse Jos. Vizită de sus. Cred că voi începe să salut de pe acum şi voi evita graba.

Se lansă o nouă rundă de pariuri, începând de data aceasta cu I-5. Den îl urmărise cu un oarecare interes pe droid jucând. Modulul cognitiv al lui I-5 era, fără îndoială, capabil să calculeze toate sau aproape toate combinațiile posibile din pachetul de şaptezeci şi şase de cărți, dar nici cel mai avansat procesor sinaptic nu putea anticipa ordinea aleatorie în care acestea puteau apărea în orice mână. Cu toate astea, droidul era un jucător excelent, calm şi rece.

— Măresc cu trei, spuse el.

Jos ridică o sprânceană.

— Poate că este doar căldura, spuse el, dar aş putea să jur că pielea aia de durotel a ta începe să transpire.

— Trebuie să fie un nod de lubrifiere cu scurgeri, răspunse imperturbabil I-5. Aş putea observa, totuşi, că senzorul meu olfactiv detectează un miros distinct de

feromoni de frică cu eticheta ta genetică, Căpitane Vondar.

— Cum ai ajuns să fii atât de bun la cărți, I-5? îl întrebă Den pe droid.

— M-a învățat partenerul meu, răspunse droidul. De obicei, putea să iasă dintr-un joc cu mai multe credite decât intra. A ținut în mână mai multe Matrice ale Idiotului decât o asistentă de azil.

— Te consideri a fi un organic inteligent, ca un om? întrebă brusc Jos.

— Doar când sunt deosebit de deprimat, răspunse droidul.

Jos făcu o față ironică. Înainte să poată răspunde, I-5 continuă:

— Totuşi, ştiind ceea ce ştiu despre organici, şi despre oameni în special, trebuie să presupun că întrebarea ta este sinceră, Căpitane Vondar. Pot doar să răspund că, datorită unui modul cognitiv superior majorității droizilor din categoria mea, precum şi a lipsei unui *atenuator de creativitate*, sunt mai sensibil decât majoritatea colegilor mei. Înseamnă asta că mă calific ca ființă *vie*? Presupun că asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Dar majoritatea filosofilor adoptă poziția conform căreia a putea pune întrebarea înseamnă cu a avea deja răspunsul la ea.

Den văzu o privire rapidă trecând între Căpitan şi *îngrijitorul de minți*. Îl văzu pe acesta din urmă zâmbind uşor. Ceva ascuns se întâmpla cu siguranță acolo.

— În cei doisprezece ani în care am tot ricoşat prin această galaxie precum legendara *Cometă Roon*, continuă I-5, am întâlnit multe personalități interesante. Unele dintre ele au fost droizi. Încă mai am goluri în memorie care par să fie legate de un fel de traumă care a avut loc nu la mult timp după ce am părăsit Coruscantul. Sistemele mele de auto-reparare procesează aceste goluri, asamblând datele lipsă din hologramele interioare, dar circuitele mele logice interne nu permit ca legătura sinaptică să continue cu mai puțin de şaptezeci şi cinci la sută de certitudine.

Den aruncă o privire spre Jos. Era mâna lui, dar chirurgul părea adâncit în gânduri, fără să conştientizeze că era rândul lui.

— Jos, spuse Barriss cu blândețe după o clipă.

Jos îşi ridică privirea.

— Sec, spuse el.

Toată lumea îşi arătă mâinile. Den chicoti în timp ce punea jos un douăzeci şi trei întreg.

— Sabacc pur, spuse el, zâmbind şi întinzând mâna spre cele două poturi. Scanați-le şi suspinați, doamnelor şi…

Jos lăsă cărțile jos. Den şi ceilalți jucători se uitară neîncrezători. Era o Matrice a Idiotului: cartea cu fața plus un doi de Săbii şi un trei de Clondire.

— Frumos joc, spuse Tolk.

— Mulțumesc, spuse Jos în timp ce aduna creditele.

Dar Den, urmărind expresia chirurgului, avu sentimentul distinct că, în acel moment, Căpitanului Vondar nu i-ar fi păsat mai puțin de victorie.

Capitolul 21

Noaptea era, bineînțeles, caldă. *Wingstingers*, țânțari de foc şi alte insecte nefericite zburau pe lângă ei şi se aruncau împotriva câmpurilor, adăugând mici pâlpâiri albastre la luminile taberei şi la puțina strălucire slabă a stelelor care reuşeau să pătrundă pe cerul în mare parte înnorat. Cele două luni ale lui Drongar nu erau nici măcar suficient de mari pentru a-şi arăta discurile, aşa că, dacă nu ar fi fost luminile *Rimsoo*, mlaştina ar fi fost extrem de întunecată. La fel ca întreaga jumătate de noapte a planetei. Într-o seară ploioasă, singura lumină provenea de la putregaiul mlaştinii, de la fulgere şi de la strălucirea intermitentă a țânțarilor de foc.

Era un loc neplăcut din toate punctele de vedere. Ei bine, nu, să fim sinceri – personalul inamic era de fapt format din nişte ființe destul de decente. Spionul ştia că exista tendința de a te identifica cu cei printre care te regăseai atunci când lucrai. Putea veni un moment în care uitai de scopul inițial şi începeai să te gândeşti la cei pe care erai însărcinat să-i supraveghezi sau să le faci rău ca la nişte prieteni adevărați. Se numea *a deveni nativ*. Mulți agenți şi spioni făcuseră asta, în război şi pe timp de pace. Era prea uşor. Duşmanii nu erau automate fără chip, sau monştri amorali care se trezeau în fiecare dimineață cu o dorință arzătoare de a se înfuria şi de a face rău. Nu, cei mai mulți dintre ei erau la fel ca oricine altcineva – aveau speranțe, temeri, familii şi credeau că fac ceea ce trebuie din motive întemeiate.

Era greu să demonizezi astfel de persoane.

Cu siguranță, puteai să le prezinți ca atare unui grup de tineri soldați. Puteai să-i îndoctrinezi, vizualizând soldații inamici ca pe nişte demoni maniaci care nu doreau altceva decât să măcelărească pruncii nevinovați, să dea foc casei mamei tale şi să violeze mormântul tatălui tău. Soldații moderni rareori vedeau inamicul față în față, în orice eveniment. Să tragi o rachetă asupra cuiva aflat la zece mii de metri distanță se făcea fără să vezi vărsarea de sânge şi să te implici. Dar chiar şi o scurtă întâlnire de la mică distanță pe teren era uneori suficientă pentru a strica luni de antrenament: prima dată când unul dintre recruții tăi vedea o ființă tânără care semăna foarte mult cu el sau cu ea, stând pe un câmp de luptă ținându-şi mațele cu mâinile şi plângând după un pahar de apă – ei bine, era un şoc. Proaspătul recrut antrenat în luptă putea realiza brusc că tânărul soldat muribund avea speranțe şi temeri nu atât de diferite de ale lui – şi poate că tot ce voia să facă era doar să-şi îndeplinească misiunea şi să plece acasă. Acea realizare era ca un flacon răsturnat de azot lichid, care te îngheța până în măduva oaselor.

Gândirea în acest sens nu era o idee bună pentru un soldat. Putea să-l facă să ezite data viitoare; putea chiar să fie ucis. Cel mai bine ar fi fost să încerce să o ignore.

Dar când erai un agent secret, nu puteai face asta. Nu puteai să-ți faci iluzii că duşmanii tăi sunt răi; nu atunci când mâncai cu ei, când beai cu ei, când lucrai cu ei. Uneori te ataşai foarte mult de ei. Într-un loc ca acesta, ființele trăiau unii în buzunarele altora. Învățai să îl cunoşti pe cel care stătea vizavi de tine la masa de la cantină, aproape la fel de bine ca pe propria ta reflexie. Personalul din acest *Rimsoo* era format din ființe bune, aproape toți. Spionul ştia asta – judecarea ființelor era o mare parte din activitatea unui agent. Dacă acest război nu ar fi început, oricare dintre

ei i-ar fi putut fi un potențial prieten. Nu era niciun demon printre ei. Asta făcea sarcinile mai dificile. Când nu făceai rău unui monstru punând evenimentele în mişcare, dar în schimb făceai rău unor ființe care te considerau prietenul lor – asta durea. Te trezeai în fiecare dimineață şi viața ta printre ei era aproape în totalitate o minciună. Tot ceea ce spuneai sau făceai trebuia să rămână ascuns în spatele unui giulgiu gros, ținut secret pentru propria ta supraviețuire.

La urma urmei, spionii nu erau bine tratați în timp de război. Rareori erai tranzacționat atunci când erai prins; în general, era convocat un tribunal militar rapid şi erai *stins* ca o baghetă luminoasă oprită, în liniște şi rapid, imediat ce extrăgeau orice informație pe care o puteau extrage din creierul tău care în curând va muri. Mort pe o planetă îndepărtată, neplâns, într-un mormânt superficial, detestat de cei care credeau că te-au cunoscut. Şi chiar dacă aveai succes – chiar dacă îți îndeplineai misiunea şi te întorceai în siguranță – nu exista glorie, nu existau medalii, nu existau parade acasă. Dacă erai foarte norocos, puteai să trăieşti o viață liniştită şi discretă fără să ți se şteargă cu buretele părți extinse din memorie de către *partea ta*. Spionajul nu era o meserie pentru cineva fără curaj. Trebuia să fii făcut din ceva mai puternic decât cel mai puternic oțel pentru a rezista la stresul de a fi agent sub acoperire, indiferent de partea pentru care lucrai, indiferent cât de puternice şi valide erau motivele pentru care făceai această treabă.

Valide? Oh, da, motivele spionului erau cu siguranță valide. Motivele erau vechi şi îndepărtate, dar totuşi nedisimulate. Chiar şi aşa, era imposibil să le zâmbeşti acestor persoane şi să nu vorbeşti serios, pentru că erau buni. Niciunul dintre ei nu participa la atrocitatea care făcuse ca toate acestea să fie necesare – toți, de fapt, ar fi fost îngroziți de eveniment. Erau ființe decente indiferent de ce parte a războiului ar fi fost. Dar nu ființele decente erau cele care provocau astfel de lucruri. Iar cele indecente erau cele care trebuiau să plătească pentru crimele lor. Trebuia să te hotărăşti de la bun început că cei nevinovați ar putea avea de suferit şi trebuia să te străduieşti să-i faci să sufere cât mai puțin posibil, dar suferința era inevitabilă. Lumea murea în război, la fel cum muriseră semenii spionului, şi nu prea mai era nimic de făcut în această privință, decât să faci ca totul să se întâmple cât mai curat şi mai repede posibil. Unii dintre ei erau atrăgători, inteligenți, pricepuți… toate lucrurile pe care spionul le căuta la prieteni şi iubiți. Şi totuşi, aveau să moară. Acea hotărâre trebuia să rămână fermă. Războiul era o afacere rece. Lacrimile aveau să vină mai târziu…

Era timpul să se culce. Ziua de mâine avea să aducă orice ar fi adus, iar odihna, dacă era permisă de întâmplare, era întotdeauna necesară.

* * *

Cel puțin o dată pe lună, Amiralul Bleyd făcea un tur al unităților *Rimsoo*. Era o inspecție superficială, pentru a flutura steagul şi a se preface că îi pasă de trupele şi medicii care trudeau pe acest bulgăre de noroi tropical pe care ajunsese să îl deteste atât de mult. Când va apărea următorul agent al Soarelui Negru, Bleyd nu avea intenția ca în propria lui rutină să fie ceva neobişnuit. Turul de inspecție era programat şi, în lipsa unor motive imperioase pentru a-l anula, urma să se desfăşoare în mod normal. Afaceri ca de obicei. Era în mare parte o pierdere de timp pentru toată lumea. Ştiau când urma să vină, avuseseră destul timp să se pregătească. Nu ar fi văzut nimic în neregulă decât dacă s-ar fi întâmplat din greşeală, şi chiar în fața lui.

Nici măcar nu-şi putea lua timp liber pentru a merge la vânătoare – dar, pe de altă parte, nu exista nimic demn de priceperea lui pe această lume îmbibată de apă.

Bleyd îşi folosea întotdeauna propria *uşoară* pentru zborul spre suprafață, o mică navă numită astfel în mod tradițional deoarece scopul inițial al omonimei sale fusese de a *uşura* navele de pe mările planetare prin mutarea încărcăturii pe uscat. Nava sa, o navă de asalt *Cuceritorul Surronian* modificată, nu era nava standard pentru un Amiral al flotei. Era mică, având o lungime sub treizeci de metri, iar capacitatea sa de transport de marfă era limitată – nu ar fi *uşurat* nicio navă de mărime într-un grad notabil, ceea ce era destul de normal. Cu toate astea, funcționa cu un grup de opt motoare ionice Surroniene, patru A2 şi patru A2,50, şi era de departe cel mai rapid lucru din atmosfera acestei planete. Armele inamice setate să urmărească transporturile obişnuite şi navele de luptă trăgeau în gol mult în spatele navei când o pornea Bleyd. Expunerea la spori era, de asemenea, mai limitată decât la alte nave. La un zbor bun, fără furtuni locale care să-l încetinească, putea părăsi puntea de zbor şi ateriza la stațiile de la sol în jumătate din timpul pe care l-ar fi reuşit orice alt mijloc de transport disponibil. Hiperpropulsorul era un H1.5 de clasa 1 al *Corellian Engineering Corporation*, suficient pentru a transporta un pasager înapoi pe tărâmul lumilor civilizate. Bleyd auzise de această navă după ce fusese capturată de la un pirat în timpul unei lupte militare chiar înainte de a fi repartizat aici şi, cu puțină negociere inteligentă, reuşise să o obțină ca mijloc de transport personal. În afară de celelalte virtuți ale sale, nava avea o formă aerodinamică plăcută, un fel de opt alungit. La urma urmei, nu exista niciun motiv pentru care transportorul unui Amiral să nu arate la fel de bine precum zbura.

Această excursie fu floare la ureche. În timp ce străbătea atmosfera spre suprafață, se gândi la cealaltă problemă a sa: creditele şi cea mai bună modalitate de a acumula cât mai multe, cât mai repede posibil, fără riscul de a fi detectat.

— Vă rugăm să vă identificați, veni cererea de la controlul principal al bateriei terestre a Republicii.

Bleyd zâmbi. Trebuiau să întrebe, dar cu siguranță ştiau cine era. Profilul senzorilor navei sale era unic – nu exista nimic pe douăzeci de parseci care să semene cât de cât cu el.

— Aici Amiralul Bleyd, răspunse el, cu o voce clară. În turul de inspecție de la *MedStar 19*.

Înşiră codul de identificare curent, care era schimbat zilnic la ordinul său.

Urmă o scurtă pauză, în timp ce ofițerul responsabil se prefăcea că verifică dacă nu era vreun spion Separatist care venea să bombardeze o biată unitate *Rimsoo* pitită într-o mlaştină. Apoi:

— Totul este în regulă, domnule. Mergeți în sectorul de aterizare desemnat şi bine ați venit, domnule Amiral.

Bleyd închise comunicația fără să răspundă.

Nu era vorba de bani în sine, deşi, cu siguranță, aveau atracția lor la un anumit nivel. Nu, era vorba de recuperarea onoarei, de prestigiu, de îndreptarea greşelilor – asta reprezenta o bancă plină de credite. Reuşise deja să îşi adune o sumă frumuşică, suficientă pentru ca, dacă era administrată corect, să-l țină hrănit, îmbrăcat şi rezonabil de confortabil pentru tot restul vieții. Dar scopul nu era doar acela de a se retrage în confort; nu, scopul era mult mai important decât atât. Scopul era onoarea. Amestecat cu acesta era, bineînțeles, un grad de răzbunare.

Existau ființe de care trebuia să se ocupe, să se rezolve vechile ranchiuni şi să înceapă o dinastie. Trebuia să găsească o parteneră, să se căsătorească, să producă moştenitori şi să se asigure că fiii şi fiicele sale vor fi suficient de bogați pentru a-şi garanta locurile de drept în galaxie. Războiul acesta se va termina în cele din urmă. Republica va învinge – nu se îndoia de asta, era de neconceput să nu o facă – şi viața va continua la fel ca înainte. O galaxie paşnică, cu oportunități ample pentru ca cei cu pământ şi bogați să prospere şi mai mult – acestea erau lucruri care trebuiau luate ca atare. Nicio ființă sănătoasă la cap nu dorea război, cu excepția faptului că acesta servea scopurilor proprii. Erau averi de făcut în vremuri de conflict, putere de adunat, iar când războiul se termina, Bleyd şi urmaşii săi se vor număra printre cei bogați şi puternici. În asta, nu era nicio îndoială.

Realizarea ei nu era atât de uşoară, dar era atât inteligent, cât şi descurcăreț. Cantități mici de bota puteau continua să fie deturnate şi depozitate. Afacerile sale cu Soarele Negru ar fi trebuit să înceteze – un furt de proporții ieşea din discuție –, dar putea ascunde o mare parte din adaptogenul valoros pe o navă de mărimea unei *MedStar*, să-l stivuiască în blocuri de carbonită deghizate în altceva şi să-l ducă el însuşi înapoi în civilizație. Materialul nu ar fi apărut niciodată pe vreun document, nimeni nu ar fi ştiut că există şi ar fi devenit din ce în ce mai valoros pe măsură ce timpul trecea. O mie de kilograme de bota de calitate farmaceutică ascunsă în vreun depozit putea valora în cele din urmă milioane.

Dar existau şi alte lucruri pe care un Amiral inteligent le putea face pentru a-şi spori averea. Un sistem medical necesar pentru un *Rimsoo* putea fi comandat în două exemplare, iar unul dintre ele putea ajunge în altă parte, poate pe o lume care avea nevoie disperată de o astfel de facilitate, şi putea fi schimbat cu ceva de valoare egală, dar mai uşor de transportat. Metal prețios sau pietre rare, să zicem. Şi câțiva droizi medicali de primă clasă direcționați greşit către o planetă de frontieră unde lipseau medicii, ar valora, de asemenea, greutatea lor în credite. Chiar şi o copie a unui program de calculator brevetat, cum ar fi cel care gestiona sistemele operaționale ale *MedStar*, era o marfă valoroasă – dacă era prezentată clientului potrivit. Câte lumi cu o singură navă stelară n-ar fi încântate să aibă unul dintre acestea pentru spitalele lor, fără să pună întrebări, la prețul corect?

Învelişul navei începu să se încălzească pe măsură ce îşi croia drum prin atmosferă. Senzorii observară acest lucru şi ajustară sistemele de control al mediului. Se afla la doar câteva minute distanță de sediul medical de la sol, numit în mod tradițional *Rimsoo 1*. Nu păreau să fie lupte în acest sector astăzi, aşa că nu se aştepta la probleme reale. Din când în când, vreun pilot din Confederație încerca o cursă sinucigaşă, înfruntând sporii pentru a avea şansa de a ataca o navă a Republicii aflată în afara razei sale operaționale. El însuşi nu fusese niciodată atacat, iar nava sa era echipată cu o pereche de tunuri ionice legate, precum şi cu tunuri laser pe care le putea folosi din carlingă. Uneori îşi dorea ca una dintre navele de luptă Separatiste să-l încerce, pentru a putea demonstra că nu era un Amiral de ariergardă, dar o astfel de ocazie nu se prezentase niciodată. Păcat.

— Aici Controlul de aterizare. Vom prelua comanda navei în 30 de secunde, domnule.

Bleyd aprobă din cap.

— Am înțeles, Control de aterizare. Ar fi preferat să aducă el însuşi nava la sol, dar nu aceasta era o procedură standard, iar Tarnese Bleyd nu-şi risca viitorul pe

chestiuni pur egoiste cu consecințe atât de mici. Lasă-i să aterizeze nava. Avea un joc mai important de jucat…

Capitolul 22

Lui Bleyd îi plăcea să-şi varieze inspecțiile. Uneori se limita la un sector planetar, alteori călătorea printr-o întreagă regiune. Într-o călătorie, putea vizita unitățile *Rimsoo* în ordine numerică; altă dată, le vizita doar pe cele cu numere pare sau impare. Existau o duzină de baze medicale de urgență, câte una practic pentru fiecare front de luptă important, răspândite în lung şi în lat pe Tanlasso. Nu avea cum să le vadă pe toate într-o singură vizită, cu excepția cazului în care era dispus să rămână la sol timp de o lună pentru călătorii constante. Unitățile Chirurgicale Mobile ale Republicii erau, din punct de vedere tehnic, capabile să se ridice şi să se deplaseze rapid, fie pentru a evita pericolele, fie pentru a urmări înaintarea sau retragerea liniilor de front. Cu toate astea, odată stabilite, unitățile aveau tendința de a rămâne pe loc timp de săptămâni sau luni, iar unele dintre ele se aflau încă în acelaşi loc în care fuseseră lansate inițial. Nu existau prea multe variații între ele, deoarece toate aveau acelaşi scop principal: *repararea* şi întreținerea armatei de soldați clone şi a oricăror alte victime care ar fi putut apărea.

Nu că ar fi contat în vreun fel modul în care îşi desfăşura inspecțiile; oricare ar fi fost modalitatea aleasă, vestea ar fi fost acolo cu mult înainte de sosirea lui. Unor lideri le plăcea să vină neanunțați, dar pentru el, surpriza nu făcea parte din proces. Nu căuta ceva neplăcut cu care să aibă de-a face. Atâta timp cât nimeni nu făcea prostii, nu-şi făcea griji cu privire la operațiunile de zi cu zi.

În timp ce speederul care îl transporta de la hubul spațial temporar al zonei se apropia de locația actuală a *Rimsoo 7*, Bleyd privi pete slabe de praf de spori roşiatici strălucind pe capota din oțel transparent a vehiculului. Chiar dacă, de cele mai multe ori, sporii erau mult mai puțin periculoşi la nivelul solului, să te plimbi într-un speeder cu capota coborâtă nu era o idee prea bună.

Unitatea se afla chiar în față; parcurgeau rapid cei aproximativ două sute de kilometri de mlaştini şi golfuri care o separau de platforma de aterizare. Şoferul său era un tânăr mascul Myneyrsh cu patru brațe, ceea ce era o oarecare surpriză. Cei mai mulți Myneyrshi aveau o aversiune față de tehnologie, iar Bleyd presupunea că acest lucru se aplica şi în cazul navelor terestre cu propulsie precum aceasta. Şoferul avea, de asemenea, un blaster de serviciu pe scaunul de lângă el, deşi, dacă ar fi fost atacat, Bleyd era destul de sigur că soldatul s-ar fi întins mai întâi spre cuțitul mare cu dinți de garral pe care îl purta într-o teacă legată de piciorul său albastru translucid. Exista o vorbă Myneyrsh: *Un cuțit nu rămâne niciodată fără muniție*.

Bleyd înțelegea asta destul de bine.

— *Rimsoo 7*, domnule Amiral, spuse pilotul.

Bleyd aprobă din cap. Mai fusese aici înainte, deşi trecuseră câteva luni, cel puțin. Locul arăta ca toate celelalte; doar locația şi coloritul local îl marcau ca fiind diferit. Ei bine, asta şi faptul că partenerul său de infracțiuni, Filba, era aici.

Se apropiară de perimetru, fură opriți de gardă şi apoi primiră permisiunea de a trece prin scutul energetic. Scutul de nivel militar împiedica anumite lucruri, în special proiectilele rapide şi spectrele de energie înaltă, cum ar fi razele gamma şi X, lăsând să pătrundă undele radio şi lumina vizibilă. Din nefericire, căldura, ploaia, sporii şi

insectele erau suficient de lente într-o oarecare măsură pentru a trece şi ele prin scutul osmotic.

Bleyd îl întâlni pe Colonelul Vaetes şi oferiră amândoi obişnuitele complimente şi comentarii lipsite de sens. Trecând peste ele, Bleyd acorda ceva mai puțin de jumătate din atenția sa turului. Ştia că Vaetes conducea o bază bine închegată, iar Amiralul ar fi fost surprins să fie ceva cu adevărat în neregulă.

În timp ce treceau pe lângă sala de mese şi cantină, în drum spre sala principală de operații, Bleyd văzu un bărbat sprijinit de un pomişor la douăzeci de metri distanță, zâmbind. Un fior îi atinse coloana vertebrală lui Bleyd, pentru că exista un sentiment distinct de pericol emanat de omul zâmbitor. Nu era nimic ostentativ, nimic care să poată fi văzut ca un gest de lipsă de respect, dar sentimentul era inconfundabil. Era un războinic – nu doar un simplu soldat. Un ucigaş zâmbitor care ştia ce era şi se bucura de acest lucru.

Bleyd se opri.

— Cine este acela?

Vaetes aruncă o privire şi spuse:

— Phow Ji, instructorul Bunduki de luptă corp la corp. Antrenamentele lui mă menține în formă mai bine decât mi-aş dori.

— Ah.

Asta explica totul. Bleyd ştia despre Ji. Ca orice vânător bun, întotdeauna marca prădătorii de pe teritoriul său. Ji avusese o reputație înainte de a ajunge aici; fişierul său de date fusese remarcat. Şi de când sosise, făcuse mai multe lucruri pentru a spori acea reputație. Se zvonea că exista un holo în care Ji se confrunta cu un trio de mercenari şi era singurul care scăpa. Bleyd era foarte interesat să-l vadă.

— Hai să mergem să-l salutăm, îi spuse lui Vaetes.

În timp ce se întorceau şi se îndreptau spre Ji, Amiralul fu amuzat să vadă cum nările luptătorului se umflă puțin, iar postura lui relaxată devenea doar puțin mai tensionată. Zâmbi. Poate că era doar din cauza gradului său, dar Bleyd nu credea asta. În dosarul său scria că Phow Ji avea puțin respect pentru autoritate. Nu, Bleyd se gândea că Ji recunoscuse în el acelaşi lucru pe care îl văzuse imediat la Bunduki: un adversar potențial periculos. Ji luă poziție de drepți, deşi ceva mai lent.

— Pe loc repaus, Locotenent Ji.

— La comanda dumneavoastră, domnule Amiral.

Luptătorul se relaxă, îşi îndoi uşor genunchii şi îşi scutură umerii aproape imperceptibil.

Se pregăteşte să acționeze, gândi Bleyd. *Excelent!* Acest om putea să înfrunte douăzeci de bătăuşi ai Soarelui Negru, precum cel pe care Bleyd îl învinsese pe orbită, fără să transpire.

— Mă cunoaşteți? întrebă Ji.

— Bineînțeles că da. Am auzit că eşti… un luptător priceput.

Tonul său şi pauza fură suficiente pentru a da comentariului o duritate care putea sau nu să fie sarcastică. Atât de aproape încât ar fi putut să nu fie nimic – sau o insultă calculată. Imposibil de spus.

Cei doi se priviră pentru o secundă, fiecare cu privirea rece şi măsurată.

— Suficient de priceput pentru oricine de pe această planetă, zise Ji. Domnule.

Bleyd îşi ținu zâmbetul în frâu, deşi voia să-şi arate dinții. Bundukiul era insolent. Comentariul era în mod clar o provocare.

Fusese o vreme – când fusese mult mai tânăr – în care Bleyd s-ar fi dezbrăcat de cămaşă la o astfel de remarcă şi ar fi *dansat* amândoi chiar atunci şi acolo. Voia să o facă şi acum – şi îşi dădea seama că Ji ştia asta şi era gata să o facă şi el.

Trei lucruri îl împiedicară pe Bleyd să-l atace fizic pe Bundukiul care stătea acolo şi îl invita să facă tocmai asta. În primul rând, era Amiral al flotei şi nu era demn de el să fie văzut bătându-se în public. Un astfel de meci ar fi trebuit să aibă loc în spatele uşilor închise şi fără martori, dacă ar fi avut loc.

În al doilea rând, planurile lui Bleyd de a răscumpăra onoarea familiei sale erau încă primordiale, iar o ceartă fizică cu un alt ofițer, indiferent de motive, ar fi atras atenția nedorită de la nivelurile superioare. Iar el nu voia să rişte asta.

În al treilea rând – şi acest motiv îi pica greu, dar nu putea să-l nege – nu era deloc sigur că l-ar putea învinge pe Phow Ji într-un meci corect. Nu exista nicio îndoială că era mai puternic şi mai rapid, dar omul era campion de lupte, iar abilitățile sale fuseseră perfecționate în zeci de meciuri, dintre care unele fuseseră până la moarte. Mărimea, forța şi viteza contau, desigur, dar un adversar cu suficientă îndemânare putea egala acest teren. Atunci când se luptau doi prădători adulți, atât învingătorul cât şi învinsul ieşeau însângerați, şi uneori era greu de spus cine era învingătorul. Bleyd era un prădător şi, ca atare, era dispus să rişte moartea, dar ucigaşii inteligenți o făceau doar atunci când recompensa merita riscul. Faptul de a se lăuda că a învins un campion de luptă nu intra în această categorie – cel puțin, nu în această zi şi nu în acel loc.

Ce-ar fi dacă, se întrebă el scurt, *l-ar lăsa pe Ji în libertate în pădurea tropicală şi ar face o vânătoare?* Asta i-ar da lui Bleyd avantajul, dar, chiar şi aşa, s-ar putea să nu se termine cu el victorios. Un astfel de risc ar condimenta cu siguranță jocul, dar, din păcate, nu avea să se întâmple acum.

— Mi-ar plăcea să te văd în acțiune într-o zi, spuse Bleyd.

Ji aprobă din cap fără să întrerupă contactul vizual. Bleyd putu vedea că înțelesese că Amiralul nu dădea înapoi, ci doar amâna o posibilă confruntare.

— Şi mie mi-ar plăcea asta, domnule Amiral.

Cei doi rămaseră acolo câteva secunde şi niciunul dintre ei nu clipi. În cele din urmă, Bleyd se întoarse spre Vaetes.

— Aveai de gând să-mi arăți sala de operații, Comandante. Şi mă aştept ca orice Comandant de pe teren să vrea să-şi arate trupele, care fără îndoială se vor încălzi pe vremea asta.

Vaetes, care păstrase o distanță respectuoasă şi o expresie neangajantă față de ceea ce trebuie să i se fi părut un interludiu foarte ciudat, aprobă din cap.

— Pe aici, domnule Amiral.

Bleyd simți privirea lui Ji pe spatele lui în timp ce se îndepărta. Păcat, dar era adevărat că un vânător fără răbdare de obicei rămânea flămând. Va mai fi o altă dată. Deja, însă, Bleyd se simțea mai bine în legătură cu turul său. Nimic nu se compara cu un animal periculos care te pândeşte pentru a face sângele să circule.

Entuziasmul i se mai domoli puțin când îşi aminti că existau alte treburi la care trebuia să participe la acest *Rimsoo* special, oricât de dezagreabil ar fi fost. Nu exista odihnă pentru o ființă responsabilă…

* * *

Era timpul.

Cu Amiralul *Rimsoo* pe planetă pentru turul său, Den ştia că nu ar fi existat o ocazie mai bună pentru a-i întinde capcana lui Filba. Să vadă numeroasele crime ale hoţului Hutt scoase în sfârşit la lumină – delapidarea, uzurparea şi nenumăratele alte însuşiri ilegale pe care Den le descoperise cu sârguinţă în ultimele săptămâni, atât prin HoloNet, cât şi prin interviuri iscusite cu personalul, toate dezvăluite chiar sub nasul Amiralului Bleyd – ce putea fi mai potrivit? Sau mai satisfăcător?

Nu fusese uşor. Traseul datelor fusese la fel de şerpuitor ca şi urma de mâzgă a Huttului după o beţie masivă la cantină. Cea mai incriminatoare acuzaţie venise de la unul dintre membrii personalului medical care avea un unchi la aprovizionare. Unchiul avea în posesie date criptate care îl implicau pe Filba în redirecţionarea a cinci sute de hectolitri de Anticeptin-D în cala de marfă a cargobotului unui negustor de pe piaţa neagră cu două luni în urmă. Nu era o dovadă suficient de solidă de una singură, iar Filba fusese cel puţin suficient de deştept încât să nu *sângereze* de două ori aceeaşi sursă, dar, împreună cu celelalte infracţiuni pe care le descoperise Den, ar fi fost mai mult decât suficient pentru a-l doborî.

Den se lăsă pe spate pe pătuţul său şi zâmbi. Răzbunarea avea să fie dulce.

Prin difuzoarele de hipersonorizare răsunară acordurile marţiale ale primei strofe a Imnului Republicii – muzica care se cânta în mod tradiţional ori de câte ori era prezent un ofiţer de rang înalt sau un demnitar în vizită. Bineînţeles, Den nu era soldat, aşa că nu era obligat din punct de vedere tehnic să cânte alături de ceilalţi. Totuşi, nu era nimic rău în a arăta puţină politeţe.

Nu vorbise cu ofiţerul Sakiyan decât o singură dată, şi asta pentru scurt timp, înainte de a face pasul spre Drongar. Dar, din câte auzise prin bază, Amiralul Bleyd primea destul de mult respect. Conducea o operaţiune riguroasă şi nu păreau să existe prea multe îndoieli cu privire la curajul, mândria şi onoarea sa personală. Den nu ştia prea multe despre cultura Sakiyană, dar ştia că societatea era structurată în jurul unor unităţi politico-familiale complexe şi că onoarea, demnitatea şi respectul jucau un rol important – atât de mult încât existau o multitudine de permutări subtile, dar distincte, fiecare cu propriul nume şi propriile reguli.

Ieşi din cort, clipind şi, ca întotdeauna, uşor uimit de căldura sufocantă şi îmbibată de apă, şi văzu ofiţerii, soldaţii şi personalul medical aliniaţi pentru inspecţie. Cohorta de clone era separat, siluetele lor strălucitoare în armură albă şi neagră, toate având exact aceeaşi înălţime şi acelaşi tip de corp, stând în poziţie de drepţi în rânduri care, dacă nu erau perfecte, nu puteau să difere cu mai mult de un milimetru, în cel mai bun caz.

Nu înţelegea de ce s-ar fi obosit cineva să inspecteze clonele. Dacă vedeai una, le vedeai pe toate. Amiralul Bleyd stătea în faţa lor. Era o figură destul de impresionantă, cu siguranţă – înalt şi slab, griurile uniformei sale nu arătau nici măcar vreo dungă, şi cumva Den ştia că nu folosea un generator de câmp antistatic. Nicio dungă care ştia ce e bine pentru ea nu s-ar fi apropiat de uniforma Amiralului.

Capul chel şi ars strălucea în soare, bronzul întunecat lucind ca o carapace de insectă. Den nu putea vedea niciun semn că Amiralul transpira. Poate că Sakiyenii nu transpirau. Sau poate că doar Amiralul Bleyd nu transpira.

Reporterul se opri nu departe de linia ofiţerilor. Îl putea vedea pe Filba – *Nu e chiar atât de greu de ratat, arăta ca un melc spaţial.* Pielea gălbuie a Huttului era şi mai pestriţă decât de obicei, iar astăzi arăta deosebit de vâscoasă. *Încă nu ştii ce este*

suferința, îi promise în tăcere Den moluştei gigantice. *Cel puțin această planetă are o atmosferă, oricât de murdară ar fi ea. Nu ca o închisoare pe un asteroid, unde tot ce va trebui să priveşti este piatra…* Cel mai bun moment pentru a-şi lansa bomba ar fi fost în timpul turului de inspecție – departe de urechile lui Filba, evident. Den încercă să vizualizeze expresia de consternare de pe fața Huttului când venea securitatea să-l ia. Oarecum spre surprinderea lui, acum că schema sa elaborată de răzbunare la care lucrase în ultimele săptămâni era pe cale să dea roade, se simțea remarcabil de puțin entuziasmat de toată treaba. Să-l denunțe pe Hutt părea dintr-o dată mai degrabă o obligație, o datorie, decât o răsplată savuroasă. Nu simțea bucuria pe care ar fi crezut că o va simți.

Nu era doar o răzbunare pentru modul în care Huttul îl tratase recent. Fusese cât pe ce să-l ucidă pe Den pe Jabiim. Nu, Filba se aştepta la asta de mult timp. Dar acum – şi acest lucru îl lovise cu ceva foarte aproape de o adevărată groază – Den îşi dădea seama că ar putea să se simtă de fapt reticent să o facă. *Te înmoi,* îşi spuse el. *Îți pierzi îndemânarea. Trebuie să fie din cauza căldurii. Trebuie să pleci de pe planeta asta.* Apoi observă că Amiralul făcu o mică pauză când trecu pe lângă Hutt. Există un contact vizual între cei doi – o privire foarte rapidă, ceva care, dacă nu ai fi fost un reporter de investigații cu *senzorii* ajustați de anii de zile petrecuți pe teren, era practic de neobservat. Dar Den observă. *Foarte interesant.* Deşi era conştient că ar putea să citească un terabyte sau doi în acea privire care nu era neapărat acolo, totuşi, implicațiile erau… tulburătoare. Ar fi pariat pe *droptacurile* lui că se întâmpla ceva între Hutt şi Sakiyan şi asta ar fi fost, cel puțin, extrem de neobişnuit. Ce ar fi avut de vorbit un Amiral al flotei şi un sergent de aprovizionare?

Era mult de citit într-o singură privire, aproape subliminală. S-ar putea să nu fie fost nimic altceva decât dezgustul față de Hutti în general ceea ce provocase privirea lui Bleyd, dar Den Dhur era priceput în ceea ce făcea şi învățase să se încreadă în instinctele reporterului din el – Creatorul ştia că fuseseră destul de greu să le găsească. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult avea sens. Cu cât investigațiile sale mai profunde în ceea ce privea infracțiunile lui Filba se adânciseră, cu atât devenise mai evident că Huttul nu putea să se ocupe singur de o operațiune pe piața neagră ca aceasta. Trebuia să primească ajutor de sus. Doar că Den nu-şi dăduse seama cât de sus era acest ajutor.

Într-o clipă, făcu o revizuire rapidă a planurilor sale. *Se pare că până la urmă nu-l voi pune la curent pe Amiral cu nelegiuirile tale, sac de noroi.* Cu siguranță nu până când nu va fi mai bine informat despre implicarea lui Bleyd. Putregaiul se răspândise mai sus decât crezuse. Dacă începea să trăncănească în prezența Amiralului despre crimele lui Filba, partenerul său în acele crime, acesta putea să facă să fie împuşcat doar cu o mişcare a mâinii – ei bine, asta putea fi o eroare fatală.

Nu-mi spune că eşti surprins, îi şopti mintea lui în mod batjocoritor.

Amiralul dădu liber trupelor şi personalului. Colonelul Vaetes şi Căpitanii Vondar şi Yant, i se alăturară lui Bleyd pentru a-l conduce prin sala de operații.

Mai devreme sau mai târziu, Bleyd avea să găsească timp să vorbească singur cu Filba. Iar Den era hotărât ca ei să nu fie atât de singuri pe cât credeau că sunt…

Capitolul 23

Înapoi în cabina sa, Den scoase o cutie mică de sub pat, apăsă degetul mare pe încuietoarea de recunoaştere şi o deschise. Era timpul să scoată armele mari – sau, mai degrabă, pe cele mici. Cea mai mică, de fapt, şi nu era o armă, deşi *trăgea*.

Den ținu micul dispozitiv aproape de ochi şi îl admiră. Era o mică cameră de spionaj deghizată într-o insectă zburătoare, cunoscută sub numele de *molia lunii*. Toată chestia abia îi acoperea unghia de la degetul mare, dar designul biomimetic îi permitea să zboare nedetectată, permițându-i operatorului să audă şi să vadă tot ce puteau capta senzorii săi, de la o distanță de până la zece mii de metri. O mai folosise de câteva ori înainte. Avea încorporat un confuzor de ultimă generație care anula câmpurile de bruiere, ecranele senzorilor sau alte obstacole electromagnetice pe care le-ar putea purta fie Bleyd, fie Filba. Şi, oricum, cu toți dăunătorii înaripați care bâzâiau prin bază, unul în plus ar fi fost cu greu observat. Îl costase trei luni de salariu, dar prima dată când îl folosise, atunci când făcuse reportajul despre contrabandiştii din Spațiul Sălbatic, se plătise pe sine.

— Dă-i drumul, murmură el în timp ce activa dispozitivul.

Molia lunii zbură prin intrarea deschisă şi dispăru în timp ce Den îşi punea căştile virtuale care îi permiteau să o controleze. Se lăsă să se bucure de senzația de zbor pentru câteva momente, urcând sus deasupra bazei pentru o vedere panoramică a mlaştinii, apoi coborând în picaj pentru a zbura spre una dintre numeroasele clone aflate aflate la vedere. Apoi se echilibră şi se îndreptă spre domeniul lui Filba.

Uşa era închisă, dar existau o mulțime de deschideri minuscule acolo unde plastelul deformat termic era îmbinat cu structura de duraliaj. Strecură *molia lunii* prin una dintre ele. Exact la timp – Bleyd era deja acolo, în fața Huttului, iar după privirile de pe fețele amândurora, Den nu se aştepta ca vreunul dintre ei să scoată holouri cu copiii prea curând. Îndreptă camera înregistratoare spre o aterizare pe un raft din apropiere.

Ce spunea vechea zicală Kubaz despre dorința de a fi un gândac pe perete…?

Filba se pregătise în mod evident pentru acea confruntare, terminând cea mai mare parte a unui butoi din ceea ce părea a fi bere Alderaanianã. Pliurile pielii sale aveau acel aspect cauciucat pe care îl aveau Huttii când sunt beți.

Bleyd, pe de altă parte, nu era deloc intoxicat, dacă nu cumva furia putea fi considerată un intoxicant. Vorbea pe un ton scăzut, calm, şi părea – cel puțin pentru Den – gata să-l taie în bucăți pe Filba. Den mări puterea amplificatoarelor de sunet.

— Lucrurile sunt prea agitate acum, spuse Bleyd printre dinți. Nu vreau ca Soarele Negru să se întoarcă prea curând. Până când nu se rezolvă afacerea cu emisarul lor dispărut, trebuie să stăm ascunşi.

— Uşor de spus pentru tine, mârâi Huttul. Marja ta de profit este mult mai mare decât a mea. Mai luă o înghițitură mare din bere; în ciuda burții sale umflate, era evident că nu era nici pe departe sătul. Eu îmi asum toate riscurile, iar tu primeşti toate…

— Nu va fi profit pentru niciunul dintre noi dacă Soarele Negru se mută aici, imbecil umflat ce eşti! Dacă ai avea un creier îngropat undeva în toată grăsimea aia,

ai înțelege asta.

— Insulte, rânji Filba, fluturându-şi ulciorul. Asta e tot ce primesc. Merit mai mult pentru rolul meu în asta. Merit…

Sakiyanul ajunse brusc în cealaltă parte a camerei şi acum era la gâtul Huttului. Se mişcase atât de repede, încât *molia lunii* înregistrase doar o ceață.

— Meriți, şuieră Bleyd, să ți se rearanjeze măruntaiele, sugător de mlaştină.

Se opri brusc. Ochii lui Filba erau mai bulbucați şi mai umflați decât de obicei. Gura lui largă se deschidea şi se închidea, fie încercând să vorbească, fie căutând aer, şi se pare că nu reuşea niciuna dintre ele. Brațele mici se agitară în panică. Ulciorul îi alunecă din mână şi se sfărâmă pe podea.

Filba se împinse înainte, trăgându-şi tot mai mult din grosimea sa în sus, până când păru imposibil să îşi poată menține echilibrul. Se legăna, un turn pestriț de slănină şi mâzgă – apoi se prăbuşi pe podea. Bleyd fu nevoit să sară din drum pentru a evita să fie strivit, în timp ce masa considerabilă a Huttului lovea suficient de puternic pentru a zgudui clădirea. Aproape că făcu să vibreze pe *molia lunii* pe raft.

Pe ochii Creatorului! A leşinat! Sau mai rău…

Den privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor – sau, mai degrabă, fotoreceptorilor *moliei lunii*. Ce se întâmpla? Oare Amiralul îl speriase de fapt pe Filba pentru a-i induce o insuficiență cardiacă – sau oricare ar fi fost echivalentul Hutt; greu de crezut că Filba avea chiar şi o inimă –, părând să-l atace?

Bleyd se aplecă asupra formei nemişcate. Atinse spatele Huttului, poate pentru a simți un fel de puls. Apoi se întoarse spre ulciorul de bere spart, ridică un ciob şi îl mirosi. O expresie ciudată i se răspândi pe față – în egală măsură înțelegere, furie şi nedumerire. Rămase încremenit pentru o clipă, apoi aruncă fragmentul să se spargă de perete. Sunetul de intrare se activă. Se auzi o bătaie înăbuşită, precum şi strigăte îngrijorate. Probabil că prăbuşirea lui Filba fusese observată de toți cei din zonă – Den ar fi fost surprins dacă nu ar fi simțit-o şi Separatiştii.

Bleyd se întoarse spre uşă. Îşi netezi uniforma, se asigură că nicio medalie nu atârna măcar puțin strâmb şi apoi o deschise. Den ştia că era timpul să plece. *Molia lunii* era imună la majoritatea dispozitivelor de detecție, dar în scurt timp, probabil că tehnicienii aveau să cerceteze această cameră cu gadgeturi care puteau auzi chiar şi un electron schimbându-şi locul. Făcu *molia lunii* să zboare de pe raft, spre intrarea care era deja plină de fețe confuze şi şocate…

O mână apăru de nicăieri, mişcându-se atât de repede, încât părea că apăruse pur şi simplu. Den oftă când punctul său de vedere se schimbă violent. Şi apoi, brusc, *molia lunii* era ținută aproape de fața lui Bleyd. Amiralul se holba, se pare, chiar în ochii lui Den. O secundă mai târziu, mâna se închise în pumn. Urmă o străfulgerare în timp ce piesele intrau în scurtcircuit – şi apoi întuneric.

Oh-oh…

Capitolul 24

Barriss Offee tocmai îşi încheia meditaţia când auzi agitaţia şi simţi o undă simultană în Forţă. Coborî pe podea, îşi desfăcu picioarele şi se ridică.

Afară, mai mulţi oameni alergau încoace şi încolo. Acest lucru în sine nu era neobişnuit pentru bază, dar reverberaţiile pe care le simţea nu erau cele familiare ale răniţilor care se apropiau. Urmări aceste noi senzaţii şi mulţimea entuziasmată şi văzu grupul care discuta animat în faţa biroului lui Filba, în marele centru administrativ şi rechiziţii. Zan Yant se afla printre ei. Ea păşi alături de el.

— Doctore Yant.

El îi zâmbi.

— Vindecător Offee. Se pare că toţi am simţit *trecerea* lui Filba, într-un fel sau altul.

— Huttul e mort? Cum?

— Greu de spus cu siguranţă. Se pare că a fost foarte brusc. Am stat de vorbă cu unul dintre tehnicieni, care uneori participă la jocul nostru de cărţi, iar indicaţia lui a fost că s-a folosit otravă.

Un tehnician ieşi din cabina mare cu o targă antigravitaţională, pe care se afla un sac mare pentru cadavre, închis ermetic şi, evident, plin până la refuz. Giroscoapele şi condensatorul tărgii gemură sub sarcină în timp ce tehnicianul i ghida afară.

— Ăsta ar fi decedatul şi foarte masivul Filba, dacă nu cumva greşesc cu presupunerea mea. Mă întreb cine e de serviciu azi la medicină legală? Oricine ar fi, va avea o treabă destul de grea în faţa lui.

Jos Vondar sosi chiar atunci, iar cei trei priviră cum targa se îndrepta spre sala de operaţii.

— Ghinion, spuse Jos.

Nu părea fericit.

— Filba a fost un prieten de-al tău? întrebă Barriss.

El o privi, evident surprins de întrebare.

— Filba a fost un ghem detestabil, oficios, zgârcit şi fără tată, care ar fi pus-o şi pe mama sa să semneze o cerere rechiziţie pentru apă, dacă murea de sete.

— Trebuie să înveţi să fii mai deschis cu sentimentele tale, spuse Zan.

— Atunci, de ce atâta supărare? întrebă Barriss.

— Pentru că sunt de serviciu la medicina legală, spuse Jos cu tristeţe. Norocul meu să fac tocmai eu autopsia. Războiul ăsta se va termina până când îl voi tranşa. O să consum cam toate vibrobisturiele pe care le avem în stoc. Îl păstrez pe ultimul pentru gâtul meu, îi spuse lui Zan într-o şoaptă batjocoritoare.

— Se spune că a fost otrăvit, spuse Zan.

— Nu va ajuta, şi ştii asta. Tot trebuie să-l tai în cubuleţe şi să cântăresc fiecare organ, chiar dacă a făcut un simplu stop cardiac. Voi avea nevoie de un droid demolator care să mă ajute.

— Oh, ei bine, priveşte partea bună a lucrurilor, spuse Zan. Poate că îl putem recicla în lubrifiant – ar fi suficient pentru a ne menţine droizii chirurgicali funcţionali fără probleme pentru, oh, următoarele câteva sute de ani.

— Mă bucur să văd că voi doi vă puteți păstra simțul umorului la moartea unei ființe, spuse Barriss, părând puțin mai rigidă decât intenționa.

După toate aceste săptămâni petrecute la *Rimsoo 7*, cu siguranță nu era străină de umorul negru; chiar şi aşa, ocazional, acesta o lua oarecum prin surprindere.

Jos o privi şi ridică din umeri.

— Să râzi, să plângi, să te bronzezi sau să înnebuneşti – acestea sunt opțiunile pe aici. Te las pe tine să alegi, eu am un munte de sculptat.

Se îndreptă spre sala de operații, urmând targa.

După ce dispăru, Zan spuse:

— După un timp, te cuprinde. Trebuie să-ți dezvolți apărarea. Eu am muzica mea. Jos foloseşte sarcasmul. Foloseşti orice te ajută să treci peste nopțile fierbinți.

Barriss nu spuse nimic. Ştia că avea dreptate, dar totuşi…

Zan suspină.

— Ştii ce regret eu?

— Ce?

— Tocmai am auzit o nouă glumă despre Hutti, iar acum nu o pot folosi pentru a-l enerva pe Filba.

Ea se uită la el surprinsă, iar el îi zâmbi. După o clipă, ea îi zâmbi înapoi şi aprobă din cap.

În afară de moartea lui Filba, a fost o zi liniştită. Era o acalmie în lupte şi nu sosi niciun *ridicător medical* care să aducă răniți, o raritate binevenită.

Activitatea din jurul morții lui Filba fu destul de interesantă. Zvonurile ajunseseră peste tot. În timp ce Barriss îşi făcea turele medicale în salon, chiar şi pacienții ştiau despre asta. Îi auzi pe Ugnaughti bârfind: *Daa, Huttul a băut otravă. Sinucidere, cu siguranță. A fost un spion – Filba a fost cel care a aruncat în aer transportul de bota, nu mint. Se apropiau de el, dar i-a văzut că veneau…*

Nu se dusese chiar Amiralul Bleyd să-l vadă pe Hutt înainte ca Filba să moară? Fără îndoială, pentru a-l întreba despre activitățile sale. Fura şi bota, nu ştiați? Micul reporter, Dhur, îl urmărea pe Hutt ca un melc pe gunoaiele din mlaştină, cotrobăind prin preajmă, construind un caz, iar Filba era pe punctul de a fi arestat, dar a luat otrava pentru a evita să fie judecat de curtea marțială şi executat… şi aşa mai departe.

Barriss nu adăugă nimic la bârfe, ci doar ascultă în timp ce-şi făcea treaba. Dacă zvonul despre sinucidere era adevărat, atunci asta putea însemna că va părăsi Drongar în curând. Misiunea ei de a afla cine fura bota se va încheia, dacă într-adevăr fusese vorba de Hutt. Şi, din câte se spunea, se părea că aşa fusese. Câți hoți, la urma urmei, erau susceptibili să opereze în acelaşi timp într-o unitate mică ca aceasta? Filba fusese subofițer de aprovizionare – ar fi avut acces. Şi, cu toate că lui Barriss nu-i plăcea să facă generalizări, era adevărat că Huttii în general nu erau cunoscuți pentru virtutea şi onestitatea lor. Filba se potrivea bine pentru crimă.

Poate că se potrivea prea bine. Nu putea fi sigură, pentru că Forța nu era liniştită. Ceva încă se agita în faldurile ei invizibile, iar ea nu avea îndemânarea de a determina cu exactitate ce anume prevesteau vibrațiile subtile. Ştia doar că problema nu era încă rezolvată. Avea emoții amestecate în legătură cu toate astea. Acest război era într-adevăr o situație care necesita un răspuns emoțional puternic, iar ea fusese pe lumi mult mai plăcute, asta era sigur. Dar totul făcea parte din testul ei, din drumul ei spre a fi Cavaler Jedi – şi dacă era chemată înapoi, atunci ce se întâmpla? Ce îi va aduce viitorul? Nu îi era frică – pregătirea ei nu admitea multe temeri – dar era…

tulburător. Ce va fi, va fi. Nu depindea de ea.

Ziua se transformă în seară şi, în cele din urmă, Barriss îşi termină treburile medicale. Decise să sară peste cină şi să se ducă în cabina ei. Poate că o altă sesiune de meditație liniştită şi respirație profundă ar putea face lumină asupra a ceea ce provoca acele mici, dar continue, tulburări în Forță...

Tabăra era liniştită, în timp ce noaptea se strecura peste ea. Erau puține persoane prin preajmă; schimbarea turei trecuse de mult, iar majoritatea fie luau cina, fie se odihneau, fie făceau orice făceau atunci când nu lucrau. În cea mai mare parte, asta nu includea şi inhalarea aerului fetid şi fierbinte al nopții.

În timp ce Barriss se apropia de gura aleii care ducea spre apartamentul ei, simți o prezență în umbră. Nu văzuse pe nimeni, dar îndemnul Forței era inconfundabil şi clar – aproape echivalentul psihic al unei mâini pe umărul ei.

Se opri, iar mâna ei se îndreptă încet spre sabia de lumină.

— Nu vei avea nevoie de ea, spuse o voce. Nu am de gând să-ți fac vreun rău real. O să te învăț doar o mică lecție de umilință. Voi, Jedii, sunteți foarte pricepuți la asta, nu-i aşa?

Phow Ji. Încă nu-l putea vedea, dar ştia unde se afla. Chiar acolo, în umbra întunecată a unui generator de energie silențios, la câțiva metri în dreapta ei. Era o prezență malefică, o obstrucție pulsând în continuumul lin al Forței.

Vocea ei fu joasă şi calmă.

— Ce te face să crezi că eşti persoana potrivită pentru a da lecții de umilință?

Phow Ji alunecă din întuneric.

— Cei care pot, o fac. Cei care nu pot, nu o fac.

— Foarte succint. Ce vrei?

— Aşa cum am spus – o lecție este necesară. Ultima dată când am discutat, m-ai împiedicat. De la spate. Îți sunt dator să-ți întorc favoarea. Cred că o baie de noroi este corectă. Nimic grav, fără oase rupte sau altceva. E un exercițiu de reciprocitate, nimic mai mult. Dacă Forța ta mă poate opri, atunci, chiar te rog – îşi întinse brațele într-un gest de încurajare – foloseşte-o.

Ce egocentric era! Atât de convins în mintea lui că era de neînvins. Şi că era atât de bun încât putea să o umilească fără să o rănească – iată o adevărată provocare pentru un luptător. Se gândi pentru scurt timp să îi atingă mintea cu o sugestie subliminală că nu voia cu adevărat să facă asta, că ceea ce voia era să se întoarcă în cabina lui şi să facă un duş rece – dar putea simți disciplina gândurilor lui. Erau o țesătură densă, la fel de impenetrabilă ca mătasea unui vierme. Ji nu era suficient de slab la minte pentru a fi influențat cu uşurință de abilitatea unui Padawan.

Ji se aşeză în poziție, cu picioarele depărtate. Îşi ridică mâinile, făcându-i semn cu una într-un gest degajat.

— Vino, Jedi. Vrei să dansăm puțin?

N-ar trebui să fac asta. Ar trebui să refuz şi să plec. Să-l las să creadă că mi-e frică... ce mai contează?

Dar el ar trebui să-i respecte pe Jedi, chiar dacă nu o respecta pe ea. Nu-i pica bine să audă numele Ordinului spus de dispreț. Aşa că rămase unde era.

Îşi mută uşor greutatea, fără să-şi mişte picioarele, doar echilibrându-se astfel încât să poată împinge rapid cu oricare dintre picioare, înainte sau înapoi.

Seara era mohorâtă; totul era umed, chiar şi aerul. Transpirația nu avea unde să se ducă; se strângea şi se rostogolea pe față şi pe gât, îi înmuia salopeta şi amenința

să i se scurgă în ochi.

Ji zâmbi.

— Bună mişcare. Nu vrei să te angajezi într-un fel sau altul când te confrunți cu un adversar priceput.

Făcu un ocol în dreapta sa, iar Barriss se îndepărtă de el, păstrând o distanță precaută. Tentația de a ajunge la Forță, de a o folosi pentru a-l aplatiza pe Ji, era aproape copleşitoare. Nu avea nicio îndoială că putea să o facă. Un singur gest, şi Ji ar fi zburat în cel mai apropiat copac ca un animal turbat. Niciun luptător, indiferent de forța sa fizică, nu putea să înfrunte Forța cu muşchii şi să învingă. Poate că nu-i putea controla mintea, dar îi putea controla corpul. Asta ştia sigur. Ar fi câştigat bătălia dacă ar fi făcut-o. Dar ştia că ar fi pierdut războiul. Ji îi spusese că nu avea de gând să-i facă rău. Voia să o trântească în noroi, să o facă de râs, dar asta era tot. Ea nu simțea niciun scop mai întunecat, mai josnic decât acesta. Nimic nu ar fi fost afectat foarte mult, cu excepția demnității ei – ceea ce era, desigur, scopul lui.

Energia motrice a lui Ji era controlul, iar acum, el voia – avea nevoie – să o controleze. Să foloseşti Forța împotriva unui adversar atunci când nu erai în pericol real era greşit. Aşa fusese învățată toată viața ei. Forța nu era ceva ce foloseai ca pe un jeton într-un magazin de dulciuri doar pentru că puteai. Şi nici nu era doar o armă. Deci, ce mai rămăsese? Propriile ei abilități de luptă. Acestea nu erau neglijabile – Jedii erau antrenați în tot felul de discipline, atât mentale, cât şi fizice, iar Maeştrii ştiau că existau momente în care folosirea Forței nu era potrivită. Chiar şi fără să-şi activeze sabia, ea era cineva de care trebuia să se țină cont.

Desigur, abilitățile ei de autoapărare nu fuseseră concepute pentru a face față unui campion al artelor marțiale – care erau şansele de a se confrunta vreodată cu o astfel de situație? Mai ales când nu intenționa să o rănească grav sau să o ucidă?

Ar fi zâmbit la acest gând cu altă ocazie. Şansele nu prea contau atunci când realitatea stătea la doi paşi distanță, cu fața la tine şi gata să atace.

Exista întotdeauna opțiunea de a folosi sabia, dar Ji ar fi considerat-o, desigur, o încălcare a regulilor de luptă. Asta nu conta pentru ea, dar era îngrijorată că scoaterea sabiei l-ar putea stimula să atace mai violent. Un Cavaler sau un Maestru Jedi ar fi avut abilitățile necesare pentru a-l opri fără să-l rănească, dar, ca Padawan, nu era încrezătoare în capacitatea ei de a face asta. Ar putea sfârşi prin a-l ucide – şi nu voia să aibă asta pe conştiință.

Stabilise deja că prima mişcare va fi a lui. Dacă Phow Ji aştepta ca ea să îl atace, va aştepta mult timp…

El sări, acoperind cu o viteză fenomenală cei doi paşi care îi despărțeau. Barriss abia avu timp să se ferească, să se răsucească la stânga şi să blocheze, astfel încât pumnul lui ricoşă în umărul ei, în loc să se lovească de plexul solar.

Ea se dădu înapoi, menținându-şi garda ridicată.

— Excelent, spuse el. Ai reflexe foarte bune. Dar ar fi trebuit să contraataci. Apărarea pură este o strategie perdantă.

Acționând ca un profesor față de un elev, ştia că el încerca să-şi arate superioritatea – de parcă ar fi avut nevoie să demonstreze asta.

Ji se învârti în cerc în direcția opusă, mişcându-şi mâinile în sus şi în jos şi de jur împrejur într-o împletitură aproape hipnotică, încercând să-i distragă atenția.

Mâinile lui nu contau. Picioarele lui erau cele la care trebuia să se uite. Ca să se apropie suficient de mult de ea pentru a ataca cu succes, el trebuia să facă un pas,

trebuia să se apropie. Putea să-şi agite mâinile toată ziua, în ceea ce o privea pe ea. Când îşi mişca picioarele, atunci ea trebuia să…

El se apropie din nou şi, de data aceasta, în loc să se dea la o parte din calea lui, Barriss alunecă înainte pentru a-l întâlni. Dar ea coborî foarte jos, sub centrul lui de greutate, dându-i un pumn puternic în burtă, în timp ce lovitura lui trecea pe deasupra capului ei. Îl lovi, dar fu ca şi cum ar fi lovit un zid – nu avu nicio reacție. Abdomenul lui era ca o placă de plasteel.

Ieşi din raza lui de acțiune cât de repede putu, dar nu suficient de repede. Primi o palmă în partea stângă a gâtului în timp ce se retrăgea, suficient de puternică pentru a-i face vederea să se înroşească pentru o clipă.

Ea câştigă doi paşi distanță, iar el se întoarse din nou cu fața la ea.

— Foarte bine, Padawan! Nu cea mai bună țintă, dar o lovitură curată. Vei avea nevoie de mai mult de una, totuşi. Gândeşte-te la combinații – înalte, joase, atacuri multiple.

Gâtul o ustura, dar durerea era mică şi nu se făcuse niciun rău. Forța cânta în ea şi abia se putea abține să nu-şi folosească puterea. Partea întunecată era mereu acolo, îi spusese Maestra ei; mereu aştepta o ocazie pentru a se dezlănțui. *Dacă cedezi o dată, ar fi fost de două ori mai puternică data viitoare. Dacă mai cedezi o dată, s-ar putea să fii pierdut pentru totdeauna.* Oh, dar ea voia să-i arate – voia să-i smulgă rânjetul ăla de bucurie de pe față şi să-l înlocuiască cu admirație, cu uimire, cu…

…frică…

Îşi dădu seama prea târziu că gândea prea mult. Ji sări din nou şi, într-o serie rapidă de tehnici cu mâna deschisă, îi plesni capul, trunchiul şi şoldul. Ultima lovitură fu cuplată cu un picior agățat în jurul gleznei ei. Barriss căzu tare, iar pământul umed fu doar puțin iertător când se izbi de el.

Orice s-ar fi putut întâmpla în continuare, în timp ce ea se zbătea înapoi într-o poziție defensivă, fu întrerupt de zumzetul prea familiar al *ridicătoarelor* care soseau. Lumea ieşea din camere, îndreptându-se spre posturile lor. Cei care îi observară pe Ji şi pe Barriss nu le aruncară mai mult de o privire.

— Cred că am terminat, spuse Ji. Mi-am spus punctul de vedere.

Barriss nu spuse nimic – nu avea încredere în ea însăşi. Furia o învăluia ca noroiul. Tremura sub greutatea ei. Simțea cum partea întunecată se revărsa în interiorul ei, şoptindu-i cât de bine s-ar simți, cât de uşor ar fi fost să lase furia să o alimenteze şi să o trimită să se năpustească asupra duşmanului ei, să îşi apuce sabia, să sară după el şi să îl secționeze cu o singură tăietură descendentă a lamei de energie cântătoare. Phow habar n-avea cât de aproape de moarte era în acel moment. Furia era de aşa natură încât ar fi fost de ajuns o clipită. Niciodată nu va şti ce l-a lovit – şi chiar ar fi fost dreptate, într-un fel – nu era, la urma urmei, un ucigaş?

Ba da, era – dar Barriss Offee nu era. Fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcu vreodată, dar îl făcu – rezistă părții întunecate.

Pierduse bătălia, dar câştigase războiul.

De data asta.

Capitolul 25

Amiralul Bleyd se plimba. Fiorul pe care îl simțea în spinare părea la fel de rece ca spațiul interstelar. Regretase imediat că zdrobise camera de spionaj deghizată în insectă; dacă ar fi păstrat-o pur şi simplu, ar fi putut să parcurgă înapoi memoria sistemului de ghidare şi să afle de unde venise. Aşa stând lucrurile, tot ce avea cu siguranță era ştiința că cineva îl spiona fie pe Filba, fie pe el. Dată fiind natura dispozitivului, operatorul putea fi oricine pe o rază de zece kilometri în jurul taberei. Poate că Soarele Negru avea un agent aici? Sau poate că era unul dintre oamenii lui…

Bleyd mârâi adânc din gât. Cineva îl otrăvise pe Filba, autopsia confirmase asta, iar Bleyd nu credea în coincidențe atât de mari. *Huttul este asasinat şi se întâmplă să fie acolo o cameră de spionaj în miniatură care să asiste la asta?* Probabilitatea ca acest lucru să se întâmple nu era la fel de mare ca şi cea ca un planetoid necunoscut să se izbească de Drongar în următoarele cinci minute – dar nu era departe. Nu, cele două evenimente erau cu siguranță legate.

Filba avea duşmani, bineînțeles, şi era posibil ca unul dintre ei să fi ales din întâmplare acest moment pentru a-i plăti o datorie mai veche, iar apoi să se fi folosit de camera de spionaj pentru a se asigura că totul decurgea fără probleme. Dar oricine ar fi făcut-o, şi din orice motive, acea persoană avea acum informații care îl legau pe Huttul mort de Bleyd într-o afacere criminală. Indiferent cum ar fi luat-o, era un lucru rău. Trebuia să afle cine fusese, să obțină orice înregistrare ar fi putut exista şi să o elimine – împreună cu cel care o deținea.

Se gândi la posibilitatea ca acesta să fie unul dintre inamici, dar respinse rapid acea idee. Nu părea probabil ca un spion Separatist să fi reuşit să se strecoare în tabără, să-l otrăvească pe Filba şi apoi să se grăbească să se ascundă în mlaştină, printre târâtoare, şi să urmărească totul prin intermediul camerei-spion. Şi ce spion ar fi avut vreun interes în ceea ce se întâmpla în *Rimsoo*? Aici nu se întâmpla nimic strategic, cu excepția unui transport ocazional de bota. Era adevărat că unul dintre transporturi explodase şi, deşi nu existau motive să presupună că Filba avea vreo legătură cu asta, zvonul care plutea prin unitate era că aşa fusese. Filba fusese la fel de deformat ca o gaură neagră – un fapt care, în mod evident, fusese destul de bine cunoscut. Asta îi putea fi de folos, din moment ce îl ținuse pe Hutt în rezervă în cazul în care ceva nu mergea bine cu operațiunea lor de pe piața neagră. Ar fi putut da vina pe marele melc pentru tot, iar apoi Filba ar fi putut avea un *accident* înainte de proces. Şi acum… Acum, că nu mai era prin preajmă, ar fi fost şi mai uşor să-l facă pe el țap ispăşitor pentru orice ilegalitate care ar fi putut apărea.

Bleyd se opri din plimbare şi zâmbi. Da. Până la urmă, acest lucru s-ar putea dovedi a fi un avantaj. Chiar şi o furtună ucigaşă uda grădina.

Dar dacă operatorul camerei de spionaj se afla în tabără, aşa cum bănuia Bleyd, asta era o bantha de altă culoare. El – sau ea – ar putea căuta să folosească informațiile împotriva lui Bleyd, şi asta, desigur, nu putea fi permis.

Deci. Vânătorul avea dovezi despre pradă. Bleyd îşi arătă dinții. Să înceapă urmărirea.

* * *

Den Dhur se duse acolo unde se ducea de obicei să-şi rezolve problemele – la cantină. Dar chiar şi stând acolo, în semiîntuneric, simțind aerul umed şi leneş, agitat cu reticență de circulatoare, alunecând peste el ca uleiul încins, abia dacă sorbi din băutura sa. Acum nu era momentul să-şi amorțească percepțiile sau inteligența. Aşa cum erau ele. Filba era istorie, la fel ca şi povestea lui Den – nimeni nu voia să citească un reportaj despre un Hutt mort pe o planetă înapoiată. Masele îşi doreau pâinea şi circul. Un gangster nefast dezvăluit, capturat şi pedepsit – asta era chestia bună, asta era ceea ce vindea discurile de ştiri. Dar Filba murind din cauza unei defecțiuni a pompei de aer, sau chiar fiind otrăvit de un vechi duşman, înainte de a fi adus în fața justiției? Asta nu era nicidecum ceea ce îşi doreau cititorii.

Aşa cum bănuise, Bleyd fusese implicat în orice fel de mârşăvie se întâmplase cu Filba. Era o poveste grozavă – dar una pe care nu îndrăznea să o prezinte până când nu se afla la cel puțin cincizeci de parseci depărtare. Duşmănia Amiralilor furioşi, corupți şi sălbatici era, în general, rea pentru sănătate. Totuşi, piatra din tocană era că Amiralul ştia că cineva văzuse şi auzise ceea ce se întâmplase chiar înainte ca Filba să fie târât înapoi în mocirla primordială de unde venise. Nu Amiralul fusese cel care îl otrăvise – Den era destul de sigur de asta, judecând după reacțiile lui Bleyd. Nu că ar fi contat prea mult, deoarece piața neagră în timp de război era considerată în general trădare şi se pedepsea cu moartea. În cel mai bun caz, chiar dacă Den avea tot felul de favoruri excepționale care i se datorau de la persoane sus-puse – ceea ce nu avea – cariera lui ar fi fost ruinată dacă se afla asta cât timp se afla încă în acelaşi sector cu Bleyd; în cel mai rău caz, ar fi fost executat în linişte şi aruncat în spațiu.

Primul lucru pe care îl făcuse după ce îl văzuse pe Bleyd zdrobind *molia lunii* fusese să introducă unitatea de recepție într-o unitate de eliminare a deşeurilor care o transforma în nămol şi o ducea în mlaştină împreună cu restul nămolului de canalizare. Blestemase necesitatea – unitatea nu fusese ieftină –, dar nu merita să-şi piardă viața. În plus, fără cameră, nu era nimic mai mult decât o greutate cât timp se afla aici. Înregistrarea de pe cameră, un disc de mărimea unghiei lui mici, era acum lipită pe spatele unei console de perete în baia din sudul taberei, la doar o palmă deasupra rezervoarelor catalitice – un loc în care nimeni nu ar fi dat peste ea şi unde, chiar dacă printr-un miracol ar fi fost găsită, nu ar fi avut nicio legătură cu el. Avea nevoie de înregistrare pentru a-şi dovedi povestea, dar nu avea nevoie ca Bleyd să o găsească şi să pună să fie împuşcat. Atâta timp cât îşi ținea gura închisă, trebuia să fie în siguranță. Bleyd nu avea de unde să ştie cine îl urmărea, iar Amiralul nu avea de gând să pornească o anchetă care ar fi putut scoate la iveală propria complicitate în activitățile de contrabandă ale lui Filba.

Singura problemă era că asta însemna că Den avea să rămână blocat aici, pe Drongarul pitoresc, pentru ceva vreme. Orice mişcare bruscă de a porni motoarele ar fi aruncat cu siguranță asupra lui privirea dură a suspiciunii. Dacă Bleyd îl căuta pe operatorul camerei – şi putea să fie sigur că aşa era –, atunci oricine din acest *Rimsoo* care ar fi încercat să plece repede s-ar fi trezit probabil cu scanarea creierului, iar un reporter ar fi trebuit probabil să suporte un examen mai dur decât majoritatea. Den nu dorea deloc să fie întors pe dos de un oficial de rang înalt care ştia că viața lui era în joc dacă ieşeau la iveală crimele sale. Păcat – era o poveste grozavă, mult mai bună decât dacă ar fi fost implicat doar Filba. Gloatei îi plăcea atât de mult să-i vadă pe cei

puternici coborâți la pământ, iar un Amiral de flotă care fura era genul de lucru care ar fi putut câştiga un premiu Nova, dacă era făcut cum trebuie. Bietele trupe pe teren, murind pentru că medicamentele sau echipamentele nu erau la îndemână din cauza unui Amiral escroc care îşi umplea seifurile? Ah, trilioanelor de ființe le-ar plăcea asta. Ar striga după capul lui Bleyd într-o țepuşă de forță. Dar dacă se mişca prea repede, ar putea fi transformat în îngrăşământ, iar dacă era un lucru de care planeta asta nu avea nevoie, acela era şi mai mult îngrăşământ. Ca să nu mai spună cât de mult nu avea el nevoie de asta.

Nu, va trebui să reziste. Să găsească o altă poveste care să justifice prezența lui aici. Poate ceva cu Phow Ji, acel luptător care îi măcelărise pe mercenari? Nu ar fi fost prea confortabil să-l aibă pe el iritat, dar cel puțin Den ar fi putut obține o oarecare protecție din partea superiorilor, Ji fiind doar un Locotenent. Da. Asta ar ține oala la fiert suficient de mult timp pentru ca el să poată, în cele din urmă, să scape din această lume mlăştinoasă. Odată ajuns de cealaltă parte a Nucleului, atunci ar fi putut să-l pună la pământ pe puternicul Amiral Bleyd pentru audiență.

Amiralul de pe Piața Neagră a fost dezvăluit! Asociatul în crime moare în mod misterios! Den zâmbi. Îi plăceau titlurile palpitante.

Luă o înghițitură mare din băutura sa. Problemă ridicată, problemă rezolvată. Încă o victorie pentru reporterul Den Dhur, în direct de pe frontul Jasserak din Războiul Clonelor…

Capitolul 26

Existau momente, în timpul meditațiilor, când Barriss scăpa de concentrare, aluneca din existența în acel moment şi intra în memorie. În anii anteriori, nu fusese niciodată sigură dacă acesta era un lucru bun sau nu; apoi învățase să accepte pur şi simplu că era ceea ce era. Este adevărat, nu era favorabil scopului de a obține o minte clară, dar uneori trecutul oferea o perspectivă asupra prezentului; prin urmare, uneori se lăsa purtată de el. Şi aşa fu în acea seară. Pentru că încă era tulburată de sentimentele puternice pe care le avusese în timpul luptei cu Phow Ji din noaptea precedentă, când amintirea apăru fără să o poftească, o lăsă să o ducă unde voia…

Era o dimineață însorită, dar răcoroasă pe Coruscant. Nu se anunța ploaie în acel sector pentru încă o zi, iar trotuarul care ducea spre parc era ocupat, dar nu prea aglomerat, când ea şi Maestra Unduli ajunseră la centura verde desemnată. Celelalte ființe care se îndreptau şi ele spre marele petic de natură reprezentau o varietate uimitoare: Nikto, Phindieni, Zeltroni, Wookiee, Twi'leki – o privire fascinantă asupra diversității infinite a galaxiei – toți îndreptându-se spre parcul Oa. Pe această lume exista multă ferrocretă şi metal – unii spuneau că prea multă – iar parcurile erau presărate ici şi colo pentru a-i ajuta pe cei care îşi doreau mai mult contact cu natura să îl obțină. Parcul Oa conținea în limitele sale mai mult de treizeci de medii diferite care simulau diverse alte lumi, fiecare cu propriul amestec atmosferic, spectru solar şi câmp gravitațional, separate între ele prin granițe energetice.

Într-o dimineață atât de luminoasă, în mijlocul unor ființe zâmbitoare şi care râdeau, mergând să se bucure de flora, peisajele şi izvoarele multifațetate, partea întunecată îi părea lui Barriss departe, foarte departe. Dar chiar şi atunci când acest gând îi trecu prin minte, în timp ce ea şi Maestra ei stăteau la umbra unui arbore de patru sute de ani, de trei metri grosime şi două sute de metri înălțime, Maestra Unduli zâmbise şi spusese:

— Partea întunecată e întotdeauna la îndemână, Padawan. Nu este mai departe de o bătaie de inimă, o clipire de ochi, alături de partea luminoasă a Forței, despărțite de nu mai mult de un fir de păr. Aşteaptă să-i prindă în capcană pe cei neavizați, purtând o mie de deghizări.

Barriss mai auzise asta înainte, de multe ori, şi credea în ceea ce spunea Maestra ei, dar niciodată nu simțise cu adevărat sau nu înțelesese exact ce însemna. Nu fusese tentată de partea întunecată, din câte ştia ea. Îi spuse asta, în timp ce se îndreptau spre un loc liniştit, unde iarba fusese proiectată să crească scurtă şi moale, ca un covor viu.

— Vom face *Salutul* aici, spuse Maestra ei.

Barriss aprobă din cap. Se mută puțin într-o parte, pentru a-i lăsa Maestrei ei spațiu.

— Pentru a răspunde la întrebarea ta, permite-mi să-ți ofer următorul lucru: fiecare mişcare conştientă pe care o faci, de la cea mai mică la cea mai mare, necesită o alegere. Întotdeauna există o ramificație în calea ta, şi trebuie să decizi pe care drum vei porni. Îți aminteşti testele privind capacitatea ta de a simți o telecomandă în timp ce purtai ochelari?

— Bineînțeles.

Aceasta se număra printre cele mai elementare abilități Jedi. O telecomandă era un mic droid levitator de mărimea unui fruct, care putea fi programat să se deplaseze şi să tragă fulgere electrice uşoare asupra unui elev. Cu o cască de protecție şi cu ochelarii pe ochi, singura modalitate de a cunoaşte poziția telecomenzii era să foloseşti Forța. Pe măsură ce un elev progresa în utilizarea sabiei, blocarea proiectilelor telecomenzii devenea un exercițiu standard. Din moment ce nu-ți puteai folosi ochii sau urechile pentru a urmări dispozitivul, singura modalitate de a evita să fii electrocutat era să laşi Forța să-ți ghideze mâinile.

Maestra ei continuă:

— Şi nu au existat cazuri în care folosirea Forței nu a fost perfectă şi proiectilele de antrenament treceau de sabia ta?

— Mult prea multe astfel de cazuri, spuse Barriss cu părere de rău. Clătină din cap. În unele momente, mă simțeam ca o pernă de ace!

— Şi te-ai simțit vreodată în acele momente ca şi cum ai fi vrut să distrugi telecomanda? Să te întinzi cu Forța şi să o striveşti ca pe un teanc de resturi de flimsi?

În timp ce vorbea, Maestra Unduli începu *Salutul* către Forță, o combinație de exercițiu şi postură meditativă care începea cu o arcuire a corpului în sus, urmată de o ghemuire adâncă şi o întindere a picioarelor spre spate.

Barriss copie postura Maestrei ei.

— Mărturisesc că au fost ocazii în care nu prea aveam dragoste pentru ea, da.

— Şi aveai suficientă îndemânare în folosirea Forței pentru a o distruge, dacă ai fi ales să o faci?

Maestra Unduli se ridică în picioare şi repetă postura, terminând pe celălalt picior. Din nou, Barriss o copie.

— Da, cu uşurință.

— De ce nu ai făcut-o? Dacă scopul era să te protejezi pentru a nu fi lovită, nu ar fi fost justificat?

Barriss se încruntă.

— Dar nu ăsta era scopul. Scopul era să învăț cum să-mi armonizez sabia cu Forța, astfel încât să pot opri proiectilele să mă lovească. Şocurile au fost dureroase, dar fără daune de durată. Într-o luptă reală, cu un proiectil blaster cu încărcătură completă venind spre mine, dacă nu puteam să-l blochez, aş fi putut să nu am puterea de a opri un trăgător aflat la cincizeci sau o sută de metri.

— Exact. Dar ştiai că un elev din opt ajunge în cele din urmă să distrugă o telecomandă? Că, de obicei, o justifică spunând că este mai eficient să oprească sursa proiectilelor dăunătoare decât să le devieze la nesfârşit? Postura *Laser*, te rog.

Maestra ei se întinse pe iarba moale, se răsuci pe gât şi pe umeri şi-şi întinse corpul spre cer, cu mâinile pe sol, în lateral. Barriss luă şi ea poziția *Postura Laser*.

— Cu siguranță pot înțelege cum ar putea să se simtă în acest fel. Şi are o anumită logică, mai ales având în vedere premisa din antrenamentul nostru de luptă corp la corp care spune că apărarea pură este inferioară unei combinații de apărare şi atac.

— Într-adevăr. *Poziția Arcuită*.

Cu mâinile şi picioarele pe pământ, Maestra Unduli se împinse în sus şi îşi formă corpul într-un arc înalt şi rotunjit.

— Aud un *dar*, spuse Barriss în timp ce îi urma exemplul.

— Şi văd că arcul tău ar putea fi mai înalt de la sol.

Barriss zâmbi şi se împinse într-un arc mai acut. Maestra ei continuă:

— Multe dintre exerciţiile pe care trebuie să le înveţe Jedii în pregătire – şi Jedii sunt întotdeauna într-o continuă pregătire, fie că sunt Padawani, Cavaleri sau Maeştri – implică determinarea adevăratului scop al exerciţiului. Îţi aminteşti de exerciţiul cu levitaţia şi produsele de brutărie.

— De parcă aş putea să îl uit.

— A distruge telecomanda nu este, în sine, neapărat o alegere greşită. Dacă ţi-ai dezvoltat suficientă îndemânare pentru a bloca proiectilele de antrenament şi ajungi la această decizie prin logică şi cu mintea calmă, atunci poţi justifica folosirea Forţei pentru a opri atacul de la sursă. Unii dintre cei mai înzestraţi elevi fac exact asta. Dar dacă o faci din cauza furiei, durerii, fricii sau a oricărei emoţii pe care ai lăsat-o să te controleze, atunci te îndrepţi spre partea întunecată. Dacă oferi justificarea că scopul scuză mijloacele, fără să te gândeşti cu atenţie pentru a determina că într-adevăr aşa este, ai cedat energiei insidioase. Dacă nu-ţi aminteşti nimic altceva din această discuţie, Barriss, aminteşte-ţi asta: *Puterea vrea să fie folosită*. Ea trebuie să fie ţinută sub supraveghere constantă, altfel te va seduce şi te va corupe. Într-o clipă loveşti o jucărie de antrenament enervantă, în următoarea paralizezi plămânii unei fiinţe care te-a ofensat şi o sufoci până la moarte. O faci pentru că poţi. Devine un scop în sine. Ca Jedi, trăieşti mereu pe această limită. Un singur pas greşit şi poţi cădea în partea întunecată. S-a întâmplat multora şi este întotdeauna o tragedie. Ca şi în cazul unui drog care creează dependenţă, este prea uşor să spui: *O voi face doar de data asta*. Dar nu aşa funcţionează. Singurul lucru care stă între tine şi partea întunecată e propria ta voinţă şi disciplină. Dacă cedezi în faţa furiei sau a fricii, a geloziei sau a urii, partea întunecată te revendică pentru ea. Dacă se întâmplă asta, spuse Maestra Unduli, vei deveni un duşman pentru tot ceea ce reprezintă Jedii – şi un duşman al tuturor Jedilor care rămân de calea cea dreaptă. *Poziţia Pietrei*, te rog.

Barriss se mişcă pentru a lua poziţia.

— Şi ai cedat vreodată în faţa părţii întunecate, Maestre? întrebă ea.

Timp de câteva secunde, fu linişte. Apoi:

— Da. Într-un moment de slăbiciune şi durere, am făcut-o. Mi-a permis să supravieţuiesc atunci când altfel aş fi pierit, dar acel gust a fost suficient pentru a-mi da seama că nu voi mai putea face asta niciodată. S-ar putea să vină un moment în care să experimentezi asta, Barriss. Sper că nu, dar dacă se va întâmpla vreodată, trebuie să recunoşti pericolul şi să îi rezişti.

— Te va face să te simţi rău?

Maestra Unduli se opri din întindere. O privi pe Barriss cu ceea ce părea a fi o mare tristeţe în ochii ei.

— Oh, nu. Se va simţi mai bine decât orice ai experimentat vreodată, mai bine decât ai fi crezut că se poate simţi ceva. Te vei simţi puternică, împlinită, satisfăcută. Cel mai rău dintre toate, te vei simţi bine. Şi aici se află adevăratul pericol.

Acum, pe o planetă aflată la mulţi parseci de Coruscant, într-o unitate medicală *Rimsoo*, cuvintele Maestrei Unduli din acea dimineaţă însorită şi răcoroasă îi reveneau lui Barriss cu o claritate reînnoită şi, poate, cu o mai bună înţelegere. Fusese tentată să îl distrugă pe Phow Ji. El nu reprezenta o ameninţare reală, decât pentru mândria ei, şi aproape că se justificase spunându-şi că atacul lui fusese o ameninţare la adresa onoarei Ordinului Jedi. Asta ar fi fost o minciună, desigur – Ordinul Jedi nu fusese

amenințat de atacul lui Ji mai mult decât fusese ea personal. Dar cât de aproape fusese să folosească asta ca raționament pentru a lua o viață! Într-un mod foarte real, își dădu seama că îi era datoare cu recunoştință lui Phow Ji. În mod ironic, prezența lui aici, în viața ei, era instructivă, era o oportunitate pentru ea de a învăța cum să reziste tentației părții întunecate. Dacă exista un scop pentru toate lucrurile – dacă, aşa cum afirmau principiile de bază ale Codului Jedi, galaxia se desfăşura într-adevăr aşa cum trebuia – atunci Phow Ji avea destinul lui de îndeplinit, la fel cum şi ea îl avea pe al ei.

Barriss inspiră adânc şi expiră încet. Maestra Unduli avusese dreptate – mergea într-adevăr pe o linie fină care trebuia supravegheată în permanență. Nu era o cale uşoară, dar era cea pe care fusese crescută de la naştere să o urmeze. Eşecul era inacceptabil, de neconceput. Să devină un Cavaler Jedi era scopul vieții ei.

Fără asta, ea nu era nimic.

* * *

Jos aşteptă până când ploaia de după-amiază se transformă în stropi înainte să se îndrepte spre coşul de gunoi pentru a arunca gunoiul lui şi al lui Zan. Din nefericire, nu existau destui droizi de întreținere alocați pentru această sarcină, aşa că de multe ori fie îşi căra singur gunoiul la pubele, fie acesta le umplea rapid camerele de locuit. El şi Zan aveau un pariu secundar pentru corvoadă la jocul de sabacc şi, chiar dacă Jos ieşise marele câştigător, pierduse pariul cu gunoiul în fața lui Zan, aşa că rămăsese cu datoria pentru toată săptămâna. Şi se părea uneori că tot ce făceau el şi Zan era să stea şi să genereze gunoaie – sacul de plastic pe care îl căra trebuia să cântărească cinci kilograme şi abia dacă era suficient de mare pentru a închide fermoarul.

Ocoli bălțile mai mari şi noroiul mai adânc şi ajunse la coşul de gunoi fără să fie udat, lovit de fulgere sau atacat de droizii de luptă Separatişti ucigaşi. Senzorul de pe coşul de gunoi dilată trapa de intrare, iar el introduse sacul în reciclator, ascultă zumzeturile şi trosnetele oscilante ale energiei în timp ce gunoiul era redus la bucăți mici şi apoi transformat în cenuşă unsuroasă de către reactoare. Era ceva curios de satisfăcător în legătură cu acest proces, deşi a face asta cu regularitate cu siguranță nu avea niciun farmec.

Un alt moment emoționant din viața lui Jos Vondar, chirurgul din lumile înapoiate ale Republicii…

Se întoarse şi aproape că se ciocni de un soldat care sosea la coşul de gunoi cu mai mulți saci de deşeuri. Soldatul murmură o scuză respectuoasă; Jos o acceptă şi începu să plece, apoi se opri brusc. Simțea cumva că îl cunoştea pe soldat. Dacă privea dincolo de şablonul Jango Fett, era ceva la ochi, la față… putea să se înşele, dar era aproape sigur că era CT-914, cel care declanşase întrebarea care, în ultima vreme, amenința să-l copleşească pe Jos.

— Bună, Nouă-unu-patru, spuse Jos.

— Bună ziua, domnule Căpitan Vondar.

— Eşti de serviciu la gunoi, nu-i aşa?

— Asta pare de la sine înțeles, domnule.

Începu să introducă sacii în gura dilatată a coşului de gunoi.

Mai întâi un droid, gândi Jos, *iar acum o clonă care face glume*. *Toți* sunt *comedianți*. Pentru o clipă rămase acolo, incapabil să se gândească la ceva de spus – ceea ce, pentru el, era o raritate. În cele din urmă, spuse:

— Permite-mi să-ți pun o întrebare.

CT-914 continuă să împingă pungile în coşul de gunoi, care măcina şi bâzâia în timp ce le mânca.

— Cum te-ai simțit în legătură cu moartea lui CT-915?

CT-914 împinse ultimii saci în buncăr, apoi se uită la Jos.

— Pierderea unui soldat instruit este… regretabilă.

Atât vorbirea, cât şi ținuta lui erau rigide. Jos ştia că CT-914 nu voia să continue, dar merse oricum mai departe. Trebuia să ştie.

— Nu. Nu mă refer la valoarea lui pentru Republică. Te întreb cum te-a făcut să te simți. Pe tine, personal.

CT-914 rămase acolo pentru ceea ce i se păru a fi o perioadă lungă de timp fără să vorbească.

— Dacă aş fi un civil, spuse el în cele din urmă, născut în mod natural şi nu în cuvă, aş putea să vă spun că nu e treaba dumneavoastră… domnule. Dar din moment ce sunt obligat să mă supun ofițerilor mei superiori, atunci răspunsul la întrebare este că eu – personal – am fost îndurerat de moartea lui Nouă-unu-cinci. Suntem cu toții din aceeaşi carne şi design, toți egali în ceea ce priveşte abilitățile de bază, dar el a fost camaradul meu de arme. L-am cunoscut toată viața mea. Am luptat împreună, am mâncat împreună şi ne-am împărțit ca frații momentele din timpul liber. Mi-e dor de el. Mă aştept să îmi fie dor de el până la moarte. Asta răspunde la întrebarea dumneavoastră, domnule? Mai am şi alte gunoaie de strâns.

Jos înghiți, cu gâtul brusc uscat.

— Da, asta răspunde la întrebare. Mulțumesc.

— Îmi fac doar datoria, domnule doctor. Nu e nevoie de mulțumiri.

CT-914 se întoarse şi se îndepărtă, iar Jos îl privi plecând, incapabil să se mişte. În mintea lui, vocea micuță pe care începea să o urască începu să se audă din nou şi spuse: *Ar trebui să ştii că nu trebuie să nu pui întrebări la care nu vrei cu adevărat să ți se răspundă.*

Pe bune? Dacă toți erau ca CT-914, atunci trupele clone erau mult mai complexe din punct de vedere mental decât crezuse Jos. Aveau sentimente, vieți interioare, poate chiar vise şi aspirații care depăşeau arta războiului. Iar asta muta lucrurile într-un domeniu la care Jos nu voia să se gândească.

La naiba.

Capitolul 27

Deşi acțiunea era neobişnuită, Amiralul Bleyd găsi suficiente motive pentru a-şi amâna plecarea de la *Rimsoo 7* pentru câteva zile. Oferi ca motiv convingerea sa că problema Huttului ucis trebuia investigată mai departe şi dorința sa de a se asigura că cei aflați sub comanda lui era protejați. Ar fi putut părea o scuză subțire pentru oricine cu mai mult de câțiva neuroni funcționali, dar asta nu conta – el era Amiralul şi nimeni nu-i punea la îndoială deciziile. Adevăratul motiv pentru care rămăsese, desigur, era acela de a-l găsi pe cel care îndrăznise să-l supravegheze. Oricine ar fi fost, avea să afle în curând cât de periculos poate fi să spionezi un prădător.

Îi ridicaseră un modul de comandă, nu mai mult decât o bulă cu nişte mobilier de bază şi un echipament de comunicații, dar era suficient. Pentru cineva care fusese de multe ori pe planete unde nu exista nimic pe care să dormi decât pământul rece şi tare, un cort era mai mult decât avea nevoie.

În dimineața de după moartea lui Filba, Bleyd era în drum spre un transportor care îl aducea pe şeful unității sale de securitate militară pentru a se ocupa de căutarea ucigaşului lui Filba. Omul întârzia, iar Bleyd spera – de dragul lui – că avea un motiv întemeiat. În timp ce străbătea tabăra, cu noroiul de la furtunile aproape constante înăbuşindu-i sunetul cizmelor, observă că unul dintre *Tăcuți* se îndrepta în direcția lui. Chiar şi în căldura şi umezeala sufocantă, silueta avea gluga ridicată, cu fața ascunsă în umbrele acesteia. Existau câțiva membri ai acestui ordin special pe planetă la diferite *Rimsoo*, oferindu-şi prezența pentru orice bine ar fi fost. *Tăcutul* va trece pe lângă el, deşi drumurile lor nu se intersectau. Pe măsură ce silueta se apropia, Bleyd observă un miros ciudat care venea de la ea. Nu era neplăcut – de fapt, avea o aromă îmbătătoare, aproape asemănătoare cu cea a florilor de mirodenii, perceptibilă chiar şi peste duhoarea fecundă a mlaştinii din apropiere. Din întâmplare, nu cunoştea nicio specie care să aibă acest miros special. Arhivă informația pentru a se gândi la ea mai târziu, pe măsură ce *Tăcutul* trecea. Avea lucruri mai importante în minte.

Şeful unității de securitate era Colonelul Kohn Doil, un om Vunakian cu un model de cicatrice rituale pe frunte, pe obraji şi pe capul epilat. Vârtejurile şi configurațiile geometrice ale cicatricelor în relief, care însemnau statutul de castă, erau uimitoare. Bleyd ştia că Doil nu folosise inhibitor de durere în timpul ceremoniei; acesta fusese unul dintre motivele pentru care îl angajase pe om. Un Comandant cu un prag ridicat al suportării durerii nu era o combinație rea.

Doil coborî din navă, salută şi îşi ceru scuze pentru întârzierea cu care sosise.

— O furtună vortex a lovit tabăra principală chiar înainte de plecarea mea; vântul a distrus transportorul pe platformă, împreună cu o bună parte din prefabricatele de aprovizionare şi barăcile de trupe.

— Nu e nevoie să îți ceri scuze pentru vremea de pe această planetă uitată de lume, Colonele. Dar să nu mai pierdem timpul. Ştiu că ai aflat datele cazului şi raportul de autopsie arată otrava folosită, dar din moment ce am fost acolo când Huttul a murit, am crezut că ar trebui să te informez personal.

— Apreciez asta, domnule Amiral, spuse Doil în timp ce se întorceau în tabără. Dacă îmi permiteți să vă întreb, cum s-a întâmplat? Ați fost acolo din întâmplare?

— Auzisem anumite zvonuri despre Filba care mi s-au părut tulburătoare. Bănuiam că ar fi putut fi responsabil pentru o operațiune pe piața neagră şi poate chiar pentru distrugerea transportului de bota nu cu mult timp în urmă. Pe scurt, mă temeam că era fie un întreprinzător ilegal, fie un spion Separatist.

— Ah. Credeți că a fost sinucidere, atunci? Teama de a fi prins şi dezonorat?

Bleyd nu voia să pară prea nerăbdător să îi prezinte Colonelului acea ipoteză. Doil era un ofițer de securitate priceput şi ar fi fost mai bine dacă ar fi ajuns singur la această concluzie.

— Posibil, bineînțeles. S-ar putea, de asemenea, ca Huttul să aibă un complice care a văzut că îl suspectăm pe partenerul său şi a decis să-l elimine. Huttii nu sunt cunoscuți pentru curajul lor sub presiune.

— Domnule, spuse Doil. Huttii nu sunt cunoscuți pentru curajul lor indiferent de circumstanțe. Cu toate astea, ar părea foarte neobişnuit să existe un spion într-o unitate medicală în mijlocul pustietății, cu atât mai puțin doi.

Bleyd ridică din umeri.

— Cum spui tu. Totuşi, mai bine să luăm în considerare toate posibilitățile.

— Da, domnule.

— Mă aştept să trebuiască să-ți găseşti o cabină înainte să începi investigația. Eu voi rămâne aici câteva zile, pentru a oferi tot ajutorul pe care îl pot oferi. Nu ezita să apelezi la mine dacă este necesar.

— Da, domnule.

Doil salută, apoi porni să-l găsească pe Vaetes şi să-şi aranjeze noua locuință.

În timp ce Bleyd se întorcea în propria-i locuință, analiză situația. Ştia că Filba nu se otrăvise singur. Huttul crezuse că Bleyd îl putea proteja – că îl va proteja – şi era prea laş ca să-şi stingă vreodată propria *flacără unsuroasă*. Nu, cineva îl omorâse pe melc şi, conform *Regulii Soluțiilor Simple*, era probabil ca cel care făcuse asta să fie acelaşi care îi spionase. Dar de ce? Bleyd clătină din cap. Asta era o altă întrebare. Mai bine să determine mai întâi *Cine* şi apoi să se preocupe de *De ce*.

În timp ce deschidea uşa de la bula sa, un miros floral picant se abătu asupra lui. Fără să se gândească, Bleyd îşi scoase blasterul.

— Mişcă-te şi te prăjesc acolo unde stai, spuse el.

— Nu mă voi mişca, Amirale. Deşi nu stau în picioare în acest moment.

Vocea avea o înclinație muzicală şi amuzantă. Bleyd îşi trecu mâna liberă prin fața controlului de iluminat al încăperii şi interiorul colibei se lumină, dezvăluind silueta unui *Tăcut* – evident, o deghizare, întrucât prin vorbire încălcase cel mai sacru principiu al frăției. Ființa înfăşurată în robă şi acoperită cu glugă stătea pe patul lui Bleyd, sprijinindu-se de perete. Bleyd nu coborî pistolul.

— Cine eşti? Ce faci aici?

— Dacă se poate?

Celălalt îşi ridică încet mâinile în dreptul capului. Bleyd aprobă din cap.

— Încet, şi cu mare grijă.

Personajul îşi glisă gluga pe spate pentru a-şi dezvălui fața.

Nu era înfățişarea niciunei ființe pe care Bleyd o mai văzuse până atunci, iar el înconjurase galaxia de mai multe ori. Fața semăna vag cu o pasăre, cu ochi violeți şi ascuțiți, un nas şi o gură care ar fi putut fi un cioc scurt şi o *piele* de un albastru pal care putea fi ori blană extrem de fină, ori pene; Bleyd nu putea spune care din locul în care se afla. Capul era neted, urechile plate şi aşezate aproape de craniu, iar la baza

gâtului era o urmă de albastru mai închis. *Destul de izbitoare*, gândi Amiralul; cu siguranță văzuse bipede mai puțin atrăgătoare.

Ființa zâmbea – Bleyd presupuse că era bărbat – şi în gura cu buze subțiri şi cioc subțire era destui dinți ascuțiți. Ciocul părea să fie format din material cartilaginos cauciucat, mai degrabă decât cheratină, ceea ce îi dădea o gamă limitată de expresii. De asemenea, în acei ochi strălucea mai mult decât o urmă de pericol. Aceasta era o creatură mortală, indiferent de originile sau intențiile sale.

— Eu sunt Kaird, un Nediji.

Nediji? Nediji… auzise numele… ah, da, acum şi-l amintea. O specie aviară de pe o lume îndepărtată numită Nedij, pe brațul estic de rotație. Bleyd se încruntă. Mai era ceva neobişnuit la ei… ce anume…?

— Nu mi-am dat seama că Nedijii călătoreau în afara sistemului lor. Îmi amintesc că am auzit că astfel de călătorii erau tabu.

— Dacă cineva este bine *cuibărit*, da, este adevărat, răspunse Nedijiul.

Vocea lui melodioasă era la fel de plăcută la auz precum era mirosul său de adulmecat, dar privirea rece şi calculată din acei ochi era tot ce-l interesa pe Bleyd. La fel ca la majoritatea speciilor, adevărul putea fi găsit întotdeauna în ochi.

— Dar sunt unii dintre noi care, dintr-un motiv sau altul, nu pot face parte din *Turmă*, continuă Kaird. Nimănui nu-i pasă unde ne poartă vânturile.

Nu era niciun regret în cuvinte; ceea ce Bleyd auzi în schimb fu amuzament.

— Ei bine, aici, ne pasă dacă cineva intră în camerele noastre. Explică-te – repede.

Făcu un gest uşor cu blasterul. Se auzi un mic *clic!* în spatele lui, ca şi cum cineva i-ar fi încercat uşa închisă. Bleyd îşi mută atenția spre sunet pentru o clipă…

Nedijiul dispăru. Nu, asta nu era strict adevărat. Ființa se mişcase, dar atât de repede încât lui Bleyd nu-i venea să creadă ce vedea. Într-o clipă, era aşezat pe patul de campanie, apoi, în următoarea, se afla lângă Bleyd, în afara liniei de tragere a blasterului, suficient de aproape pentru a-l atinge.

Bleyd începu să îşi schimbe ținta, dar se opri. Dacă individul se putea mişca atât de repede în câmpul de gravitație 1,2 standard, el nu ar fi putut niciodată să îl ia la timp la țintă dacă ar fi avut o armă proprie şi ar fi vrut să o folosească. Coborî blasterul.

— Înțeleaptă mişcare, Amirale.

Bleyd surprinse o străfulgerare de lumină pe ceva din mâna Nediji, apoi orice ar fi fost dispăru.

— În regulă, zise Bleyd. Ai dovedit că eşti mai rapid decât un demon de pământ. Deşi, dacă nu aş fi fost distras de zgomotul acela…

Kaird se întoarse spre patul de campanie, o plimbare lentă care avea în ea elemente certe de locomoție aviară. Când ajunse la el, se întoarse, îşi arătă din nou dinții şi spuse:

— Te referi la zgomotul ăsta?

Sunetul se auzi din nou. De data asta Bleyd nu îi permise să-i distragă atenția.

Kaird ridică un dispozitiv de mărimea degetului mare – lucrul care sclipise în lumină cu o clipă înainte. Avea gheare gălbui pe vârful degetelor, observă Bleyd.

— Un simplu dispozitiv, acționat de această telecomandă.

— Bine. Ai venit pregătit. Ce vrei?

— Continuarea beneficiilor noastre reciproce, Amirale. Se pare că ultimul nostru agent a fost neglijent în pilotajul său. Eu sunt un pilot mult mai bun. Am asta în gene,

să ştii.

Bleyd simți o mică, dar sigură, undă de teamă. Soarele Negru! Nu se aşteptase la ei atât de curând.

— Ah, spuse el.

— Într-adevăr, spuse Kaird.

După cum se dovedea, Kaird era o surpriză pe mai multe planuri. Se pare că Soarele Negru nu dorea să schimbe fostul aranjament în ceea ce priveşte bota. Lui Bleyd nu îi trebui decât o clipă pentru a-şi da seama că Mathal, agentul pe care îl trimisese pe *Tărâmul de Dincolo*, pusese la cale nişte *afaceri* proprii. Scopul lui Kaird era să investigheze moartea lui Mathal, lucru pe care îl făcuse cu satisfacție în timp ce era deghizat în unul dintre *Tăcuți*, şi să se asigure că fluxul de bota rămâne constant. Cererea şi oferta mențineau valoarea foarte ridicată, iar mutarea unei cantități mici de material pentru un profit mare era mai bună decât mutarea unor cantități mari la un preț mai mic, ceea ce Bleyd îşi imaginase de la bun început. Aşadar, adevărata intenție a lui Mathal fusese să ia cât mai multă bota, apoi să fugă înainte ca superiorii săi din organizația criminală să afle. Ce interesant. Dacă Soarele Negru ar fi ştiut ce pusese la cale răposatul agent, probabil că s-ar fi ocupat ei înşişi de el, îşi dădu seama Bleyd.

Le făcuse o favoare. Dar nu avea de gând să se ofere voluntar să spună cum îşi găsise Mathal sfârşitul – ar fi fost sinucidere. În ciuda hotărârii sale de a evita astfel de aventuri îndrăznețe, Bleyd fu imediat asaltat de ideea de a se testa împotriva noului agent. Nedijiul era mult mai rapid decât el şi, de asemenea, mai şiret. Fără îndoială că era bine antrenat în multe arte de luptă. Prădătorii aviari ar avea un mod diferit de a privi prada decât cei crescuți la sol. Iată un duşman demn de curajul lui.

Dar nu. Dacă ar fi trebuit să moară cu onoarea familiei sale pătată, ar fi eşuat în scopul vieții sale. Ca să nu mai vorbim de pierderea palatului de pe Coruscant. Oricât de tentantă era o astfel de confruntare, trebuia să-i reziste. Nu-i mai putea acorda Nedijiului niciun gând în această privință. Totuşi, ar fi fost o luptă glorioasă…

— Voi rămâne în tabără câteva zile, spuse Kaird, pretinzând că sunt un *Tăcut*, observându-i pe doctori şi pe pacienți, ca să nu trezesc suspiciuni plecând prea curând. Treaba asta cu Huttul – tu ai făcut-o?

Bleyd se gândi o clipă la răspunsul său. Nu avea nevoie ca un agent al Soarelui Negru să-şi bage nasul în treburile lui mai mult decât era absolut necesar. Dacă Nedijiul credea că el îl otrăvise pe Filba, nu se mai gândea la asta.

— Da, devenise lacom. M-am gândit că cel mai bine ar fi să-l îndepărtez înainte să creeze probleme.

— Înțelept. Ne plac ființele prudente în parteneriatele noastre. Ființa-pasăre se întoarse spre uşă. Vom ține legătura, Amirale. Până atunci, continuați să urmați planul inițial convenit de dumneavoastră şi de superiorii mei.

— Am înțeles.

Odată ce Kaird plecă, Bleyd avu un sentiment de uşurare. Pierderea respirației fierbinți a lui Soarele Negru pe spatele său era o grijă în minus cu care trebuia să se confrunte. Acum, dacă ar fi putut să-l găsească pe spion, totul ar fi fost din nou bine.

Capitolul 28

Spionul nu fu surprins să-l vadă pe unul dintre *Tăcuți* stând la umbra de lângă secția medicală. Nu mai fusese niciunul repartizat la *Rimsoo* în ultimele luni, dar acolo unde existau doctori şi suferință, prezența *Tăcuților* era întotdeauna o posibilitate. Ei trăiau doar pentru a-şi servi viziunea de a-i ajuta pe cei bolnavi sau răniți, prin simpla lor prezență. La prima vedere, nu părea să existe nicio bază ştiințifică pentru credința lor, dar era binecunoscut faptul că atunci când unul dintre *Tăcuți* îşi stabilea reşedința într-o unitate medicală, cifrele de mortalitate scădeau de cele mai multe ori, iar durata şederii în spital se scurta cumva. Unii spuneau că era vorba doar de un efect placebo, dar existau cazuri în care pacienții bolnavi nu ştiau că unul dintre *Tăcuți* era prin preajmă, şi tot aveau tendința de a se însănătoşi mai repede. Un fenomen ciudat, fără îndoială. Poate că avea legătură cu Forța; poate că era ceva cu totul diferit. Dar fusese documentat prea des pentru a fi respins.

Deşi vederea *Tăcutului* nu era o surpriză, fu surprinzător să audă şoapta din partea siluetei învelite: *Trebuie să vorbim, Lens*. Aproape suficient de surprinzător pentru a atrage o reacție vizibilă. Spionul era prea bine antrenat ca să dea ceva de gol şi, în orice caz, nu mai era nimeni în jur. Numele de cod *Lens* oferea toate informațiile necesare pentru a şti ce – dacă nu cine – era ființa deghizată în *Tăcut*. Deghizarea era neaşteptată şi inteligentă. Spionul avea două nume de cod pe această lume – unul pentru Separatişti, iar al doilea pentru organizația interlopă Soarele Negru. Pentru aceasta din urmă, spionul era cunoscut sub numele de *Lens*.

Oricine rostea acel nume cu voce tare nu putea să îl obțină decât de la Soarele Negru, iar aceştia nu dădeau astfel de informații decât celor de-ai lor.

— În apartamentul meu, în zece minute, spuse *Lens*, cu buzele nemişcate.

Când sosi agentul Soarelui Negru, exact zece minute mai târziu, în cabină, *Lens* era acolo şi era gata să se ocupe de el. Nici faptul că fusese trimis un agent aici nu era o surpriză. *Lens* avea informații pe care acesta le dorea.

Gluga fu coborâtă. *Lens* văzu că fața aparținea unui Nediji, iar asta îi aduse un zâmbet. Încă o alegere bună pentru Soarele Negru. Puțini ştiau despre specia aviară, şi încă şi mai puțini ştiau ceea ce erau capabili să facă. Erau rapizi, nemiloşi şi inteligenți, iar în afara propriului lor sistem nu existau decât un număr relativ mic dintre ei, aşa că era puțin probabil ca talentele lor să fie bine cunoscute. *Lens* ştia, bineînțeles. Între cele două specii exista un fel de rudenie, chiar dacă nu una de sânge sau genetică.

— Eu sunt Kaird.

Lens aprobă din cap. Spre lauda Nedijiului, nu părea îngrijorat că prezența lui aici ar putea fi o problemă. Presupuse că *Lens* nu l-ar fi invitat în camerele private dacă ar fi fost aşa. Dar *Lens* se oferise voluntar, doar pentru a fi sigur că erau pe aceeaşi pistă.

— Este puțin probabil ca cineva să te întrebe ceva, dar dacă mă întreabă pe mine, am decis să scriu o monografie despre efectul *Tăcuților* asupra pacienților dintr-o zonă de război.

Nedijiul aprobă din cap, cu ochii strălucitori şi ascuțiți.

— Am înțeles că a avut loc recent un deces în familie aici, spuse el.

Lens aprobă din cap.

— Huttul ne-a fost mai util mort decât viu.

În calitate de agent al Soarelui Negru pe această lume, *Lens* primise informații referitoare la operațiunile lor de aici. Asta includea faptul că ştia despre Filba, despre înțelegerea pe care o avusese cu Amiralul şi despre recenta pierdere a curierului trimis aici pentru a verifica afacerea cu bota. Kaird îşi înclină capul într-o parte.

— Tu ai făcut-o?

Lens aprobă din cap.

— Bineînțeles că da. Cine altcineva? Eşti conştient că am... alte îndatoriri şi că acestea nu intră în conflict cu responsabilitățile mele față de Soarele Negru. Filba devenea lacom şi neglijent. Moartea lui era doar o chestiune de timp şi, grăbind-o, am asigurat o anumită măsură de protecție pentru poziția mea aici.

— Interesant, spuse Kaird.

— Nu eşti de acord?

— Nu despre asta e vorba. Eşti aici pentru că organizația noastră are încredere în abilitățile tale. Atâta timp cât lucrurile se întâmplă, modul în care le gestionezi nu ne priveşte. Doar că am avut ocazia să vorbesc cu partenerul nostru de aici cu puțin timp în urmă, şi Amiralul susține că el l-a omorât pe Hutt.

Lens se încruntă.

— De ce ar spune asta?

— O întrebare excelentă. Una la care simt că ar trebui să găsesc răspunsul înainte să părăsesc această planetă.

Lens aprobă din nou din cap.

— Şi cum rămâne cu misiunea mea?

— Aceeaşi ca înainte. Cum merge cu cartografierea?

— Încet, dar constant. Am locațiile tuturor câmpurilor majore de bota din acest sector, multe dintre cele din sectoarele adiacente şi câteva zone sălbatice din partea opusă a planetei, care până acum nu au fost înregistrate oficial. Şi nici nu vor fi, decât din greşeală. Am făcut ca înregistrările să arate acele locații ca fiind scanate şi găsite fără plantă.

— Excelent. Când Separatiştii sau Republica vor triumfa în cele din urmă, suntem pregătiți să tratăm cu oricare dintre ei în ceea ce priveşte bota. Dacă există surse necunoscute, cu atât mai bine. Cu cât avem mai multe informații, cu atât mai puternică este poziția noastră.

Lens zâmbi.

— Nu-ți pasă cine câştigă, nu-i aşa?

Nedijiul zâmbi şi el, cu o expresie răutăcioasă, cu buze subțiri.

— Asta te deranjează pentru că ai ales o tabără.

Lens nu spuse nimic.

— Întotdeauna vor exista vicii care trebuie hrănite, continuă Kaird. Războaiele vin şi pleacă, dar afacerile continuă. Sistemele politice se schimbă; ființele nu. În urmă cu zece mii de ani, lumea bea, inhala sau mânca intoxicanți, juca jocuri de noroc şi se ocupa de afacerile de pe piața neagră. Peste zece mii de ani, vor continua să facă aceste lucruri, indiferent cine guvernează. Chiar dacă Soarele Negru va colapsa, va exista întotdeauna cineva care se va ridica pentru a îndeplini aceste dorințe.

— Şi pentru a face un profit gras.

— Bineînțeles că da. Cunoşti lucrările filosofului Burdock?

Lens nu le cunoştea şi o spuse.

— Burdock spunea: *Recunoaşteți – dacă infracțiunea nu ar fi plătită, ar exista foarte puțini infractori.*

— Cei mai mulți infractori sfârşesc în închisoare, spuse *Lens*. Din cauză că majoritatea nu sunt foarte inteligenți.

— Adevărat. Ceea ce îi face pe cei inteligenți cu atât mai bogați. Soarele Negru nu-i suferă pe proşti. Kaird zâmbi din nou. Ai codificat noile informații?

— Da. Sunt pe un cip de implant. *Lens* scoase dintr-un sertar un nod în formă de cupolă de mărimea unei unghii de om şi îl ridică. În interiorul nodulului plastoid transparent, cipul era de mărimea unei gene mici, cu vârf ascuțit. Pune capătul plat pe piele şi răsuceşte celălalt capăt pentru o injecție subcutanată. Ține minte unde, pentru că este nedetectabil de orice altceva în afară de un *scanner doppraymagno*[20].

— Întotdeauna este o plăcere să faci afaceri cu un profesionist, spuse Kaird. Se ridică în picioare. Nu vom mai vorbi cât timp sunt aici. Poate că într-o zi ne vom întâlni în alt timp şi în alt loc, *Lens*. Până atunci, să trăieşti bine.

Lens aprobă din cap.

— Zboară liber, zboară drept, *Frate al Aerului.*

Asta îl surprinse pe Nediji, aşa cum *Lens* ştia că se va întâmpla. Kaird ridică o sprânceană în formă de pană.

— Cunoşti *Binecuvântarea Cuibului.* Sunt impresionat.

Lens îi făcu un semn din cap lent, militar, o mică plecăciune.

— Cunoaşterea înseamnă putere.

— Într-adevăr, aşa este.

După ce plecă, *Lens* rămase un moment pe gânduri. De ce afirmase Bleyd că moartea lui Filba fusese cauzată de el, aşa cum spusese Kaird. Era interesant, dar Nedijiul avea să rezolve problema, iar *Lens* nu trebuia să se îngrijoreze pentru asta. Soarta Amiralului nu era o preocupare reală. *Lens* avea o pradă mult mai mare de doborât. La urma urmei, ce conta un singur Amiral când erai pe urmele întregii Republici?

[20] Scaner doppraymagno – senzor multifuncțional care putea privi în interiorul obiectelor solide folosind o combinație de imagistică Doppler, raze X şi rezonanță magnetică.

Capitolul 29

În timp ce Barriss intra în clădirea medicală principală pentru a-şi face rondul, observă că droidul de serviciu era acelaşi care o ajutase în timpul triajului – acelaşi droid care fusese la jocul de sabacc cu câteva nopți în urmă. I-5.

Droidul cu care Jos discutase despre elementele esențiale ale ființei umane.

Îl privi pentru o clipă. Schimba lichidul bacta dintr-un rezervor. Se mişca cu precizia economică a unui droid, şi totuşi, ceva era subtil diferit. Observase acelaşi lucru şi la fața lui – uneori părea aproape capabilă de expresie. Curioasă, se întinse spre el cu ajutorul Forței. Vârtejuri eterice, nevăzute şi insubstanțiale, dar nu mai puțin eficiente pentru asta, învăluiră silueta droidului, căutând cunoştințe şi transmițându-le înapoi la ea. Nu exista un analog senzorial pentru a descrie modul în care primea şi procesa datele Forței – cei care nu erau sensibili la ea nu puteau să o înțeleagă mai mult decât un orb din naştere putea înțelege vederea. Dar pentru Barriss vorbea tare şi clar.

Inițial, nu părea să fie nimic neobişnuit la I-5. Putea simți susurul aproape nedetectabil al nenumăratelor particule subatomice care îşi schimbau rotația şi polaritatea, oferind rețelei sinaptice conexiuni potențiale aproape nelimitate. Putea simți zumzetul circuitelor, pulsul lin al fluidului hidraulic şi puterea reținută a servomotoarelor. Droidul era bine făcut, chiar dacă unele dintre piesele lui erau vechi.

Dar părea să mai fie ceva… ceva prea subtil chiar şi pentru a fi numit o *aură*. Cel mai mic indiciu că, într-un mod inexplicabil prin metode ştiințifice, suma lui I-5 era mai mare decât părțile sale.

— Pot să te ajut, Padawană Offee?

Pusese întrebarea fără să se întoarcă. O simțise cumva; cea mai probabilă modalitate era cu senzorul său olfactiv, care era de multe ori mai sensibil decât cel al majorității organicilor. O mirosise.

— Am venit doar să-mi fac rondul, spuse ea, făcând un pas înainte. Am câțiva pacienți pe care am reuşit să-i ajut.

I-5 se întoarse cu fața la ea.

— Cu ajutorul Forței.

— Da.

— Am cunoscut o Padawană, o femeie aproximativ de vârsta ta, pe Coruscant. Numele ei era Darsha Assant.

Părea deranjat de această relatare. Barriss aprobă din cap.

— Am auzit de ea. Obi-Wan Kenobi spune că a murit cu curaj, luptând cu un duşman necunoscut.

I-5 rămase tăcut pentru o clipă.

— Curaj, zise în cele din urmă. Da. A fost foarte curajoasă. Voi, oamenii, sunteți cunoscuți pentru curajul vostru în toată galaxia. Chiar şi cele mai războinice specii îl respectă. Ştiați asta?

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Îmi imaginez că sunt foarte multe specii care sunt la fel de curajoase sau mai curajoase decât oamenii.

— Da. Dar există o diferență crucială între specia voastră şi un Sakiyan, să

zicem, sau un Trandoshan, sau un Nikto. Ei sunt neînfricați, dar nu neapărat curajoşi. Neînfricarea este codificată în genele lor. Există două moduri în care viața asigură supraviețuirea celui mai adaptat – prin producerea unor tipuri de războinici suficient de feroce pentru a cuceri tot ce le stă în cale sau prin crearea unor forme de viață care au simțul de a fugi. Cei capabili de ambele sunt rari. Voi, oamenii, aveți de ales – lupta sau fuga. Cu toate astea, de foarte multe ori alegeți să luptați – şi de multe ori din cele mai ciudate motive. I-5 ridică ambele mâini, cu palmele în sus, într-o ridicare de umeri foarte umană. Este fascinant, uneori derutant şi adesea exasperant. Oamenii nu încetează niciodată să mă uimească.

În timp ce vorbeau, Barriss îşi luă datapadul de pe raft şi începu să meargă pe rândurile de paturi, comparând statisticile monitorului de deasupra capului cu cifrele luminoase care apăreau pe datapad pe măsură ce intra în câmpul de informații al fiecărui pat. Droidul merse alături de ea.

— Tu şi Jos vorbeați în timpul jocului despre ce înseamnă să fii om, spuse ea. Te consideri curajos, I-5?

— Cumva mă îndoiesc că cineva care este cu adevărat curajos se consideră aşa. Nu cred că Padawana Assant a făcut-o.

Merseră pe culoarul îngust dintre cele două rânduri de paturi. Aproape toate erau ocupate de soldați clone; aceeaşi față multiplicată la nesfârşit. Doar rănile erau diferite.

— Mi s-a spus, zise I-5, că trupele au fost, de asemenea, modificate genetic pentru a nu simți deloc sau aproape deloc frică pe câmpul de luptă. Nu putem să nu ne întrebăm – oare eludarea *genei fricii* îi face mai puțin umani?

Barriss nu răspunse; era brusc ocupată să privească cum se aşeza ultima piesă a unui puzzle. Ştia că Jos se luptase cu un fel de enigmă existențială în ultimele câteva zile şi, cu siguranța celor conectați la Forță, ştiu brusc că asta era. Jos, la fel ca majoritatea oamenilor – chiar şi unii Jedi – îi compartimenta pe cei din jurul său în nişte spații confortabile – confortabile pentru el, cel puțin. Pentru el, clonele fuseseră aruncate în aceeaşi categorie cu droizii – singura diferență fiind că erau făcute din carne şi oase în loc de duroțel şi electronice. Fusese convenabil să le privească cu o astfel de detaşare; i-a fost mai uşor să accepte când nu putea să salveze unul pe masă, deşi tot se simțea destul de rău. Nu era genul de om care să fie insensibil sau indiferent față de orice viață, chiar şi față de cea a cuiva pe care cei mai mulți îl considerau un *automaton organic*. Dar apoi, apare I-5, o maşinărie complet conştientă, sau cel puțin extrem de aproape ce conştiință, şi dintr-o dată viața nu mai este atât de uşor de tratat. Dacă Jos nu putea segmenta mental un droid în ceva mai puțin uman, atunci cu siguranță nu putea încadra clonele în aceeaşi categorie. Nu era de mirare că părea zdruncinat în ultima vreme. Viziunea lui despre viață fusese răsturnată.

O mână cu un vibrobisturiu trebuia să fie stabilă. Ar trebui să vorbească cu el. Sau cel puțin să se asigure că el vorbeşte cu *îngrijitorul de minți*.

Şi totuşi, ce cuvinte înțelepte ar putea să-i ofere pentru a-i linişti tulburarea? Era ea atât de sigură de viață în toate manifestările ei încât să poată oferi o soluție reală la problema lui? Capete mai înțelepte decât al ei nu reuşiseră să găsească o filozofie durabilă a tot ceea ce făcea galaxia un loc bun. Cine suntem noi? De unde venim? Ce înseamnă toate acestea? Avea Forța, o constantă pe care se putea baza de când îşi amintea, iar cunoştințele ei despre ea deveniseră din ce în ce mai puternice de-a lungul anilor. Ca şi zumzetul radiației cosmice a universului, Forța era mereu cu

ea. Avea o certitudine. Cei care nu puteau să simtă confortul Forței – ce aveau ei?

Ce putea să-i spună unui om care avea întrebări pentru care nu existau răspunsuri simple? Şi chiar dacă ar fi putut simți Forța, ce spunea despre viața unui droid sau a unei clone, sau, de altfel, a oricui altcuiva? Forța nu era un instrument decât al celei mai elementare etici şi moralități. Existau partea luminoasă şi partea întunecată, iar acestea erau alegerile pe care le oferea Forța.

Educație cu privire la adevărata natură a vieții sensibile? Asta trebuie să vină din altă parte. Totuşi… ea era un vindecător. Putea, uneori, să calmeze furia furtunilor mentale. Cel puțin, o minte calmă era o unealtă mai bună pentru a trata astfel de probleme. Nu putea răspunde la întrebările lui Jos, dar poate că îl putea ajuta să găsească un loc liniştit în care să-şi găsească propriile răspunsuri.

Măcar atât era dispusă – şi fericită – să facă.

Capitolul 30

Spionul era cunoscut sub două pseudonime – *Lens* pentru Soarele Negru şi *Column* pentru Separatişti. Această din urmă identitate era cea care stătea şi se încrunta la mâzgăleala ciudată de pe holoproiectul computerului. Pentru cei neiniţiaţi, micul semn putea părea nimic mai mult decât o defecţiune în rezolvarea imaginii proiectorului. Pentru cunoscători, defecţiunea însemna cu totul altceva.

Şeful spionajului pentru Drongar trimisese încă una dintr-o serie de comunicări mult prea frecvente. Era iritant. Din zecile de mesaje codate care fuseseră trimise, niciunul nu oferise ceva de substanţă. Mesajele erau informaţii triviale, de genul *Fii cu ochii pe bota* – inutile în general, şi o pierdere deosebită de timp pentru un agent de teren în circumstanţele lui *Column*. Dura ore întregi pentru a decodifica blestematele de mesaje, care erau bucle unice Feraleechi. Într-un proces plictisitor, repetitiv şi manual, un cifru era decodificat parţial, folosind un cuvânt cheie din holoştirile de dimineaţă. Aceasta dădea o serie de numere care erau apoi codificate într-un anumit manual disponibil în bibliotecă, întotdeauna ceva atât de plictisitor încât citirea lui cu voce tare putea porni o revoltă la scară largă în cantină – *Proceduri Aridiene pentru Dezvoltarea Îngrăşămintelor Agricole pe Lythos Nouă* sau alte prostii fără sens. Apoi trebuia să fie tradusă din Bazică în Symbiană, o limbă moartă, dar din păcate nu îngropată, de acum treizeci de mii de ani, cu fiecare al şaselea cuvânt transpus. Finalul acestei munci era, de obicei, un mesaj de genul: *Ce mai faci?*

Şeful spionajului probabil că nu avea prea multe de făcut şi, pe deasupra, trebuia să fie extrem de paranoic. *Ceea ce*, gândi *Column*, *era la limita prostiei*. Chiar dacă cineva ar fi reuşit să intercepteze unul dintre mesaje – puţin probabil – şi chiar dacă ar fi fost cel mai bun hacker din galaxie şi ar fi reuşit cumva să spargă codul cifrat – şi mai puţin probabil – aflarea numărului de lăzi de bere Phibiană livrate la cantina militară de la Baza Prime luna trecută nu ar fi meritat deloc efortul.

Column suspină. Aşa alegeau Separatiştii să facă lucrurile, şi nu, nu avea ce să facă. Trebuia să fie făcut, dar nu chiar acum. Mai târziu.

Mult mai târziu...

* * *

Jos se deplasa prin secţia medicală, în drum spre un pacient postoperator care dezvoltase recent o infecţie nosocomială. Pacientul era un ofiţer uman de sex masculin, nu o clonă, şi pe care atât el cât şi Zan lucraseră timp de câteva ore pentru a înlocui o inimă plină de şrapnel. Fuseseră norocoşi; încă cinci minute şi l-ar fi pierdut pe om. După un triumf chirurgical atât de strălucit, să-l piardă din cauza unui virus secundar era pur şi simplu inacceptabil. Chiar dacă *Rimsoo* era un spital de ultimă generaţie în ceea ce priveşte procedurile şi mediul steril, infecţiile nosocomiale – contagiunile contractate în timpul spitalizării – se mai întâmplau din când în când. Aceasta în special fusese foarte încăpăţânată, nu răspundea la antibioticele obişnuite cu spectru larg de acţiune, iar până acum nu reuşiseră să facă o cultură şi să o identifice.

Prognosticul era sumbru. Dacă nu reuşeau să identifice cauza, ofiţerul nu avea

să supraviețuiască.

Când Jos ajunse în camera de izolare, văzu că Zan se afla deja în interiorul *pereților* de aerisire şi al câmpului steril care împiedicau agenții patogeni să intre sau să scape. Lângă pat, chiar în afara câmpului, se afla o siluetă cu glugă, unul dintre *Tăcuți*. Jos nu dăduse niciodată prea mult credit presupusei eficacități a fraților-muți în ceea ce priveşte ajutarea ratei de recuperare a pacienților, dar în acest moment nu era genul de om care să refuze orice putea ajuta. Şi, fie că era vorba de un fel de efect placebo, de vindecare sau remisiune spontană, sau de ceva complet în afara experienței medicale a lui Jos, cert era că prezența unui *Tăcut* lângă sau în apropierea unui pacient părea să accelereze recuperarea. Aşa că dădu din cap în fața siluetei, a cărei față era ascunsă în glugă, în timp ce trecea pe lângă el. *Tăcutul* dădu din cap la rândul lui. Jos păşi în câmpul care scârțâia uşor. Zan tresări, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un deget în spate. Se uită în jur, îl văzu pe Jos şi se relaxă.

— Oh, tu eşti.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Jos observă că Zan ținea în mână o seringă hipodermică goală.

— Îmi pare rău. Sunt doar un pic la limită.

— Nu-mi pot imagina de ce. Zilele astea, toată lumea are adrenalina blocată la maxim. Jos se uită în jos la silueta inconştientă din pat. Ce mai face ultimul nostru *poster* pentru ororile războiului?

Pacientul, un anume N'do Maetrecis, Maior în armată, arăta ceva mai bine decât ultima dată când îl văzuse Jos. Pielea îi fusese palidă şi anhidrotică, dar acum căpătase o strălucire normală, sănătoasă. Graficul cu ecran plat atârna la piciorul patului, iar Jos îl ridică şi citi statisticile. Tensiunea arterială normală, ritmul cardiac normal, numărul de celule albe din sânge… *Alo? Uită-te la asta.* Numărul ridicat de globule albe care indica faptul că infecția era mult scăzută. Iar diferențialele – răspândirea şi proporția de celule albe specializate şi aşa mai departe – erau toate în limite normale. Pacientul se schimbase.

— Măi, măi, spuse Jos. Se pare că cineva are mâinile vindecătoare ale unui Jedi. Sau cel puțin degetele.

Pielea din jurul coarnelor lui Zan deveni puțin pestriță – echivalentul Zabrakian al îmbujorării unui om. Aruncă seringa hipodermică goală în buzunarul de la costumul său într-o singură piesă.

Jos se încruntă.

— Dezvolți un ataşament sentimental brusc față de instrumente? Ai de gând să-l anodizezi[21] şi să-l pui pe şemineu?

— Poftim?

— De când nu se aruncă la gunoi seringile goale?

Jos făcu semn cu mâna spre coşul de gunoi de lângă pat.

— Oh. Scuze – cred că mi-a intrat creierul în concediu.

Zan scoase seringa hipodermică şi o aruncă în coşul de gunoi.

În timp ce se arcuia pe lângă el, Jos se uită bine la injectorul pneumatic. Capacul din plastoid transparent era doar atât – transparent. Gol. Nicio identificare care să denumească ce fel de medicament ținuse. Niciun număr de lot. Nimic.

Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva.

---

[21] Anodizare – proces electrochimic care transformă suprafața metalică într-un finisaj de oxid anodic decorativ, durabil, rezistent la coroziune.

Pacientul, care era acum treaz, mormăi că se simțea într-adevăr mult mai bine. Jos făcu zgomote politicoase de doctor, verifică automat semnele vitale ale bărbatului, apoi ridică o sprânceană la Zan.

— Doctore Yant, dacă aş putea vorbi cu dumneavoastră în particular?

În afara clădirii, Jos îl îndrumă pe Zan spre un petic de umbră şi o răcoare relativă.

— În regulă. Ce se întâmplă aici?

— Ce se întâmplă? Despre ce vorbeşti?

Zan nu întâlni ochii lui Jos.

— Vorbesc despre un pacient care iese atât de repede dintr-o infecție secundară care îi pune viața în pericol încât lasă arsuri ionice pe fişă. Vorbesc, de asemenea, despre tratamentul cu seringi hipodermice nemarcate.

Zan ezită o clipă, apoi suspină resemnat. În acea scurtă pauză, Jos ştiu brusc ce se întâmplase.

— Nu ai făcut-o, spuse el.

— Ba da, spuse Zan.

— Zan, ai un corn care-ți creşte în interior sau ceva de genul ăsta? Ştii care sunt riscurile. Dacă te prind, vei fi judecat la curtea marțială!

— Dacă vezi un coleg care se îneacă şi o frânghie se află chiar lângă piciorul tău, o să-ți faci griji că vei fi acuzat că ai furat frânghia?

— Dacă sunt şanse mari să mă spânzure cu ea, da. Nu este acelaşi lucru.

— Nu este? Ne aflăm pe o planetă cu cea mai mare rezervă de drog miraculos din galaxie – poți merge pe jos până la un câmp imens în cinci minute. Am încercat orice altceva pe el, Jos – regenerare macromoleculară, implanturi de nanocelule, cauterizare – nimic nu a funcționat. Omul era pe moarte. Ai citit articolele din *Jurnalul Chirurgiei Galactice* care promovează bota – un adaptogen care poate vindeca orice, mai puțin o zi ploioasă, în majoritatea fenotipurilor umanoide. Am avut pacienți care au murit din cauza unor infecții pe care, probabil, le-am fi putut vindeca cu o singură doză. Zan îşi ridică mâinile, într-un gest de inevitabilitate. Nu puteam să-l privesc cum moare. Nu când exista cea mai mică şansă…

Jos deschise gura, dar nu spuse nimic. Ce mai era de spus? Bota era valoroasă – atât de valoroasă încât Republica considera furtul ei o crimă care trebuia pedepsită aspru. Planta era, în cele din urmă, motivul pentru care atât ei, cât şi Separatiştii se aflau pe Drongar. Şi, în mod ironic, localnicilor din *Rimsoo* le era interzis să o folosească din cauza valorii sale potențiale în afara lumii.

Înainte ca Jos să vorbească din nou, Zan spuse:

— Nimănui nu-i vor lipsi câteva plante. Există mici buzunare de bota peste tot în câmpiile joase despre care nu ştie nimeni. Culegi câteva *solzi*, îi bagi în buzunar, îi prelucrezi manual mai târziu… cine va şti?

— Zan…

— Haide, Jos, ştii că o mulțime de tipi de pe aici se strecoară şi recoltează chestia asta pentru uz recreativ. Filba obişnuia să se distreze cu o narghilea plină aproape în fiecare noapte. Toată lumea ştie ce poate face şi toată lumea se uită în altă parte, atâta timp cât nimeni nu devine lacom. Cel puțin eu o folosesc pentru a salva vieți – ceea ce şi Republica spune că face. Viața cuiva aflat la o sută de parseci de aici e mai valoroasă decât a unuia din camera alăturată? Pot să stau deoparte şi să las pacienții să moară fără să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-i salva?

— Nu tu ai început acest război, Zan. Nu eşti responsabil pentru toți cei care sunt răniți în el.

— Oh, asta e bine. O spune tipul care odată a făcut cu piciorul o gaură în perete când a pierdut un pacient din cauza *Sindromului Drakñahr*[22] – ceva ce toți medicii de pe Coruscant şi o cameră plină de Jedi şi *Tăcuți* nu au putut trata.

Total în pană de cuvinte, Jos se uită la prietenul său şi nu văzu în fața lui decât un doctor care îşi lua meseria la fel de în serios ca şi el însuşi. Suspină.

— Bine, dar trebuie să fii mai atent – sunt ochi mult mai ageri decât ai mei pe aici care ar putea observa un seringă hipodermică goală.

— Punct ochit. O să mă asigur că sunt marcate de acum încolo, spuse Zan. Pot chiar să folosesc un colorant pentru a colora serul astfel încât să arate ca un polibiotic sau spectacilină. Nimeni nu va observa, Jos.

— Sper că nu, spuse Jos. Pentru că dacă cineva o face, cariera ta ar putea fi zdrobită mai uşor decât un mynock într-o gaură neagră.

Zan zâmbi şi bătu cu o mână pe umărul prietenului său, iar cei doi se întoarseră şi reintrară în clădire.

[22] Sindromul Drakñahr – boală obscură care lovea fără avertisment, derutând adesea medicii care o tratau ca pe o altă boală. Era remarcabilă pentru faptul că era incredibil de rezistentă la orice fel de tratament.

Capitolul 31

Den Dhur nu era o ființă care să stea mult timp degeaba. În ciuda fațadei sale extrem de plictisite şi cinice, că îşi face meseria doar pentru că astfel îşi plătea băuturile, lucrul care îi făcea cea mai mare plăcere în viață era munca sa. Chiar şi în condițiile în care Amiralul îl vâna, nu putea pur şi simplu să se retragă în camera sa – de fapt, nu putea face asta tocmai pentru că Amiralul îl vâna. *Prima întrebare la care trebuie să răspunzi în timpul unei anchete*, îi spusese cândva un vechi ofițer de poliție, *este: ce arată diferit acum față de ce a fost înainte?* Orice schimbare în comportamentul unui criminal suspect e un motiv de suspiciune. Dacă o bancă este jefuită şi paznicul de serviciu în acel moment decide brusc să îşi ia o vacanță neprogramată sau începe să conducă un speeder nou şi scump la serviciu… ei bine, dacă unchiul său bogat tocmai a decedat subit şi i-a lăsat un pachet de credite sau un bilet câştigător la curse, atunci va avea companie, cu siguranță. Companie în uniformă, cu pistoale sonice şi bastoane paralizante.

Reporterul Den Dhur nu-şi petrecea de obicei zilele singur în cabina sa şi cu siguranță nu avea de gând să înceapă să o facă acum. Aşa se face că se trezi afară, în ziua toridă, urmărindu-l pe instructorul de luptă al *Rimsoo*. În mod discret. Foarte discret. Nu era o idee prea bună să ajungi în atenția unei ființe care, dacă ar fi vrut, te-ar fi putut extermina fără ca măcar să-şi ridice ritmul cardiac. O ființă care îşi demonstrase abilitatea şi dorința de a curma vieți şi care fusese înregistrată făcând tocmai asta. O ființă care glorifica vânătoarea şi uciderea. O ființă ca Phow Ji.

Den se strecură la umbra unei anexe, fericit pentru răcoarea relativă de acolo, şi îşi urmări prada. Concentră o cameră de înregistrare mică asupra scenei şi o declanşă. Puțin mai mult material de fundal nu strica. Mai bine să aibă prea mult şi să fie nevoit să taie decât prea puțin şi să trebuiască să-l întindă. Acest dispozitiv nu era nici pe departe la fel de sofisticat ca *molia lunii*, dar avea să-şi facă treaba.

Phow Ji adunase o clasă de elevi, poate o duzină sau cam aşa ceva, în majoritate oameni, şi îşi exersau flexibilizarea trupurilor pe un petic de iarbă scurtă roz din spatele cantinei. Copacii cu frunze largi ofereau umbră parțială cursanților de arte marțiale, dar efortul îi făcea totuşi pe cei care se descotoroseau de căldură prin transpirație să transpire abundent, în timp ce cei care foloseau alte mijloace de răcire gâfâiau, îşi mişcau membrele sau îşi extindeau branhiile şi bulbii – orice era nevoie pentru a elimina excesul de căldură.

— Care este prima regulă? spuse Ji.

Vocea lui era ciudat de moale, dar se auzea destul de bine în aerul umed al dimineții.

— Întotdeauna să fii pregătit! spuse clasa în cor, la unison.

— Exact. Nu-ți atârni mentalitatea de luptă în cârligul pentru pălărie când intri în camera ta. Nu o laşi pe tejghea când faci duş, nu o aşezi pe noptieră când dormi. Dacă nu face parte din tine, este inutilă şi…

Fără să dea vreun indiciu despre ceea ce avea de gând să facă, Ji făcu un pas rapid spre stânga, îşi învârti pumnul într-un arc scurt şi lovi un om înalt şi subțire în mijlocul pieptului. Omul scoase un *Oof!* şi se clătină înapoi cu un pas, cu mâinile

ridicate într-o poziție defensivă tardivă.

— Prea târziu! răcni Ji, suficient de tare pentru a pune un fior rece pe spinarea lui Den, aflat la treizeci de metri distanță şi ascuns.

Omul se lăsase în genunchi, cu fața congestionată de durere. Când văzu că Phow Ji îl privea, se ridică în grabă în picioare.

— Duelurile sunt distractive, spuse Ji. Duelurile vin atunci când atât tu cât şi adversarul tău ştiți ce urmează să se întâmple, cel puțin în linii mari. Duelurile sunt ordonate, curate şi au reguli. Un meci în ring ar putea să te omoare, dar eşti pregătit pentru asta. Ştii cine este inamicul, ştii unde se află şi nu eşti surprins când vine spre tine. În viața reală, nu ai acest lux. Poți să stai în baie când cineva vine după tine. Să faci duş, să dormi sau să urmezi un curs ca acesta. Deci… Care este prima regulă?

— Întotdeauna să fii pregătit! strigară la unison.

Ji făcu un pas spre grup. Grupul, ca unul singur, făcu un pas înapoi. Unii dintre ei îşi ridicară mâinile. Unul dintre ei scoase parțial un cuțit din teacă. Ji zâmbi.

— Aşa e mai bine. Acum. Prima postură!

Studenții luară o poziție, un picior în față, o mână sus, una jos. Ji se plimbă în jurul lor, atingând câte un braț sau un picior ici şi colo, corectând pozițiile.

Toți cei din grup îl priveau cu ceea ce Den putea vedea, chiar şi din ascunzătoarea lui, că era o suspiciune tensionată. Den clătină din cap. Acest Phow Ji era un om rău, fără îndoială. Avea deja destule pentru a încropi o poveste, dar permise camerei să continue să ruleze. Ştia care va fi punctul său de vedere: Phow Ji, un bătăuş criminal care, pe timp de pace, ar fi fost probabil închis pentru a proteja cetățenii, în schimb îşi satisfăcea tendințele violente pe câmpul de luptă, unde i se permitea să ucidă şi să fie considerat un erou şi nu un răufăcător. Ce părere avea publicul despre asta? Ştiind că o persoană violentă şi cu tulburări mintale, un asasin, un monstru, se afla acolo şi, aparent, de partea lor?

Den ştia că poate face în aşa fel încât ei să fie îngroziți. Cu câteva secvențe care să arate cruzimea şi violența omului, ființele civilizate s-ar fi întors cu dezgust şi repulsie.

Zâmbi. Asta era ceea ce făcea el şi era bun la asta. Desigur, nu se putea şti niciodată cu siguranță ce va face publicul, dar el ştia să recunoască o poveste bună atunci când o vedea şi, indiferent ce orice altceva i-ar fi lipsit, ştia să spună bine acea poveste.

Capitolul 32

Tolk, decise Jos, îl tortura în mod deliberat. Ştia cum îl afecta – era în firea şi în pregătirea ei, atât ca specie, cât şi ca femeie – şi făcea totul, exceptând să îi dea o invitație scrisă de mână să i se alăture în tot ceea ce-i dorea inima.

În sala preoperatorie, Jos se spăla pe mâini, luându-şi cele zece minute obişnuite pentru a face asta, curățând sub unghiile scurte, apoi repetând procesul, chiar dacă nevoia de aşa ceva nu mai era necesară cu mult timp înainte să se nască el. Cu câmpurile şi mănuşile sterile, nu existau prea multe şanse ca vreun agent patogen să fie transferat la un pacient pentru că se spăla pe mâini nouă minute în loc de zece, dar fusese învățat de tradiționaliştii care prețuiau vechile obiceiuri. Aşa că se spălă, se uită la ceas şi meditä. *Vechile obiceiuri*. Pe lumea lui era acceptabil – nu prea uşor – ca un tânăr necăsătorit să plece în galaxie şi să încerce plăcerile companiei *eksterilor*. Nu se vorbea despre asta în cercurile politicoase, dar se făcea. Apoi tinerii, după ce îşi *răcoreau spiritul*, trebuiau să se întoarcă acasă, să-şi găsească un soț sau o soție dintr-o familie *enster* corespunzătoare şi să se aşeze la casa lor.

Dar chiar şi în zilele sale de tinerețe mai sălbatice, Jos nu se simțise niciodată confortabil cu ideea unor legături scurte. O făcuse, bineînțeles, dar întâlnirile, în esență lipsite de sens, cântăriseră greu. În adâncul sufletului său, Jos ştia că în viața lui va exista o singură iubire şi că nu ar trebui să îi fie infidel – chiar dacă ar fi făcut-o înainte de a o cunoaşte vreodată.

Dar acum, era vorba despre Tolk. Frumoasă. Sexy. Dornică. Grijulie. Inteligentă şi, Jos ştia, mult prea perspicace. Ea îl chema. Voia să o cunoască, să îi exploreze profunzimile emoționale, să afle dacă ceea ce vedea în ea era real. Şi, dacă ar fi fost din alt mediu, ar fi doborât recordurile de viteză pentru a o urmări, pentru a vedea dacă ea era într-adevăr aleasa. Dar ea nu putea fi *aleasa* pentru el; familia sa, cultura sa şi o viață întreagă de datorie față de ambele îi interziceau din start acest lucru. Ea nu era din poporul lui. Ea era *eksterul*. Nu exista nicio ceremonie, niciun ritual, care să poată schimba acest lucru. Ea nu putea deveni una dintre ei.

Jos era într-adevăr un om sfâşiat.

Tolk ştia despre trecutul său cultural, desigur. Ar fi putut să se îndepărteze politicos de orice posibile încurcături. Dar nu o făcea. *Şi de ce, Jos, prostule? Hmmm?*

Jos îşi frecă cu putere dosul degetelor. Cât de roz se făcuse pielea acolo. Curată. Foarte curată.

Tolk nu se făcuse nevăzută dintr-un motiv simplu: el o dorea, şi nu doar fizic. Şi ea ştia asta. Şi, aparent, era suficient de bine dispusă ca să nu se simtă ofensată de idee. Şi aici era adevărata problemă…

— Nu ți-aş recomanda să freci pielea în întregime, Jos. Pune lichid seros în interiorul mănuşilor şi tot ce este necesar.

Că tot vorbeam despre tentație, iată că a apărut! Mormăi în schimb ceva.

— Pardon? N-am înțeles.

Jos continuă să se spele meticulos pe mâini, asemenea unui personaj din vechea holodramă care credea că, oricât de mult s-ar fi frecat, nu ar fi fost niciodată curățat de sângele tatălui său. Cum îl chema…? Inspiră adânc. Ar fi bine să treacă la treabă.

— Ascultă, Tolk. Eu... uh, adică... uh...

La naiba, ce greu era! Termenul *emoții amestecate* nu acoperea nici pe departe ceea ce simțea. Era mai degrabă un fel de *piure* de emoții.

Ea îi zâmbi cu dulceață, pretinzând – aşa cum el ştia deja – că habar n-avea ce simțea el.

— Da?

Se îndreptă, şi băgă mâinile sub uscător.

— De ce faci să fie atât de greu?

— Eu? Îmi pare rău, fac să fie ceva greu, doctore Vondar?

Nici cele mai fine fire de zahăr Yyeger nu s-ar fi topit pe limba ei.

— Îmi cunoşti cultura, spuse el, hotărât să meargă până la capăt.

— Da. Şi această cunoaştere vă deranjează...?

— La naiba, Tolk. Ştii foarte bine despre ce vorbesc!

Ea îi aruncă o privire inocentă, cu ochii atât de mari încât făceau ca un Sullustan să pară că îi are mijiți.

— Talentele mele nu sunt perfecte, Jos. Nu sunt un cititor de gânduri; pot vedea doar ceea ce este evident pentru oricine se uită suficient de atent. Poate că ar trebui să spui ce vrei să spui, ca să nu existe nicio confuzie.

Ea zâmbi din nou, iar lui îi veni să țipe şi să spargă lucruri.

— Eu... tu... noi... noi nu putem avea un viitor împreună.

Tolk clipi, la fel de inocentă ca un nou-născut.

— Viitor? Cine a spus ceva despre asta?

— Tolk...

— Suntem într-o zonă de război, Jos. Îți aminteşti? Câmpul nostru de protecție s-ar putea defecta mâine, am putea primi bombe de la Separatişti şi am putea înceta cu toții să mai existăm, pur şi simplu. Sau sporii ar putea suferi mutații şi să ne ucidă. Sau am putea fi loviți de un fulger. Pe scurt, acesta este un loc periculos. Prognoza e sumbră. Orice *viitor* pentru noi este pur teoretic.

Jos se uită fix la ea. Cumva îşi păstră suficient control muscular pentru a-şi închide gura.

— Ştii zicala Bruviană *Kuuta velomin*? spuse Tolk.

El clătină din cap.

— *Profită de moment*. Este tot ce avem. Trecutul s-a dus, viitorul s-ar putea să nu mai vină niciodată. Doar *acum* există. Nu-ți cer să te căsătoreşti, Jos. Ştiu că nu poți parcurge acel drum cu mine. Dar am putea împărtăşi confortul pe care l-am putea avea împreună, aici şi acum. Doi oameni care țin unul la celălalt. Viitorul, dacă va veni, se va ocupa de el însuşi. Aşa cum ar trebui să facem şi noi. Unde e răul în asta?

El clătină din nou din cap.

— Eu... aş vrea să pot face asta. Doar că nu sunt programat în acest fel. Trebuie să mă angajez total în ceva atât de important.

— Sunt atât de importantă pentru tine, Jos?

El o privi, iar ea zâmbi din nou, un zâmbet trist.

— Nu e nevoie să o spui cu voce tare. Expresia ta îmi spune totul. Făcu o pauză. În regulă, atunci. Voi fi colega ta, pentru că se pare că asta este tot ce ne este permis. Păcat.

Ea se întinse şi îi atinse mâna, iar el simți un fior electric care îi străbătu tot corpul. Apoi îşi retrase mâna. Acum nu mai zâmbea.

— Oops, te-am contaminat. Îmi pare rău. Va trebui să te speli din nou pe mâini. Ne vedem în sala de operații.

Când ea plecă, el constată că tremura. Ura asta. Războiul, morții, cultura lui, dar în acel moment, era foarte bucuros că Tolk plecase şi nu putea să vadă disperarea care ştia că trebuie să i se putea citi pe față. Trebuia să plece.

Nu pentru mult timp şi nu departe, dar nu putea să înfrunte sala de operații acum, mai ales cu Tolk în el. Mai degrabă ar fi înfruntat un pluton întreg de droideka înarmat doar cu un trocar[23] decât să mai vadă privirea aceea în ochii ei, cel puțin astăzi. N-ar fi fost în stare să se concentreze; cel mai probabil ar fi sfârşit prin a înlocui un rinichi cu o vezică biliară sau ceva la fel de grav.

Îl apelă pe Zan.

* * *

— Îmi rămâi dator, spuse întunecat Zabrakul în timp ce Jos îl privea cum se spăla. Tocmai mi-am terminat propria rotație acum două ore.

— Somnul este supraestimat.

— N-am de unde să ştiu.

— Lasă-mă o oră sau două, spuse Jos. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

— Deci te duci la o plimbare? Ai fost afară în ultima vreme? Aerul este atât de dens încât ai putea înota până la cantină.

— O oră, spuse Jos. Mă voi întoarce.

Ieşi din clădire şi porni prin complex, îndepărtându-se de mlaştini şi mergând spre câmpurile de bota relativ mai uscate. Zan nu exagerase – zece minute de mers pe jos şi hainele îi erau deja îmbibate de sudoare. Va trebui să se decontamineze din nou.

Nu-i păsa.

Păşi printr-un mic grup de foioase, îndepărtând cu mâna *wingstingers* şi țânțarii de foc care roiau în jurul lui, şi văzu câmpurile de bota. Douăzeci şi ceva de rânduri paralele de vegetație care se întindeau în depărtarea cețoasă. Bota creştea la mică înălțime; de fapt, majoritatea plantei era sub pământ, doar partea fructiferă fiind expuse. Rândurile erau îngrijite de sortimentul obişnuit de droizi; nu văzu niciun manipulator organic în acel moment. Nu făcu nicio încercare de a ciupi vreo bucățică din plantă, ştiind că rândurile erau protejate de un câmp de forță de nivel scăzut. Această plantă inofensivă era o marfă prețioasă – de înțeles, deoarece celulele sale adaptogene puteau servi la o varietate de scopuri, de la antibiotic puternic cu spectru larg, până la halucinogen şi nutrient, în funcție de specie. Dacă ar fi putut fi cultivată în afara lumii, le-ar fi dat comercianților de mirodenii un motiv considerabil de îngrijorare, deoarece putea fi literalmente totul pentru toată lumea.

Totul pentru toți. Brusc, lui Jos i se păru că îşi petrecuse o bună parte din viață – poate chiar prea mult – încercând să fie acelaşi lucru. De când îşi amintea, se presupunea că va fi doctor. Nu era o decizie pe care să o regrete – era mândru de profesia sa – dar aceasta era doar una dintre multele modalități prin care se străduise să fie *Fiul cel Bun*. Învățase din greu, respectase întotdeauna munca, fusese un copil de care oricine putea fi mândru. Iar familia lui fusese mândră de el, fără îndoială.

---

[23] Trocar – instrument chirurgical în formă de tub ascuțit (cu mâner), folosit la efectuarea punctiilor sau la introducerea în unele cavități ale organismului a unor instrumente chirurgicale sau a unor dispozitive optice.

Niciodată nu se zgârciseră în laude. El nu dorea să-i rănească sau să-i vadă răniți. Şi ştia că dacă s-ar fi unit cu o *ekster*, probabil că i-ar fi băgat în morminte mai devreme.

Dar i se părea că aude vocea lui Klo Merit în ureche: *Dar sunt şi credințele tale?*

Sunt oare? Nu era nevoie de un Jedi pentru a vedea că Tolk ar fi strălucit printre o planetă întreagă de femei. Şi nu putea să nege că oferta ei de confort în timp de război era tentantă, foarte tentantă. Dar nu putea. *De ce ți-e frică?*

— Mi-e teamă că mă voi îndrăgosti de ea, spuse el cu voce tare.

— Cred că e prea târziu să te temi de asta, spuse o voce blândă din spatele lui.

Surprins, Jos se întoarse, aşteptându-se pentru o clipă să o vadă pe Tolk, să se întrebe dacă ar trebui să fie încântat, furios, speriat sau ceva pentru care probabil că nu avea un nume...

Dar nu era Tolk. Era Padawana, Barriss Offee.

Capitolul 33

Barriss fusese inițial surprinsă să-l întâlnească pe Jos atât de departe de bază. După o clipă, însă, îşi dăduse seama că nu avea de ce să fie surprinsă. Vroia să vorbească cu el, să-i ofere puțină alinare pentru tulburările mentale şi emoționale prin care ştia că trecea. Nu era doar dorința ei de prietenă, ci şi datoria ei de Jedi.

Şi acum, el era aici. *Forța lucrează în moduri misterioase*, gândi ea.

Nu părea prea încântat să o vadă, şi îşi dădea seama că nu era dornic de compania nimănui în acest moment. Se întinse cu Forța şi găsi nodul încâlcit al suferinței lui, sub suprafața minții. Se lupta cu o problemă diferită de sentimentele sale față de clone, dar nu conta – avea nevoie de linişte, iar ea i-o putea oferi.

Unindu-se cu Forța, foarte uşor, ea atinse corzile încordate şi înnodate ale dilemei lui, liniştindu-le zvâcnetul aşa cum un deget trecut peste corzile unei *quetarra* putea domoli un acord.

El păru surprins. Îşi ridică privirea nesigură, întâlnind privirea ei. Barriss zâmbi.

— Eşti tulburat, Jos, murmură ea. Lupți în propriul tău război intern, pe la fel de multe fronturi diferite ca şi Republica pe Drongar. Nu-ți pot rezolva crizele, dar te pot îndruma spre un loc mai sigur, de unde să le poți aborda.

— De ce? întrebă el. Vreau să spun… ce e atât de special la mine?

Barriss zâmbi.

— Aş putea spune că vreau să îți asigur capacitatea de a avea performanțe bune în sala de operații, şi există ceva din asta în scopul meu. Dar, în principal, este pentru că sunt Jedi şi, de asemenea, vindecător. Scopul meu este să ajut şi să aliniez.

Jos rămase tăcut pentru o clipă. Apoi spuse:

— Ce ai vrut să spui când ai spus că *e prea târziu să mă tem că mă îndrăgostesc de Tolk*?

— Exact ceea ce am spus. Este evident că o iubeşti şi ea te iubeşte la rândul ei. Aş vedea asta chiar şi fără ajutorul Forței. Dacă nu mă crezi, întreabă pe oricare dintre prietenii tăi.

Jos îşi ridică brațele în semn de exasperare.

— Deci toată lumea vede asta în afară de mine?

— De obicei, omul este orb când se află în ochiul furtunii.

— Dar este *ekster*, şopti el. Familia mea ar fi devastată.

— Este foarte probabil să fie adevărat.

— Aş renunța la tot – la familie, la prieteni, la cabinetul meu –, şi pentru ce?

Barriss se uită la el.

— Pentru dragoste, spuse ea.

Jos tăcu timp de câteva minute lungi, cu privirea plecată. Apoi scoase un mare suspin şi se uită la Barriss.

— Nu pot, spuse el.

Ea aprobă din cap. Îi simțea suferința şi simțea că spunea adevărul. Poate că era decizia corectă. Nu era treaba ei să îl judece, ci doar să îl ajute.

— Alegerile inimii nu sunt niciodată uşoare, spuse ea.

Se uită la cer, văzu că soarele apunea într-o explozie de roşu şi portocaliu,

lumina lui reflectându-se în sporii din atmosfera superioară.

— Se va întuneca în curând, spuse ea. Ar fi mai bine să ne întoarcem la bază.

Jos se uită la ceasul de la încheietura mâinii şi aprobă din cap.

— Da, i-am promis lui Zan că mă voi întoarce.

O lumină mai strălucitoare decât o duzină de sori străpunse vederea lui Barriss. O clipă mai târziu, o mână uriaşă o ridică, apoi o trânti cât era de lungă în noroi.

* * *

Atacul îl luă pe Jos prin surprindere la fel de mult ca şi pe Jedi. La început nu fu sigur de ceea ce se întâmplase; doar că avusese loc o străfulgerare strălucitoare de lumină, o explozie asurzitoare, iar când îşi recăpătă simțurile se trezi întins peste forma încă inconştientă a lui Barriss, amândoi pe jumătate îngropați în noroiul cald. Nu departe, în crângul de foioase, un copac era acum un ciot sfărâmat şi fumegând, seva lui fiind supraîncălzită instantaneu de energia unei puternice explozii laser care transformase copacul într-o bombă organică. Pe Jos îl furnică dureros fața şi îşi dădu seama că pielea îi fusese împânzită de mici aşchii. Era un miracol că nu fusese orbit.

Îşi ridică privirea. Vedea înceţoşat şi era aproape surd din cauza exploziei, dar putea vedea suficient de bine pentru a-şi da seama că un droid de luptă stătea de cealaltă parte a câmpului de bota, cu tunul telescopic din piept încă întins. Părea că se pregăteşte pentru o altă lovitură. Jos se repezi să se ridice în picioare – sau încercă să o facă; Drongar păru brusc să se rotească în mai multe direcții deodată, iar el căzu din nou, de data asta aterizând alături de Barriss. Fața lui ajunse în noroi, la doar câțiva centimetri de a ei. O văzu deschizând ochii.

O altă rafală de tun pârjoli pământul la un metru în fața lor, smulgând rânduri de bota şi făcând să plouă cu fragmente de plantă în jurul lor.

Barriss se ridică în picioare – dar cum o făcu, Jos nu ar fi putut spune. Părea să leviteze – acum era întinsă pe jos, iar în următoarea clipă stătea în picioare. Oricât de impresionant ar fi fost acest lucru, totuşi, nu era nimic în comparație cu următoarea ei acțiune. În timp ce Jos privea uimit, Padawana sări peste câmpul de bota, acoperind o distanță de cel puțin zece metri dintr-o singură săritură. În timp ce se arcuia în aer spre droid, Jos văzu o altă străfulgerare de lumină. La început crezu că droidul trăgea din nou, dar apoi îşi dădu seama că strălucirea venea din mâna lui Barriss.

Îşi scosese sabia de lumină. Jos văzuse imagini şi holouri ale armei Jedi în uz, dar nu mai văzuse niciodată una în realitate. Lama energetică a lui Barriss era o dungă azurie de aproximativ un metru lungime. Scotea un sunet asemănător cu un cuib de *wingstingers* furioase şi, chiar şi peste mirosurile dure purtate de briza din mlaştina din apropiere, el putu simți mirosul acru de ozon pe care îl producea.

Privi cu gura căscată cum Barriss aterizâ lângă droidul de luptă. Înainte ca acesta să poată trage din nou, ea îi dădu o singură lovitură cu arma de energie care secționă jumătate din trunchiul droidului. Izbucniră scântei, iar droidul se prăbuşi.

Jos reuşi să se ridice în picioare şi rămase acolo în timp ce Padawana îşi dezactiva sabia. Prinzând-o la centură, ea se întoarse spre el, având grijă să ocolească câmpul de bota pentru a evita să mai provoace alte pagube prețioasei plante.

— Asta…, spuse el, fără cuvinte pentru una dintre puținele dăți în viața lui. Asta a fost… eşti uimitoare.

Ea făcu o grimasă de supărare.

— Sunt o amator neavizată, răspunse ea. Dacă aş fi fost mai atentă la Forță, acel droid nu s-ar fi apropiat niciodată suficient de mult pentru a ne ataca. Ar fi bine să ne întoarcem. Cred că a fost un cercetaş care a reuşit să pătrundă în liniile noastre, dar s-ar putea să fie mai mulți.

Porni înapoi spre bază, iar Jos se grăbi să țină pasul cu ea.

— Nu-mi vine să cred că ne-a ratat, spuse el.

— Părea să fie avariat în luptă; poate că nu funcționa bine computerul de țintire. În orice caz, mă îndoiesc că vom avea un astfel de noroc de mai multe ori. Cel mai bine ar fi să ne grăbim. De asemenea, trebuie să te tratăm – arăți de parcă te-ai fi bărbierit cu un spin.

Jos fu de acord cu asta. Dintr-o dată, confruntarea cu Tolk în sala de operații nu mai părea nici pe departe la fel de traumatizantă. Acesta era un aspect al războiului la care nu fusese expus până acum. Nu era nerăbdător să îl experimenteze din nou.

Şi, bineînțeles, Zan nu fu impresionat când se întoarse.

— Ai întârziat zece minute, spuse el.

— Aproape am fost ucis de un droid de luptă, spuse Jos.

— Nu ai nicio scuză. Nu te-a omorât, nici măcar nu ți-a ars vreun picior sau ceva de genul ăsta.

Jos îl auzi doar pe jumătate. Mintea îi era ocupată de amintirea lui Barriss Offee luptându-se cu droidul. Fusese spectaculoasă folosind acea sabie. Până acum, cele mai multe dintre femeile *eksters* erau mult mai interesante decât femeile *ensters* pe care şi le amintea acasă…

Capitolul 34

Jos avea destule pe cap încât nu acorda prea multă atenție cărților de joc. Săbiile, Doagele, Clondirele şi Monedele de pe ele nu aveau nicio semnificație reală pentru el. În jurul mesei, ceilalți jucători îşi priveau mâinile, meditau sau făceau comentarii clasice:

— Fir-ar să fie, cine a împărțit mizeria asta?

Ăsta era Zan.

— Ăsta aş fi eu, spuse Den. Aruncă o privire către Jos. Am încercat să trişez în favoarea ta, Doc – nu ai primit un sabacc pur?

— Foarte amuzant, zise Jos. Dacă bomba asta ar fi fost mai mare, Drongarului i s-ar fi spus *câmp de asteroizi*.

— Vorbeşti ca o ființă care încearcă să ridice miza, spuse I-5.

— Ai de gând să pariezi, să te retragi sau să te plângi? îl întrebă Tolk pe Jos.

Tonul vocii sale fu ca un disruptor sonic tras direct în pieptul lui. Spre surprinderea sa, descoperise că faptul că aproape fusese ucis în timp ce ieşise ieri să încerce să-şi limpezească mintea nu îl deranjase nici pe departe la fel de mult ca noua răceală a lui Tolk față de el. *Dar asta i-ai spus că vrei, nu-i aşa?*

Se uită la mâna lui. Cu toate că avea *Regina Văzduhului şi Beznei*, *Răul* şi *Decesul*, era atât de mult sub douăzeci şi trei de puncte negative, încât nu avea cum să câştige, având în vedere legile matematice ale acestei galaxii. Când îi veni rândul, renunță. Miza sa intrară în potul mâinii. După următoarea carte, Zan se retrase şi el.

Den le împărți jucătorilor rămaşi – Tolk, I-5, Barriss şi lui însuşi – încă o carte. Fata Jedi renunță. Zan se lăsă în spate şi spuse:

— Deci, Den, nu aveai de gând să scrii o poveste despre Phow Ji?

Reporterul făcu o pauză, apoi spuse.

— Da.

— Şi când o să o vedem?

— Cu puțin noroc, niciodată.

Lui Jos i se păru ciudat, deoarece Den părea să aibă o părere destul de bună despre abilitățile sale de scriitor. Le spusese amicilor săi de sabacc cu câteva zile în urmă că plănuia să-l eviscereze pe Bunduki în pixeli. Bineînțeles, îi avertizase Den, aceste spuse nu trebuiau să fie aduse la cunoştința tuturor, deoarece Sullustanul nu avea o mare dorință de a fi transformat în carne de *shaak* de către Ji.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jos.

Den nu răspunse. Tolk ceru să vadă cărțile, mâinile fură întoarse, iar ea câştigă cu un douăzeci şi trei. Bineînțeles.

— Norocoasă la cărți, ghinionistă în dragoste, spuse Den.

Tolk se uită la Jos, apoi îi zâmbi lui Den.

— Deci, de ce nu vom vedea povestea, Den?

— Oh, o veți vedea, dacă vreți să vă uitați. Au... măcelărit-o. Eu am prezentat-o ca şi cum prietenul nostru Ji era gunoiul galaxiei şi că hrănirea lui – cu picioarele înainte – unui rancor înfometat ar fi fost prea bună pentru el.

— Şi...? spuse Barriss.

— Şi au… *răsucit-o*, astfel încât acum nu mai sună atât de rău. Den amestecă cărțile. Mă tem că nu e rău deloc. Se pare că publicul s-a săturat de veşti sumbre în acest moment. Din spusele editorului meu, au primit multe în ultima vreme – bătălii pierdute aici, sisteme blocate acolo şi aşa mai departe. Forțele lui Dooku s-ar putea să fie lovite în fundul lor metalic pe termen lung – dacă îi crezi pe cei de la *Republica*, oricum – dar nu sună aşa pentru publicul spectator. Ei vor eroi.

— Phow Ji nu este în niciun caz un erou, spuse Zan. Este un bătăuş criminal care ucide pentru distracție.

— Un fapt pe care m-am străduit foarte mult să îl subliniez, credeți-mă. Dar asta nu contează. Ji poate fi tăiat şi lubrifiat suficient de bine pentru a se potrivi în *fantă*. Aşa au decretat voci mai puternice decât a mea, şi aşa se pare că va fi.

Urmă un moment de tăcere şocată, în timp ce ceilalți jucători digerau vestea.

— Asta nu este o *răsucire*, este o navă de trupe de clasa întâi cu gyro-gravitația la rotație maximă, spuse Jos.

— Vrem să vorbim sau jucăm cărți? spuse Den, dându-i pachetul de cărți. Cum vrei tu, doctore.

— După cum îmi merge norocul, discuțiile sunt mult mai ieftine, spuse Jos. Am pierdut deja cincizeci de credite.

Zan arăta de parcă tocmai fusese lovit de o tulburare severă a urechii interne.

— Dar… nu pot transforma un nenorocit cu inimă rece ca Ji în cineva pe care lumea să-l admire! scuipă el. Omul ăsta păstrează trofee de la cei pe care i-a ucis!

— Duşmani ai Republicii, fiecare dintre ei, spuse I-5. Aşa o vor răsuci.

— Asta este o veste incredibilă, Den, spuse Barriss. Trebuie să fii îngrozitor de dezamăgit.

Den era tăcut – părea că-şi edita gândurile.

— Aşa este. Sunt, spuse el în cele din urmă. Dar nu sunt chiar atât de surprins. La urma urmei, nu am căzut ieri din copac. Am văzut că li s-a întâmplat şi altora. Chiar şi mie mi s-a mai întâmplat – deşi niciodată în asemenea măsură. Pufni pe nas. Phow Ji va obține probabil un contract bogat din asta, dacă nu-l va tranşa pe agentul care i-l oferă. *Eroul de pe Drongar*, care va ajunge în curând la voi acasă, în 3D.

— *Dulce Sookie*, spuse Jos.

— Eroii sunt trecători, zise Den, pe un ton care părea că încerca să se convingă pe sine mai mult decât pe ceilalți jucători de la masa de sabacc. Vin, pleacă, şi tind să moară mai des decât oricine altcineva pe timp de război. Dacă unul este real, iar altul este un produs mass-media, pe termen lung, totul este la fel. Nimic din toate astea nu contează cu adevărat.

— Voi fi total necaracteristic şi voi presupune că nu ai nevoie de eroi, zise I-5.

Den ridică din umeri.

— Uneori fac o figură bună. În afară de asta, nu.

— Deci nu există nimic pentru care ți-ai risca viața?

— *Bunule Creator*, nu. Nu cred în toate chestiile astea spirituale. Nu mă aştept să fiu reciclat în ceva mai sus în lanțul trofic într-o altă încarnare, sau să văd Spectrul de la capătul galaxiei, sau să devin una cu Forța. Pentru mine, ceea ce vezi este ceea ce sunt, iar când *se sting luminile*, asta e tot. Aşa că de ce aş curta *Somnul Etern* mai devreme decât trebuie? Nu risc, nu pierd. Eroii sunt, cu excepția celor care ajung să facă parte din această categorie complet din întâmplare, fie proşti, fie vând ceva.

Jos se uită la droid.

— Dar tu, I-5? Având în vedere construcția ta, ai putea rezista cinci sute, o mie de ani sau mai mult. Ți-ai risca gâtul din duroțel şi toate acele secole dacă ar exista o şansă bună ca cineva să îl taie cu vibrosecurea?

— Depinde pentru ce, zise I-5. Am mai menționat înainte că încă mai am unele leziuni ale memoriei pe care mă străduiesc să le repar şi se pare, după unele dintre bucăţile recuperate recent, că e posibil să fi efectuat unele acțiuni *eroice* în trecutul meu. Îşi flutură cărțile. Trebuie să spun că sunt interesat să aflu circumstanțele.

Den clătină din cap, apoi se uită la Barriss.

— De la tine mă aştept – eşti Jedi, cu asta te ocupi. Cei de la medicină… ei bine, am văzut că unii dintre ei ar descărca un tun cu particule la cea mai mică provocare, aşa că şi ei sunt la fel de nebuni ca şi clonele, după mine. Se uită la Jos, Zan şi Tolk. Fără supărare, adăugă el.

— Nu mă supăr, spuse Zan.

Den îşi mută privirea înapoi la I-5.

— Dar nu mă aşteptam să întâlnesc vreodată un droid cu *iluzii de vitejie*. Tu, prietene metalic, ai nevoie de o reconfigurare serioasă.

— Iar tu, replică I-5 în timp ce arunca un credit în potul mâinii, ai nevoie de un amortizor pe cipul tău de cinism.

Jos, Zan şi Tolk zâmbiră. Zan luă pachetul de cărți.

— Poate că norocul meu se va schimba, spuse el.

— Ar fi bine să nu se schimbe în timp ce dai cărțile, spuse Jos.

Zan amestecă, apoi puse obişnuita carte albă în partea de jos a pachetului, marcând locul unde se opreau cărțile amestecate. Pus pachetul jos pentru ca Barriss să taie. În timp ce o făcea, el spuse:

— Cred că sunt ceea ce s-ar numi un agnostic[24] devotat. Nu ştiu dacă există sau nu ceva mai mare decât noi, dar cred că ar trebui să încercăm să ne trăim viața ca şi cum ar exista.

— O filozofie pe care ar trebui să o adopte mai multe ființe, spuse Barriss.

Den îşi dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

În mintea lui Jos apăru din nou o imagine a durerii tăcute a lui CT-914 pentru camaradul său. Îşi ridică privirea de pe cărțile sale şi o văzu pe Barriss privindu-l, cu o expresie de compasiune pe față. Se uită la I-5. Droidul îşi studia cărțile, dar se părea că simțise atenția lui Jos, pentru că îşi ridică privirea. Jos devenise destul de bun la citirea schimbărilor subtile de luminozitate în fotoreceptorii lui I-5, dar de data asta expresia droidului era enigmatică. Momentul se întinse.

— Jos, spuse Zan. E rândul tău.

— Ce ai de gând să pariezi? întrebă I-5.

Chiar, ce anume? Jos lăsă cărțile şi se ridică.

— Mă retrag, spuse el. Ne vedem mai târziu.

Zan clipi.

— Unde te duci?

— Să fac o vizită, spuse Jos în timp ce pleca.

---

[24] Agnostic – punct de vedere potrivit căruia gândirea umană este incapabilă să ofere suficiente argumente raționale pentru a justifica existența sau neexistența lui Dumnezeu.

Capitolul 35

Jos traversă incinta, strecurându-şi o mască osmotică pe nas şi pe gură în timp ce făcea acest lucru, deoarece concentrația de spori din aer era neobişnuit de mare. Totuşi, era atât de preocupat de gândurile sale, încât abia dacă îi observă, sau căldura siropoasă a amiezii. Se gândea la călătoriile în spațiu.

Pregătirea lui era în medicină, nu în fizica aplicată şi teoretică – zâmbi uşor, amintindu-şi de irascibilul doctor S'hrah, unul dintre profesorii lui, care avea toleranță zero pentru orice disciplină din afara medicinei. *Eşti doctor, nu fizician!* ar fi fost părerea lui –, dar cunoştea noțiunile de bază şi istoria, la fel ca oricine care avea mai mult decât un ghem de pământ în loc de creier. Călătoriile între sistemele stelare erau posibile prin deplasarea prin hiperspațiu, o dimensiune alternativă nu foarte diferită de spațiul real, în care se puteau atinge cu uşurință viteze superluminice. În antichitate, acest lucru fusese considerat imposibil, deoarece legendarul om de ştiință Drall Tiran demonstrase în mod concludent, cu mai bine de treizeci şi cinci de mii de ani în urmă, că timpul şi spațiul erau inseparabile şi că viteza luminii era o limită absolută care nu putea fi depăşită.

Dar *Teoria Referinței Universale* a lui Tiran nu interzicea nimic care să călătorească mai repede decât lumina – interzicea doar călătoria cu viteza luminii. Dacă *bariera vitezei luminii* ar putea fi cumva ocolită, cineva ar putea, teoretic, să treacă cu uşurință din spațiul real în hiperspațiu şi înapoi.

Inițial, colonizarea galactică fusese realizată cu ajutorul *navelor generație*, ceea ce făcea imposibilă unirea lumilor separate într-o civilizație galactică viabilă. În cele din urmă, după secole de experimente şi frustrări, cei mai buni savanți din Republică găsiseră o modalitate de a crea şi de a limita câmpurile de presiune negativă suficient de puternice pentru a alimenta o unitate portabilă de hiperpropulsie. În sfârşit, călătoria superluminică accesibilă la scară galactică fu realizată.

Acea realizare, desigur, dusese rapid la *Marele Război Hiperspațial* şi la diverse alte forme de neplăceri, dar nu la asta îl duceau gândurile lui Jos astăzi. Problemele legate de atingerea vitezei superluminice constituiau o metaforă frumoasă pentru a pătrunde în concepte noi. Dacă reuşeai cumva să treci de bariera inițială a percepției, atunci galaxia în care te regăseai nu era chiar atât de diferită de cea pe care o lăsai în urmă. În cazul său, era o galaxie în care inteligențele artificiale şi personalitățile clonate trebuiau judecate pe picior de egalitate emoțională cu cele organice, dar, odată ce acest concept era înțeles, se dovedi a nu fi atât de greu de asimilat.

Necesita, totuşi, unele ajustări – şi câteva scuze.

* * *

Cazarma *CT-Tertium* era cea mai mare dintre cele trei garnizoane de la *Baza Terestră Şapte*, care era situată la marginea *Deşerturilor Rotfurze*, o regiune cu o gravă degradare ecologică la doi kilometri de *Rimsoo*. Jos rechiziționă un speeder de teren şi ajunse acolo în mai puțin de zece minute. Era suficient de departe în spatele liniilor pentru a se simți relativ indiferent, deşi putu auzi, în câteva rânduri, pocnetul

îndepărtat al razelor de particule şi vuietul înăbuşit al mortierelor cu fragmente C-22. Se pare că Separatiştii nu mai erau atât de îngrijorați de pagubele produse culturilor de bota.

La *BT7* fu direcționat către un mic cubicul de 4,5 metri pătrați, abia suficient de mare pentru combinația de pat şi dulap, care constituia *casa* lui CT-914 departe de... De fapt, Jos îşi dădu seama că era doar casa lui. Cu excepția cazului în care punea la numărătoare cuva din care fusese decantată clona în Tipoca, pe planeta acvatică Kamino, CT-914 nu avea niciun alt loc pe care să-l poată numi *al său*.

Patul fusese făcut cu precizie militară, păturile erau la fel de netede ca suprafața unei stele neutronice. Dulapul era întredeschis, iar o inspecție mai atentă dovedi că era gol. Ceea ce era însă derutant era locul de deasupra capului patului, acolo unde ar fi trebuit să fie denumirea soldatului. În loc să scrie CT-914, cadrul era gol.

Jos zări un caporal Dressellian în apropiere şi îl chemă. Dressellianul, arțăgos ca majoritatea celor din specia sa, salută oarecum resemnat la recunoaşterea unui ofițer superior. Jos îl întrebă unde se afla Nouă-Unu-Patru.

— În cuvele de reciclare, cel mai probabil, fu răspunsul şocant. Împreună cu cea mai mare parte a plutonului său. Au fost prinşi într-o ambuscadă de un atac Separatist de gherilă acum două zile.

Dressellianul aşteptă o clipă, apoi, văzând că este puțin probabil ca ofițerul uman să mai pună imediat alte întrebări, salută din nou şi îşi continuă treaba.

Jos părăsi încet garnizoana, uimit. În ultima oră sau cam aşa ceva, ajunsese să se gândească la Nouă-Unu-Patru ca la un exemplu al tuturor cunoştințelor sale nou descoperite despre umanitatea esențială a clonelor, şi să afle brusc că era mort fu un şoc aproape la fel de mare ca şi când ar fi auzit de moartea unui vechi prieten sau a unei persoane dragi. Se simțise obligat să caute clona şi să îi ceară scuze, sperând că, într-un fel, o astfel de *ispăşire* va simplifica unele dintre provocările unei conştiințe care includea acum respectul față de mai mult decât doar viața organică. Dar, în schimb, aflase că CT-914 se alăturase fratelui său de cuvă, CT-915, în moarte. Şi Jos ştia că va trece mult timp, dacă va trece vreodată, până când moartea lor, şi a tuturor celorlalți oameni care erau ucişi în acest război, va părea a fi altceva decât lipsită de sens şi josnică.

Încercă să-şi liniştească pentru o clipă gândurile, pentru a avea câteva secunde de respect tăcut pentru războinicul căzut la datorie. Dar se părea că, oricât de liniştită şi-ar fi dorit să fie mintea lui, aceasta continua să se umple de imagini ale lui Tolk.

* * *

La bordul fregatei *MedStar*, Amiralul Tarnese Bleyd studia flimsiurile din fața sa, rezultatele ultimei sale runde de anchete privind orice transmisie suspectă sau clandestină din partea personalului de la *Rimsoo 7*. Cu un mârâit, le mătură de pe birou şi le aruncă pe podea. Nimic – doar obişnuitele discuții care erau de aşteptat. Nimic care să-i dea cel mai mic indiciu despre cine l-ar fi putut spiona când murise Filba sau de ce. Bleyd mârâi din nou, un sunet aproape subsonic, adânc în gât.

Atâta timp cât cel care se aflase la celălalt capăt al acelei camere de spionaj rămânea în libertate, el, Bleyd, era în pericol. Înregistrarea putea chiar şi acum să circule pe HoloNet sau să fie vizionată în camerele private ale vreunui comitet de anchetă de pe Coruscant. Situația era intolerabilă. *Gândeşte, blestemat să fii!*

Foloseşte-ți creierul de vânător şi instinctele de prădător. Care ar fi cea mai probabilă ființă care ar deține o cameră de supraveghere şi cine ar avea motive să te urmărească şi să încerce să te înregistreze în vreun fel de activitate ilegală?

Poate Phow Ji, acel luptător Bunduki pe care îl întâlnise? Bleyd se gândi, apoi clătină din cap. O astfel de activitate sub acoperire ar fi mult prea subtilă pentru un astfel de infractor. Poate că ar trebui să se gândească din nou la posibilitatea ca Soarele Negru…

Ochii i se îngustară la un gând brusc. Oare aborda problema din unghiul greşit? Presupunea că el fusese ținta celui care spionase. Dar dacă se înşela? Dacă Filba fusese ținta? Bleyd activă ecranul plat de pe birou, construind rapid un nou algoritm de căutare. Într-o clipă avu datele de care avea nevoie.

În mai multe ocazii distincte fuseseră făcute plângeri publice de către reporterul Sullustan, Den Dhur, cu privire la Filba. Deşi Dhur era cu greu singurul din *Rimsoo* care avea un fel de nemulțumire împotriva Huttului, faptul că era reporter însemna că cel mai probabil avea acces la echipamente de supraveghere. *Da. Da, are sens*. Dhur trebuie să fi înregistrat acțiunile Huttului în momentul morții acestuia din urmă – şi, printr-o coincidență nefericită, obținuse schimbul de replici incriminator dintre Filba şi Bleyd. Nefericită coincidență, într-adevăr, pentru reporter…

Bleyd ieşi din spatele biroului, cu un zâmbet sinistru. Va ordona ca Den Dhur să fie arestat şi adus imediat de pe planetă. Cu puțin noroc, încă mai era timp pentru a remedia această mizerie înainte de…

Uşa biroului său se deschise. Bleyd clipi surprins. Intră silueta îmbrăcată a unui *Tăcut*, dar Bleyd ştiu imediat cine se ascundea sub veşminte. Kaird, Nedijiul. Agentul Soarelui Negru. Bleyd se îndepărtă de birou. Aproape automat, mâna îi alunecă spre spatele uniformei, eliberând cuțitul din teaca ascunsă la curea. Acesta alunecă confortabil în mâna sa. Era o lamă *ryyk*, mult mai mică decât armele tradiționale confecționate şi folosite de războinicii Wookiee de pe Kashyyyk, dar nu mai puțin mortală. Îi dovedise diferența dintre victorie şi înfrângere, dintre viață şi moarte, şi intenționa să facă la fel şi acum.

Ființa-pasăre îşi retrase gluga, dezvăluindu-şi chipul sardonic şi ochii violeți strălucitori. Îşi înclină capul în semn de salut.

— Amirale, spuse el.

Când şi-a coborât mâinile de pe glugă, cea dreaptă ținea o lamă strălucitoare.

Bleyd nu răspunse la salut. Se învârti spre stânga, cu cuțitul ținut jos, lângă şoldul drept, cu vârful întins în jos, spre partea degetului mic al pumnului, cu muchia înainte, într-o strângere inversă.

La trei metri depărtare, Kaird păstră cercul complet, deplasându-se spre stânga, iar lama scurtă şi butucănoasă pe care o ținea în mână ieşi în sus de partea degetului mare din strânsoarea lui, cu tăişul orientat tot spre adversarul său.

Bleyd părea în aparență calm, deşi gândea cu furie. Biroul său era destul de mare, dar se afla totuşi la bordul unei nave, unde fiecare centimetru cub de spațiu era foarte prețios. Cu puțin noroc, zona închisă avea să anuleze viteza Nedijiului. Nu putea să se eschiveze dacă nu avea loc, iar odată ce era pus la colț, Bleyd, care era mai mare şi mai puternic, îl avea la mână. Ar fi suferit ceva pagube – nu avea cum să evite asta – dar pagubele puteau fi reparate, rănile puteau fi vindecate.

— Lasă-mă să ghicesc, zise agentul Soarelui Negru. Mathal nu şi-a dus nava *accidental* pe orbita greşită.

— Mathal a fost lacom. A vrut să umple un cargobot cu bota, să facă o afacere, iar Soarele Negru să ia ce mai rămânea. Făcând asta m-ar fi făcut fugar de autorități pe viață. Lui nu-i păsa de asta. A primit ceea ce a meritat.

— Ar fi trebuit să ne contactezi. Soarele Negru s-ar fi ocupat de el. Noi avem o viziune aparte asupra afacerilor noastre şi nu ne plac renegații.

Bleyd ridică din umeri.

— În ceea ce mă priveşte, el era Soarele Negru. Nu puteam să-i permit să strice ceea ce am înființat aici.

Kaird îşi schimbă poziția, întorcându-se astfel încât partea sa dreaptă să fie îndreptată spre Bleyd. Amiralul observă că fâşia de pene albastru închis din jurul gâtului adversarului său devenise şi mai întunecată şi se ridicase într-un guler rigid – fără îndoială, un avertisment atavic pentru prădători. Nedijiul era în plin mod de luptă. Îşi învârti cuțitul în jurul degetelor. O mişcare ostentativă, cu atât mai mult cu cât arăta că nu era încordat de frică.

— Nu e prea târziu, spuse el. După cum ai spus, Mathal a primit ceea ce merita. O putem trece cu vederea. Nu e nevoie să distrugem o afacere care aduce profit tuturor.

Bleyd clătină din cap. Doar ca să arate că nu era nervos, îşi schimbă şi el cuțitul, întorcându-l cu o mică mişcare care trecu lama de la prinderea precedentă la o prindere de luptător cu sabia.

— Prea multe din profituri se adună la seifurile Soarelui Negru. Pot să depozitez bota departe de aici, să o mut eu însumi şi să câştig mult mai mult – dacă dispar mijlocitorii.

Nedijiul râse.

— Începând cu mine, nu-i aşa?

— Nu este nimic personal.

Kaird râse din nou.

— Iartă-mă, dar eu îmi iau moartea foarte personal.

Şi cu asta se năpusti, incredibil de repede, iar cuțitul scurt zbură într-o clipită.

Bleyd îl văzu venind, dar, chiar şi aşa, abia avu timp să-şi pună propriul cuțit în poziție de blocaj. Duroțel se ciocni cu duroțel, iar Kaird sări înapoi, rânjind, înainte ca Bleyd să poată contraataca.

— Verificam doar dacă sunteți treaz, Amirale.

— Destul de treaz ca să te dobor, Nediji.

— Şi ce se întâmplă dacă reuşeşti asta? Sunt mult mai mulți acolo de unde vin eu. Crezi că Soarele Negru va ridica din umeri şi va uita să trimită un alt agent? Poate că data viitoare va fi o echipă de tipi duri care trag mai întâi şi nu pun întrebări. Nişte persoane foarte neplăcute.

— Echipele au nevoie de o navă, spuse Bleyd. Navele inamice tind să fie doborâte în războaie. Până când următorul agent sau următorii agenți ajung aici, eu pot fi departe, foarte departe – suficient de departe pentru a face să nu mai fie rentabil din punct de vedere financiar pentru Republică să mă urmărească.

— Crezi că faptul că te caută autoritățile este o problemă? Nici nu-ți poți imagina cât de mult păleşte asta în comparație cu a ne avea pe noi pe urmele tale. Kaird muta cuțitul dintr-o mână în alta. Iar Soarele Negru nu renunță niciodată la urmărire.

— Îmi voi face griji pentru asta mai târziu. Acum, mă ocup de tine.

— Nu prea cred. Eşti mai mare şi mult mai puternic, e adevărat, dar eu sunt mult mai rapid. Este evident că eşti priceput cu ăsta – flutură cuțitul – dar tot eu am

avantaj.

Fu rândul lui Bleyd să râdă.

— Chiar crezi asta? Sunt vânător şi războinic, om-pasăre, şi am ucis o jumătate de duzină de adversari chiar cu această lamă. Eşti rapid, da, dar oasele tale sunt goale şi penele nu te protejează de duroțelul rece. Oricât de rapid ai fi, nu poți să ajungi la mine înainte să te spintec.

— Uiți ceva, răspunse Kaird. Eu sunt un asasin.

Bleyd ridică o sprânceană.

— Ceea ce înseamnă...?

— Înseamnă că a face treaba este mai important decât modul în care o fac.

Bleyd se încruntă. *Ce...?*

Kaird îşi dădu brusc mâna înapoi, apoi o smuci în față şi *aruncă lama...!* Acesta veni prea repede ca să se ferească. Bleyd lovi instinctiv arma care se apropia şi, cu reflexe perfecționate de secole de selecție naturală, reuşi să o devieze – cu greu. Îl zgârie la mână, dar asta fu tot. O simplă zgârietură.

Zâmbi când cuțitul Nedijiului căzu pe podea, se rostogoli şi ajunse la picioarele lui. Se ghemui rapid şi îl luă, apoi se ridică, cu câte un cuțit în fiecare mână.

— Acum nu mai ai nicio armă, spuse el. Nu ai nicio şansă, cu mâinile goale împotriva a două lame. Prostule!

Flutură cuțitele în bătaie de joc.

Agentul Soarelui Negru se dădu înapoi câțiva paşi, până când se lipi cu spatele de peretele din oțel transparent, apoi se ridică încet din ghemuirea de luptă. *Ce avea de gând să facă?* se întrebă Bleyd. Avea un alt cuțit ascuns la el? Sau poate un mic blaster? Sakiyanul se opri, gândindu-se la următoarea mişcare. Dar spre surprinderea lui, Nedijiul clătină încet din cap.

— Ai fi putut să mă iei chiar acum, spuse el. Dacă ai fi venit destul de repede, m-ai fi putut pune la colț înainte ca eu să pot manevra în jurul tău. Dar ai ezitat. Şi acum ai pierdut.

— Am pierdut? Nu s-a schimbat nimic. Încă eşti încolțit. Bleyd zâmbi, cu o strălucire sălbatică a dinților. Sincer, speram la o luptă mai aprigă, Nediji. Mă aşteptam la mai mult de la un ucigaş al Soarelui Negru. Acum să terminăm.

— Nu prea cred, spuse Kaird. Postura lui era destul de dezinvoltă acum; părea ca şi cum ar fi purtat o conversație la un colț de stradă pe Coruscant. Fără să vrea, Bleyd simți o uşoară înțepătură de nelinişte. Ceva s-a schimbat, continuă ființa-pasăre. Timpul a trecut. Şi, dintr-o dată, te simți... obosit, nu-i aşa, Amirale? Ca şi cum abia dacă mai poți ține armele. Ca şi cum ți-ai fi consumat toată puterea.

Bleyd mârâi.

— Eşti un Jedi, ca să încerci trucurile astea mentale infantile? Crede-mă, sunt imun la astfel de prostii.

— Dar nu eşti imun la toxina *dendritonică*.

Bleyd clipi. Apoi, brusc, pulsul de nelinişte înflori într-un şoc în toată regula. Cuțitul Nedijiului! Tăietura de pe mâna lui!

Bleyd se adună pentru a ataca, dar picioarele nu-l mai ascultară brusc. Încercă să sară şi, în schimb, se clătină într-o parte. Încercă să mai facă încă un pas, iar piciorul stâng, acum complet amorțit, cedă şi căzu într-un genunchi. Îşi păstră strânsoarea pe cuțite, dar era atât de slăbit! Şi acum, un foc brusc se dezlănțuia în el, pârjolindu-i muşchii, arzând fiecare nerv în parte...

Kaird se apropie de el, întinse mâna şi luă unul dintre cuțite dintre degetele arzătoare ale lui Bleyd. Celălalt căzu din strânsoarea fără putere a Sakiyanului.

— Toxina *dendritonică* este o cale proastă de a muri, spuse Kaird. Dureroasă, lentă – eşti literalmente amorțit din interior spre exterior. Dar ai fost un adversar curajos, Amirale, iar eu admir curajul. Aşa că, deşi superiorii mei doresc să suferi, te voi cruța de efectele toxinei.

Făcu un pas în lateral, prinse capul lui Bleyd într-o mână şi îl înclină pe spate.

Bleyd simți atingerea cuțitului pe gât, dar nu fu dureroasă, ci doar rece. Un moment de răgaz aproape plăcut de la agonia înflăcărată.

Conştiința lui începu să se estompeze, apoi, culorile biroului său se transformară în cenuşiu. Îşi dădu seama, amorțit, că nu va putea să curețe onoarea familiei sale. Această cunoaştere îl duru chiar mai mult decât veninul din venele sale.

Reuşi să îşi schimbe privirea, să se uite la Nediji înainte să se stingă complet. Kaird îi făcu o plecăciune mică şi lentă, un ultim salut care nu conținea nicio batjocură.

— Nu este nimic personal, spuse el.

Şi întunericul îl luă pe Tarnese Bleyd, pentru totdeauna.

Capitolul 36

Ridicătoarele medicale veniră în zori.

Barriss Offee dormea în cabina ei, în mijlocul unui vis al Forței. În ultima vreme nu-i mai veneau atât de des aceste conexiuni subconştiente cu câmpul energetic vital galactic. Când simțise pentru prima dată că Forța se trezise în ea, visele fuseseră frecvente şi puternice, fără a fi amintite niciodată în întregime la trezire, dar lăsându-i întotdeauna un sentiment de putere şi control sporit. Ca de obicei, fu momentan confuză la trezire – apoi recunoscu sunetul *ridicătoarelor* care se apropiau. Îmbrăcându-şi în grabă salopeta, porni spre sala de operații.

Zări, printre norii de spori, *ridicătoarele* care atârnau jos pe cerul estic, chiar deasupra sferei umflate care era Drongar Prime. Alți membri ai personalului *Rimsoo* fugeau deja din cabinele şi camerele lor, unii încă trăgându-şi hainele pe ei. Îi văzu pe Zan Yant şi Jos Vondar îndreptându-se spre zona de aterizare.

Apoi, brusc, se opri. Ceva – cineva – o chema.

Fusese un strigăt de ajutor, nonverbal, dar nu mai puțin puternic. Îl auzise ecoul în mintea ei ca şi cum autorul lui ar fi stat chiar în spatele ei. Un strigăt de furie şi disperare. Un strigăt de moarte. Ştia de unde venise – de la marginea *Mării Kondrus* – şi, deşi nu ştia cine murea, ştia de ce. Pentru o clipă inconfundabilă şi din fericire scurtă, putu vedea, la fel de clar ca şi cu proprii ei ochi, chipul ucigaşului în timp ce se uita la victima sa. Phow Ji.

Fără o clipă de ezitare, Barriss se întoarse şi fugi departe de *ridicătoare*, departe de *Rimsoo* şi în câmpiile joase care se înclinau spre mare.

* * *

Nici măcar nu îi trecu prin minte să se întrebe, până când nu se afundă adânc în mlaştinile fetide, de ce luase decizia de a-şi abandona datoria – de a întoarce spatele zecilor de soldați Republicani răniți în luptă şi de a merge în schimb să caute o victimă necunoscută. Nu putea fi decât un singur motiv, şi nu-i plăcea să-l recunoască, pentru că era în contradicție cu tot ce o învățase Maestra Unduli despre munca pentru binele suprem, ca să nu mai vorbim despre Codul Jedi. Îşi lăsase emoțiile să preia controlul, se lăsase influențată de furie şi, da, de dorința de a pedepsi. Dar chiar şi ştiind asta, chiar şi temându-se că se îndrepta spre partea întunecată, nu se opri.

Ieşi din vegetația mlăştinoasă, trecând printr-un ultim mănunchi de liane, şi îl văzu pe Ji – singurul care mai stătea în picioare în mijlocul măcelului. Şapte soldați, toți purtând uniforme Separatiste, zăceau morți în jurul lui. Avea o rană superficială provocată de o vibrolamă pe antebrațul drept şi o băşică pe pometele stâng, unde o rază laser îl ratase de puțin. În afară de asta, nu avea alte semne. O aştepta, având pe buze zâmbetul acela sardonic pe care ea ajunsese să-l disprețuiască.

— O T'landa Til beată face mai puțin zgomot decât tine, spuse el. Cu toate astea, este întotdeauna o plăcere să te văd, Padawan Offee. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite? Ai venit să mă feliciți pentru ultima mea victorie pentru Republică?

Făcu un gest batjocoritor către cadavrele împrăştiate la picioarele lui.

Furia amenința să o copleşească. Simți dorința şi voința de a-l distruge. În acel moment, Barriss Offee ştia exact la ce se referise Maestra Unduli când vorbise despre puterea seducătoare a părții întunecate. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l transforme într-o grămadă de cenuşă şi, mai rău chiar, ştia că o putea face. Puterea întunecată trăia şi striga în ea. Nici măcar nu ar fi avut nevoie de vreun efort – tot ce trebuia să facă era să o elibereze.

Phow Ji trebuie să fi văzut adevărul pe chipul ei, pentru că ochii i se lărgiseră uşor surprinşi.

— Chiar crezi că poți rezista împotriva mea? Sunt un maestru de *teräs käsi*, de *Hapan*, *Echani*, *tae-jitsu* şi o duzină de alte stiluri mortale. Eu sunt…

— Eşti un ucigaş, îl întrerupse ea, cu o voce liniştită, dar cu o duritate care îi opri tirada. Şi voi avea grijă să nu mai ucizi pe nimeni.

Ji zâmbi şi ridică uşor din umeri, recăpătându-şi aplombul. Îşi mişcă picioarele, aşezându-se într-o poziție.

— Vino, atunci… Jedi.

După ce totul se termină, Barriss îşi petrecu multe nopți nedormite întrebându-se ce ar fi făcut. Ar fi cedat, ar fi acceptat provocarea lui şi ar fi folosit Forța pentru a-l distruge? Sau s-ar fi ridicat deasupra impulsurilor ei primare şi ar fi folosit doar suficientă putere pentru a-l lăsa neajutorat? Pe scurt, ar fi cedat sau nu în fața părții întunecate? Nu avu niciodată şansa să afle.

Phow Ji şovăi brusc, iar ochii i se făcură mari de uimire. Barriss îşi dădu seama că fusese lovit din spate de ceva. El se întoarse, iar ea văzu aripile şi coada butucănoasă a unei săgeți hipoproteice ieşind dintre omoplații lui. Un alt soldat Separatist, care trăgea din adăpostul mlaştinii din apropiere, îl nimerise. Cu toată puterea, îndemânarea şi viteza de care se lăuda, Ji nu avea cum să se ferească de ceva ce nu văzuse venind.

Barriss extinse o bulă de conştiință spre exterior, cu ea însăşi în centru, realizând chiar în timp ce făcea acest lucru că, dacă nu ar fi fost orbită de furia împotriva lui Ji, ar fi putut simți la timp atacul intenționat pentru a-l avertiza pe Bunduki. Dar acum era prea târziu. El căzuse în genunchi şi, în timp ce ea îl privea, se prăbuşise greoi în nisipul umed. Zăcea destul de nemişcat, cu excepția unor mişcări uşoare şi ritmice ale degetelor sale.

Ea nu mai putu detecta niciun pericol – evident, trăgătorul nu rămăsese să vadă rezultatele ambuscadei sale. Ceea ce însemna că şi ea era în siguranță pentru moment, deşi asta se putea schimba în orice clipă. Îşi menținu conştiința extinsă în timp ce îngenunchea lângă Ji, examinându-l. Mâinile şi degetele îi erau reci, iar spasmele nu se domoliseră. *Parestezie, cel mai probabil*, decise ea. Îi ciupi o pleoapă şi văzu că pupila era contractată. Respirația îi era rapidă şi superficială – părea evident că Phow Ji fusese lovit cu un fel de neurotoxină puternică – *Paraleptin*, poate, sau *Tritoxinat*. Se ştia că Separatiştii foloseau astfel de biochimicale, şi chiar mai rău. Dacă nu făcea ceva rapid, avea să moară.

Nu mai era timp să ceară o evacuare, chiar dacă exista un *ridicător medical* disponibil, ceea ce era problematic. Dar mai era o altă cale de a-l trata. Forța.

Fără să se oprească măcar să reflecteze la ironia situației, Barriss îngenunche lângă Ji. Scoase săgeata, apoi îl rostogoli şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Îi trecu prin minte că ar fi fost destul de uşor să lase paralizia sistemului său nervos central să facă treaba pe care, cu doar câteva minute înainte, fusese prea dispusă să şi-o asume

singură. Dar acea tentație trecuse. Era un vindecător Jedi. În fața ei se afla o viață care avea nevoie de vindecare. Nu era nevoie să facă lucrurile mai complicate de atât.

Barriss Offee închise ochii şi îşi deschise inima şi mintea către puterea Forței.

* * *

Droidul se apropie de Den Dhur în timp ce acesta din urmă se îndrepta spre cabina sa. Era una dintre unitățile standard de recoltare, puțin uzată de vreme şi îndoită, dar se mişca destul de bine.

— Dumneavoastră sunteți Den Dhur, domnule? spuse droidul.

— Cine vrea să ştie?

Dacă era posibil ca un droid să pară confuz, atunci acesta cu siguranță părea confuz.

— Am o livrare pentru dumneavoastră, domnule.

— Şi cine a făcut ca această livrare să fie trimisă la mine?

— Locotenentul Phow Ji.

Uh-oh. Den se uită la pachet, apoi la droid.

— N-o să explodeze, nu-i aşa?

— Puțin probabil, domnule. Obiectul în cauză este o holoînregistrare. Nu conține explozibili.

Den aprobă din cap.

— În regulă.

Droidul extrudă un sertar de transport din pieptul său şi scoase dispozitivul, care – Den observă cu uşurare – arăta într-adevăr ca un cub holocron standard şi nu ca o bombă. În timp ce îl lua, Den spuse:

— Ji ți-a dat asta?

— Nu, domnule, nu mi l-a dat el. Mi-a cerut, totuşi, să fiu martor la activitatea lui şi să o înregistrez. Acesta este rezultatul, pe care trebuia să vi-l predau.

Den încă încerca să se gândească la conceptul de cadou de la Phow Ji.

— M-a specificat pe nume?

— Nu pe nume, domnule. Cuvintele lui exacte au fost: *Dă-i-l şobolanului ăla mic şi cu ochi mari care se crede cadoul galaxiei pentru presa de ştiri*. Droidul adăugă apoi: Acest lucru a necesitat o extrapolare din partea mea.

— Acum te cred. În regulă. Mulțumeşte-i din partea mea.

— Mă tem că asta va fi cu totul imposibil, domnule. Phow Ji nu mai este printre cei vii.

Nici măcar o turmă de curlnose[25] nu l-ar fi putut opri pe Den să se grăbească să intre în cabina sa pentru a vedea înregistrarea. Întunecă încăperea, introduse cubul şi activă unitatea de holoproiecție. Imaginea tridimensională înflori în fața lui. Scena era a unui mic luminiş într-o junglă. În timp ce Den privea, un droid Separatist de luptă intră în luminiş, făcu o scanare rapidă la 360 de grade, apoi începu să traverseze.

Phow Ji apăru în prim-plan, cu spatele la cameră. Purta o pereche de blastere în huse joase pe şolduri. Droidul nu părea să-l vadă sau să-l audă, dar acest lucru se schimbă când Ji strigă:

— Hei, maşinărie! Vino aici!

În timp ce droidul se întorcea spre el, Ji smulse blasterele din tocuri atât de

[25] Curlnoses – animal de turmă de pe Sullust.

repede încât acțiunea fu o ceață, şi trase. Cele două proiectile duble loviră rețeaua de senzori vizuali a droidului, orbindu-l instantaneu.

Ji alergă spre dreapta, cinci sau şase paşi rapizi, şi se lăsă în jos. Droidul trase cu tunul său laser în locul în care se aflase Ji cu o clipă înainte. Ji se lăsă în genunchi şi trase din nou în droid, iar proiectilele – trebuie să fi fost cel puțin şase sau şapte – intrară în crăpătura de sub cutia de control. Den ştia că acesta era un punct slab al armurii acestui model, dar atât de mic încât rareori reprezenta o problemă în luptă.

De data asta fu o problemă. Fumul albastru ieşi din carcasa droidului, iar acesta se înclină într-o parte, apoi se opri, grav avariat. Ji sări în sus şi fugi, din nou spre dreapta sa. Un trio de mercenari Salissieni ieşi din pădure, cu puştile blaster în funcțiune. Şirurile de plasmă incandescentă pârjoliră aerul. Ji se feri spre stânga, apoi spre dreapta, apoi repetă, în timp ce proiectilele inamice cădeau în față sau în lateral. De asemenea, trase în timp ce alerga, o dată, de două ori, de trei ori – şi toți cei trei mercenari fură loviți mortal, căzând la pământ.

Un super droid de luptă puternic blindat ieşi din pădure, urmat de încă doi mercenari, dar Ji sări asupra lor aproape înainte ca aceştia să-şi dea seama. Îl lovi la corp pe unul dintre mercenari, îl împuşcă pe celălalt şi mai trase de trei ori asupra droidului, care izbucni în foc şi fum ca şi cel de dinainte.

Den privea uimit. *Pe laptele mamei*, dar asta era o tragere incredibilă, extrem de precisă pentru o armă de şold, mai ales din partea unui om care alerga cu toată viteza pe un teren accidentat şi îşi folosea ambele mâini.

Ji îşi puse blasterele în toc, ajunse deasupra mercenarului rămas, care era încă în viață şi încerca să se ridice. Îl apucă de cap, din spate, şi îl smuci cu putere într-o parte. Den putu auzi clar cum se rupea gâtul Salissianului.

Crezuse că atinsese limita capacității lui de a fi uimit. Dar apoi îi căzu maxilarul când alți doi mercenari ieşiră din pădure, iar Ji scoase ambele blastere şi le împuşcă armele din mâini! Den nu mai văzuse niciodată aşa ceva, nici măcar în holodramele de divertisment. Mica imagine 3D a lui Ji îşi puse din nou armele în toc şi alergă să lupte corp la corp cu Salissienii surprinşi. Primul dintre ei căzu din cauza unui pumn ca ciocanul în tâmplă; al doilea primi un cot în gât. Apoi Ji îşi scoase din nou armele, atât de repede încât părură că îi apar în mâini, şi trase în pădure spre ținte nevăzute. Trase până când blasterele îşi epuizară încărcăturile, întorcându-se încoace şi încolo pe măsură ce zărea noi ținte. Când încărcătoarele se goliră, aruncă armele inutile şi atacă în pădure, dispărând din vedere. Trecu o clipă, apoi un mercenar intră în luminiş şi se lovi cu capul de o bucată de pământ stâncos. Din nou, se auzi pocnetul vertebrelor crăpând. Un alt mercenar apăru la vedere clătinându-se şi se prăbuşi, strângând o rană înnegrită şi fumegândă în mijlocul corpului.

Ji se întoarse în luminiş, cu spatele, dinspre pădure, cu o puşcă blaster în mână. Trăgea la foc automat, vizând mai mulți inamici ascunşi.

Din pădure ieşiră mai mulți Salissiani, trăgând cu puşti şi blastere de diferite mărci. O alică de la un aruncător de proiectile îl lovi pe Ji, sus pe piciorul drept, sfâşiind țesătura şi carnea. Sângele se scurse, îmbibându-i pantalonii. Acesta se întoarse spre cel care îl împuşcase şi îl împuşcă direct în față.

O altă împuşcătură îl luă pe Ji jos, în partea dreaptă, vaporizând pânza şi străpungându-i corpul. Nu fatal, deoarece căldura intensă a fasciculului cauterizează instantaneu rana, dar totuşi grav. Ji se întoarse calm şi împuşcă atacatorul în piept.

Apoi lucrurile deveniră cu adevărat interesante.

O umbră mare ascunse lumina. Ji privi în sus, iar unghiul camerei de înregistrare se înclină şi el, pentru a încadra o navă mare de desant care plutea la aproximativ cincizeci de metri deasupra lui. O duzină de soldați Separatişti, folosind pachete repulsoare, aterizară în luminiş, trăgând în timp ce o făceau.

Ji împuşcă opt dintre ei, sărind, ferindu-se şi rostogolindu-se în timp ce rafalele de plasmă împroşcau solul din jurul său. Fu o demonstrație de îndemânare acrobatică asemănătoare cu cea a unui Jedi, dar, în cele din urmă, Separatiştii găsiră raza de acțiune. Phow Ji fu doborât într-o ploaie de rafale de blaster. Zăcea la pământ, evident rănit de moarte. Soldații rămaşi se apropiară de el cu prudență. Când ajunseră la muribund, el scoase o grenadă termică din buzunar şi o ridică, zâmbind în timp ce o declanşa. Încercară să fugă, dar nu aveau cum să scape. Grenada transformă luminişul într-o flacără de căldură şi lumină care, chiar şi cu amortizoarele automate ale camerei, şterse imaginea 3D. Când strălucirea se risipi, tot ce mai rămăsese din Phow Ji şi din duşmanii săi era un crater fumegând în pământul umed.

Den îşi dădu seama că transpira, chiar şi în mediul relativ răcoros al cabinei sale. Întinse o mână nesigură şi opri aparatul. Apoi îşi dădu seama că nu era singur.

Se întoarse cu un oftat – apoi se relaxă când recunoscu silueta din spatele lui.

— Ai… văzut totul? întrebă el.

— Da, răspunse Padawana. Phow Ji s-a asigurat că am primit şi eu înregistrarea.

— Ce… de ce a…

Den nu putu termina întrebarea. Fusese pe o mulțime de planete şi văzuse multă violență, dar nu văzuse niciodată aşa ceva. Barriss Offee tăcu atât de mult timp încât Den crezu că nu-l auzise. Apoi ea suspină şi spuse:

— I-am salvat viața. Mai devreme, astăzi. Fusese lovit de o săgeată otrăvită şi l-am adus înapoi prin puterea Forței.

Den aprobă încet din cap.

— Bănuiesc că nu a fost deloc recunoscător.

— A fost furios. Am crezut că o să mă atace chiar acolo. Nu ştiu de ce nu a făcut-o. În schimb, s-a întors şi a plecat. M-am întors la bază pentru a face ce am putut pentru răniți. La scurt timp după ce l-am stabilizat pe ultimul om, un droid mi-a dat o copie a acestei înregistrări.

Den scoase cubul din fantă şi se uită la el. Ar fi valorat o mică avere, având în vedere noua reputație eroică a lui Ji. Să fi ştiut luptătorul Bunduki acest lucru – să fi vrut ca Den să profite de pe urma lui, având în vedere că reporterul fusese cel care, deşi fără intenție, îi provocase acea reputație? Încercase Phow Ji, în felul său întortocheat, să îl răsplătească pe Den?

— Tot nu se explică de ce a făcut-o. Un singur om, pornind intenționat un schimb de focuri împotriva unui întreg pluton? E o nebunie.

— A fost *m'nuush*, spuse ea.

— Poftim?

— Aşa îi spun luptătorii Wookiee de pe Kashyyyk. Pentru Trandoshani este *davjäan inyameet* – arsura în sânge. Oamenii îi spun *nebunie*. E o stare de furie sinucigaşă, un punct în care viața nu mai contează, iar singura întrebare importantă devine: *Câți pot lua cu mine?*

— Am auzit despre asta. Deci crezi că Ji a comis un fel de sinucidere rituală?

— Presupun că este un mod de a privi lucrurile. Cu o cantitate considerabilă de genocid amestecat în ea.

Den suspină. Strecură holocronul înapoi în cutia sa şi îl puse pe un raft de pe perete.

— Ce vei face cu el? îl întrebă Barriss.

— Nu sunt sigur. Aş putea face nişte bani serioşi cu el, fără îndoială. Dar aş contribui şi la transformarea lui Ji în erou de război.

— Şi tu nu ai nevoie de eroi.

— Nu am spus niciodată asta, răspunse Den. Îndoctrinați corespunzător, sunt foarte buni pentru a atrage focul de la acei dintre noi care sunt suficient de inteligenți pentru a şti că suntem laşi şi cinici.

Barriss zâmbi în timp ce se întorcea să plece.

— Fii sigur că voi păstra aceste cunoştințe pentru mine, Den, dar ca să ştii şi tu – aura ta nu este aura unui cinic, nici a unui laş. Are străluciri clare de erou, de fapt.

Spunând asta, părăsi camera aglomerată, iar Den se uită în urma ei.

— Oh, nu, murmură el. Spune-mi că nu e aşa.

Capitolul 37

Chiar şi în afară de furtunile aproape zilnice şi de exploziile de obuze de mortier care păreau puțin mai apropiate decât de obicei, sala de operații era deosebit de zgomotoasă. Jos se afla în mijlocul unei rezecții intestinale urâte – soldatul de pe masă se pare că luase o masă copioasă cu câteva ore înainte de a fi lovit de un proiectil care îi perforase intestinul subțire – când porni sistemul de sonorizare. O voce emoționată, care vorbea prea repede, spuse:

— Atenție, tot personalul. *Rimsoo 7* se va muta, începând cu ora optsprezece! Acesta nu este un exercițiu! Repet, acesta nu este un exercițiu!

— Pune un plasture, te rog, spuse Jos.

Tolk lipi rapid incizia, aproape scăpând un plasture în graba ei.

— Relaxează-te, Tolk. Ai vreo întâlnire la care ai întârziat?

— Ai auzit anunțul?

— Da, şi?

— Uită-te la cronometru – acum e şaptesprezece şi patruzeci şi cinci de minute. În cincisprezece minute, vei sta în mijlocul unei mlaştini pustii, în ploaie, cu maşini de război care vor încerca să-ți zboare fundul neatent, dacă nu închidem imediat.

— Crezi?

Înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un *bum!* care zgudui sala de operații. Masa de operație vibră suficient de mult pentru ca pacientul să se clatine spre o margine.

— La naiba! spuse Jos. Ce a fost asta?

Vaetes îşi băgă capul în cameră şi spuse:

— Tocmai am primit o lovitură directă în scut de la o armă cu particule. Generatorul principal este oprit; suntem pe energia de rezervă. Nu ştim de unde au venit, dar la mai puțin de zece mii de metri de aici se află o forță de peste opt sute de droizi de luptă, care vine prin *Jackhack Slough* cu o viteză destul de bună. Terenul e prea umed pentru ca trupele să stabilească o linie defensivă. Asta va încetini şi droizii, dar cel mai bine ar fi să închideți toți pacienții deschişi şi să îi pregătiți de plecare. Această unitate mobilă este pe cale să se ridice la înălțimea numelui ei.

Ca şi cum i-ar fi punctat cuvintele, o altă explozie zgudui clădirea, zdruncinând-o suficient de tare încât să doboare tăvile de pat de pe rafturile de pe pereți. Tăvile se loviră cu pocnituri metalice aspre.

— Nu trebuiau să fie în frigider? întrebă Jos. Este mai bine aşa pentru a-i face pe pacienții noştri să se simtă inconfortabil?

În spatele lui, Jos îl auzi pe Zan înjurând, ceva într-o Pugali joasă care îi scăpă în mare parte, dar care suna îndeajuns de josnic.

— Dacă mi se strică *quetarra*, îl voi vâna personal pe Dooku, îi voi extirpa organele de reproducere şi le voi da de mâncare melcilor de mlaştină.

— Lipeşte asta şi începe pachetul de stabilizare, îi spuse Jos lui Tolk. Imediat ce termini, împachetează-ți lucrurile. Unde este stația noastră de preluare?

— În sectorul de sud-est, lângă generatorul de rezervă de scut.

— Am înțeles. Îşi ridică vocea. În regulă, l-ați auzit pe Colonel. E timpul să

închidem magazinul şi să ne mişcăm!

Jos se retrase din câmpul steril, îşi scoase mănuşile şi se duse să-şi verifice personalul şi pacienții. Exista o procedură de mutare a unității – în armată exista o procedură pentru a face orice –, dar ei erau aici de ceea ce părea o veşnicie, iar Jos se obişnuise atât de mult încât uitase cea mai mare parte a modului de acțiune.

O altă vibrație răsună din scutul energetic. Dacă acele lovituri erau un indiciu, părea din ce în ce mai mult o idee bună să împacheteze totul şi să fugă spre un teren mai sigur – presupunând că existau astfel de terenuri pe planetă…

Se grăbi pe coridor. Exersaseră de mai multe ori, în rarele momente în care nu aveau pacienți, şi toată lumea din unitate trebuia să ştie exact ce să facă în cazul în care se întâmpla ceva real. Jos privi fețele infirmierilor şi pe ale celorlalți funcționari în timp ce treceau pe lângă el şi fu liniştit să vadă că majoritatea personalului nu părea îngrijorat peste măsură; toți îşi făceau sarcinile, mai mult sau mai puțin. Părăsi clădirea. Ploaia se oprise, dar încă mai era un vânt puternic care încerca să împingă aerul îmbibat de apă. Observă că dezasamblatorii lucrau rapid, demontând clădirile prefabricate şi cabinele, în timp ce droizii CLL-8 le încărcau, împreună cu alte materiale, în ridicătoarele de marfă care stăteau degeaba încă dinainte ca Jos să fie repartizat aici. Pacienții erau încărcați şi ei, de către FX-7 special concepute, folosind cărucioare cu repulsor. *Ridicătoarele medicale* şi elevatoarele de marfă recondiționate îi transportau în afara oricărui pericol. Pacienții erau prima prioritate, bineînțeles, dar nu ar fi fost bine ca personalul de sprijin să fie ucis sau capturat.

Totul părea precipitat, grăbit şi atât de ciudat încât nu părea real. Într-o clipă, operau pacienți – reparau trupe ca de obicei – iar în următoarea, se grăbeau să scape de un război care se îndrepta spre ei ca un tren mag-lev scăpat de sub control.

Jos se grăbi spre propriul său compartiment şi începu să-şi împacheteze echipamentul esențial. Trebuia să ai o geantă pregătită în orice moment, dar după mai multe luni petrecute în acelaşi loc, Jos începuse să folosească rufele curate şi proviziile din geanta de voiaj şi, ca urmare, trusa era în mare parte goală.

Droizii ar fi încărcat tot restul din cabină, mult mai eficient decât ar fi putut el spera vreodată să o facă. Chiar dacă totul s-ar fi desfăşurat perfect, totuşi, tot nu exista vreo şansă sub soarele nemilos ca *Rimsoo* să fie gata de plecare până la ora 18:00 – doar dacă droizii erau toți magicieni.

Zan ajunsese acolo înaintea lui şi-şi îndesa şosetele în cutia de *quetarra*, în jurul instrumentului.

— Nu poți lua asta în transportor, sublinie Jos în timp ce împacheta. Va trebui să meargă cu transportorul de marfă.

— Ştiu. De ce crezi că o umplu cu şosetele mele?

— Asigurarea împotriva furtului? Oricine o deschide şi simte mirosul şosetelor tale nu va mai fura niciodată nimic. În plus, credeam că geanta aia e din duraplast întărit.

Jos îşi închise fermoarul de la geanta de voiaj.

— Ar trebui să fie făcută din neutroniu ca să am încredere în ea cu droizii ăia. Unii dintre ei erau manipulatori de încărcături de pe navele stelare. Ar putea să distrugă *accidental* şi un bloc de carbonită aflat într-un seif din duroțel.

— Atenție, tot personalul, răsună megafonul. Transporturile vor fi…

O bombă explodă în urechea lui Jos – cel puțin aşa păru. Fu un zgomot adânc care se transformă brusc în ultrasunete, iar lumina de deasupra capului căzu pe patul

lui, spulberând picioarele rezistente de plastoid în timp ce patul se prăbuşea pe podea.

— Ce...?

— Generatorul de rezervă al scutului energetic tocmai s-a supraîncărcat. S-a oprit, spuse Zan. Următoarea lovitură directă îi va prăji ca pe nişte cartofi pe toți cei care se află în afara adăpostului de protecție.

— De unde ştii asta?

— Mi-am petrecut o vară lucrând pentru unchiul meu, care instala scuturi EM şi cupole pentru compania minieră *Vuh'Jinêau*. Ştiu cum sună o supraîncărcare a scutului. O să vrem să fim în altă parte, şi încă repede. Închise cutia *quetarrei* şi îşi luă geanta de voiaj. Grăbeşte-te, Jos. *Blocatoarele* ar putea ajuta împotriva fulgerelor şi chiar să devieze parțial o undă laser, dar o lovitură directă le va vaporiza. Şi pe noi.

Aruncă o ultimă privire îngrijorată asupra valizei, apoi se grăbi spre uşă.

Jos era chiar în spatele lui.

— Separatiştii nu-şi dau seama că toate aceste explozii distrug culturile de bota?

— Poate că vrei să aştepți aici şi să aduci asta în discuție. Eu, mai degrabă le-aş trimite o scrisoare urâtă.

Zan plonjă pe uşă pentru a se alătura exodului, cu Jos în urma lui.

* * *

Den Dhur mai trecuse de câteva ori prin evacuări grăbite, aşa că aceasta nu îl îngrijoră prea mult. Nu până când nu căzu scutul. Atunci începu să devină puțin nervos. E adevărat, era jurnalist şi, teoretic, cealaltă parte nu l-ar fi împuşcat dacă i-ar fi scanat plăcuța de identificare, dar existau mai multe zone de război cu un reporter sau doi *prăjiți* pentru a arăta că sistemul nu era perfect.

Probabil că trupele Separatiste care înaintau nu vizau în mod special unitățile medicale – cel puțin nu ar fi trebuit să o facă –, dar loviturile colaterale erau inevitabile, cu toate bombardamentele care se desfăşurau pentru a curăța căile de acces, şi, indiferent dacă era non-combatant sau soldat, un cadavru mort de câteva zile pe vremea asta mirosea la fel de rău în ambele cazuri.

Den se grăbi spre locul de evacuare care îi fusese desemnat, folosind orice acoperire disponibilă găsea pe drum. Deja norii mari de fum unsuros se ridicau din mlaştină, în timp ce incendiile de mare intensitate se manifestau. Nu ai crede că o mlaştină poate arde, dar te-ai înşela – foarte tare – dacă ți-ai baza supraviețuirea pe asta. Văzuse odată un întreg continent în flăcări pe... cum se numea planeta aceea?

Brusc, nu mai ştia nimic. Ei bine, acum nu era momentul să se îngrijoreze de vechile pericole, nu când mirosul de vegetație arsă şi cenuşa care cădea ca o zăpadă neagră şi fierbinte îi spunea că o armată de droizi îşi croia drum mai aproape, cu fiecare minut. Acum era momentul să părăsească petrecerea; putea să-şi curețe *culoarele spațiale* ale memoriei mai târziu – dacă avea să fie un *mai târziu*.

Pretutindeni, droizii de transport şi încărcătoarele îşi îndeplineau sarcinile, dărâmând adăposturi, împachetând lăzi, lucrând rapid şi eficient. De asemenea, alături de dezasamblatori, lucrau mai mulți droizi demolatori mici, ridicând resturile sau folosind torțele cu plasmă încorporate pentru a topi resturile de metal, cablurile de plasteel şi alte resturi considerate că nu meritau să fie transportate, dar care totuşi erau prea valoroase pentru a fi lăsate în urmă ca materii prime pentru inamic.

Politica clasică a pământului pârjolit era practicată de ambele părți.

Nu merge prea rău, gândi Den. Locul ăsta ar trebui să fie încărcat în douăzeci sau treizeci de minute şi să fie în drum spre o locație mai sigură. Până la sosirea armatei de droizi, tot ce vor găsi va fi un petic uscat în mlaştină, fără să rămână nimic în urmă în lumina stinsă a serii. Cu puțin noroc, bineînțeles.

Marea problemă, desigur, era renunțarea la câmpurile de bota. Chiar dacă creştea ca… ei bine, ca buruienile, peste tot în Tanlassa, politica oficială era de a împiedica accesul Separatiştilor la ea în orice mod posibil. Chiar şi în timp ce Den îşi continua drumul, văzând cum baza se prăbuşeşte literalmente în jurul lui, culegătorii, atât mecanici cât şi organici, adunau cât mai mult posibil din prețioasa plantă – puținul care mai era viabil după toate loviturile artileriei grele. O navă se afla în aşteptare pentru a transporta culegătorii şi încărcătura lor în siguranță, în timp ce mai mulți droizi de decontaminare modificați aşteptau să stropească cu erbicid bota care trebuia să fie lăsată în urmă. Dacă nu o puteai avea, nu voiai să o aibă nici inamicul tău. Era păcat să distrugi lucruri atât de valoroase, dar intrau la capitolul *victimele războiului* şi toate astea.

La cinci sute de metri distanță, se produse o străfulgerare, urmată de o bubuitură puternică şi de senzația că aerul se precipită din direcția aceea. Apoi, un val de căldură, perceptibil chiar şi în acest loc infernal, se abătu asupra lui.

Den făcu o grimasă. Dacă bomba termică ar fi derapat cu un grad sau două în această direcție la lansare, el şi restul personalului Republicii de aici ar fi fost istorie carbonizată. Era cu siguranță timpul să plece.

Văzu o parte din echipajul chirurgical în tabăra care se întuneca rapid, în timp ce se străduiau să ajungă la punctele de preluare. Jos, Zan, Tolk şi câțiva dintre tehnicieni se grăbeau prin întunericul care se aduna spre o navetă de evacuare chirurgicală care plutea la câțiva metri deasupra solului. I-5 era cu ei.

Mai mult fum învălui ceea ce mai rămăsese din tabără. Căldura creştea pe măsură ce focurile se amplificau. O undă ocazională de particule încărcate sau o rază blaster pătrundea prin întunericul care se aduna, încă îndepărtate, dar prea vizibile, lăsând fascicule de aer ionizat de un verde sau roşu sinistru, pe care Den îşi imagina că le putea auzi sfârâind prin mlaştina în flăcări.

Zgomot, căldură, explozii, mirosul de frică în aer. Diferit în fiecare loc în care fusese, dar exact la fel. *Fugiți! Repede! Ascundeți-vă!* Puteai să simți gustul.

Transportoarele de personal pluteau la vedere, cu turbinele repulsoarelor vibrând şi bubuind, iar droizii muncitori începură să urce lumea în ele. *Bine, bine…*

Den se grăbi spre ele. Ceva explodă în partea îndepărtată a taberei – părea a fi o volantă[26] de generator care se dezmembra, judecând după fluierăturile metalice care urmară. Den se aplecă mai jos în timp ce se strecura. Nu ar fi vrut să fie în fața acelor bucăți de metal care vuiau – uneori, o volantă de mare turație putea trimite schije urlând pe kilometri întregi înainte să se îngroape adânc în tot ceea ce lovea – fie că era pământ şi noroi sau carne şi oase. Existau o mie de moduri de a muri într-o zonă de război, dar rezultatele erau toate la fel.

---

[26] Volantă – roată, de obicei foarte grea, montată pe arborele motor al unor maşini cu piston, care serveşte ca element de reglare a mişcării şi de uniformizare a turației.

Capitolul 38

Punctul de evacuare pentru Jos, Tolk şi alți câțiva era chiar în față, iar Jos văzu că îi aştepta o navă. Nu recunoscu tipul, dar părea suficient de mare, suficient de rapidă şi suficient de goală pentru a i se potrivi de minune. Avu un sentiment de uşurare. Aveau să reuşească! Prin fumul şi întunericul care se aduna, îi putea distinge pe Zan, Tolk, I-5 şi încă unul sau doi tehnicieni care se grăbeau împreună cu el.

— Sunteți bine? strigă el. Are cineva nevoie de ajutor?

— Da – toți, răspunse droidul. I-5 mergea cu paşi repezi, mai sigur pe terenul denivelat decât oricare dintre ei. De exemplu, spuse el, privindu-l pe Jos şi arătând în fața lui, sunteți pe cale să intrați într-un petic mare de *urzică purpurie*.

Jos coti scurt. Droidul avea dreptate – o fâşie de plantă veninoasă, unul dintre cele mai urâte exemplare ale florei indigene de pe Drongar, acoperea solul chiar în fața lui. Avertismentul lui I-5 îl salvase de câteva zile de dureri atroce, dacă nu chiar de la un posibil şoc anafilactic şi de la moarte. Înainte ca el să poată schimba cursul, degetul arătător drept al droidului, care era îndreptat spre plantă, trase un fascicul de lumină coerentă de un roşu aprins spre ea. Fără să-şi încetinească ritmul, I-5 îşi mişcă cu grijă degetul înainte şi înapoi, incinerând o cărare de un metru lățime prin fâşia periculoasă pe măsură ce trecea prin ea.

— Mulțumesc, spuse Jos, în timp ce se deplasa rapid de-a lungul potecii pe care droidul o eliberase pentru ei. Nu ştiam că ai un laser la tine.

— Nici eu nu ştiam, până acum vreo treizeci de minute, răspunse I-5. A devenit accesibilă o altă legătură din rețeaua mea. De asemenea, am nişte abilități unice de vocalizare armonică, se pare.

— Serios? oftă Zan în timp ce încerca să țină pasul. Nu fusese niciodată mare amator de condiție fizică, iar acum plătea prețul. Va trebui să încercăm câteva duete împreună – presupunând că vom reuşi să trecem întregi de această mutare.

— Nu-ți face griji, spuse Jos. Mâine pe vremea asta ne vei cânta tuturor o serenadă cu chestia aia la care ai lucrat – ştii, aia care sună ca şi cum cineva ar sugruma o maimuță-şopârlă Kowakiană?

— Dacă te referi la ultimul meu poem sonor, răspunse Zan, oarecum rigid, tot ce pot să spun este…

Orice ar fi vrut să spună se pierdu când o altă explozie a unui fascicul de particule, la poate o sută de metri distanță, îi împroşcă pe toți cu noroi din mlaştina din apropiere. Organicii strigară de dezgust – I-5 continuă să meargă în timp ce efluviile îi alunecau de pe carcasa metalică.

— Frumoasă şmecherie, spuse Tolk în timp ce încerca să se şteargă pe față cu mâneca, dar nereuşind decât să mute noroiul gros dintr-un loc în altul.

Jos rezistă impulsului de a încerca să o ajute – la urma urmei, nu era mai curat decât ea.

— Nu-i aşa? Sunt destul de mulțumit de ea, spuse I-5 cu suficiență. Senzorii mei tegumentari analizează compoziția chimică şi coeficientul de vâscozitate al noroiului, apoi îl resping în mod electrostatic. Un alt mic truc de care sunt capabil şi pe care l-am descoperit abia recent.

— O să îmi amintesc să cer asta atunci când îmi voi face următorul upgrade, spuse Tolk.

— Desigur, o parte din acelaşi efect poate fi obținută prin vibrații ultrasonice. Vă rog să-mi permiteți.

— Uau! Zan îşi duse ambele mâini la urechi în timp ce se împiedica uşor. Uşor, te rog. Asta doare!

După o clipă de nedumerire, Jos îşi dădu seama că Zan, ale cărui urechi auzeau în mod evident note pe care ale lui nu le auzea, reacționa la ultrasunetele pe care le producea I-5. O clipă mai târziu îşi dădu seama de ce – rezultatul era cam acelaşi cu cel al unui duş sonic. O cantitate considerabilă de mizerie şi noroi părea să se evapore în mod magic de pe pielea şi hainele lor. Nu erau curați, dar cel puțin nu mai arătau ca nişte căței de noroi Fondorieni.

— I-5, îmi retrag toate lucrurile urâte pe care le-am spus vreodată despre tine, spuse Jos. Cu excepția momentelor în care m-ai bătut la sabacc.

Ajunseră la rampa de îmbarcare a navei de evacuare şi se grăbiră să intre în vehicul. Câteva persoane erau deja la bord, printre care Klo Merit şi Barriss Offee. Jos scoase un oftat moale şi liniştit. Erau în siguranță.

— Ți-au dispărut toate golurile de memorie acum? întrebă Zan pe I-5 în timp ce nava se ridica pe repulsoare şi îşi începea călătoria greoaie.

— Nu chiar, spuse I-5. Dar procesul pare să fie euristic – cu cât mai multe noduri de conexiune implementează programele ciber-informatice, cu atât mai repede decurge procesul.

— Bine, spuse Tolk. Abia aştept să aflu despre momentele tale eroice.

— Amândoi aşteptăm, spuse droidul.

Jos aruncă o privire prin vizor, dar nu se vedea nimic în afară de o pâlpâire ocazională a ceea ce ar putea fi ori fulgere de furtună, ori armament Separatist. În afară de asta, noaptea Drongarană era neagră ca inima unui asasin.

— Cum te face să te simți ideea de a fi un erou? îl întrebă pe I-5, şi abia după ce întrebarea îi ieşi de pe buze îşi dădu seama că nu i se părea deloc ciudat să întrebe un droid despre sentimentele sale.

Bine ai venit în hiperspațiul stocastic, unde toate pariurile sunt nebune…

I-5 păru să se gândească puțin la răspuns.

— Este intrigant, spuse el în cele din urmă. Oarecum interesant, de asemenea. Aşa cum i-am explicat Padawanei Offee, comportamentul uman mă fascinează, iar o mare parte din acesta constă în capacitatea ta de a alege calea care dăunează cel mai puțin. Nu toate speciile au această opțiune. Evident, parametrii mei emoționali şi intelectuali au fost determinați de producătorii umani. Teama mea este că am fost programat – sau reprogramat – să mă sacrific, dacă este necesar, pentru un bine mai mare. Dacă vine un moment pentru un astfel de act eroic, aş vrea să iau eu decizia, nu un algoritm predeterminat. Şi aş vrea să cred că aş alege binele suprem.

Un droid cu un scop, gândi Jos. *Cine s-ar fi gândit la asta?*

O rafală de lumină verzuie bolnăvicioasă de sus se scurse prin fața ferestrelor. Nu dispăru şi, după o clipă, Jos îşi dădu seama că Separatiştii lansaseră una sau mai multe rachete. O clipă mai târziu, o explozie neplăcut de apropiată, zdruncină nava.

— Sper că nu ajung în raza noastră de acțiune, spuse Zan. Aruncă o privire prin intrarea încă deschisă a calei de marfă – şi brusc îngheță, fața lui înregistrând o groază cruntă în lumina slabă. Nu! strigă el şi sări spre rampa deschisă.

Capitolul 39

Den îşi văzu mijlocul de transport oprindu-se la punctul de preluare chiar în față. Cel puțin navele mari, dreptunghiulare, aveau o placă de blindaj – odată ce te aflai înăuntru, aveai ceva mai multă protecție decât îți oferea faptul că erai în aer liber. Se îndreptă spre transportor. În lumina palidă a flăcărilor, îl văzu pe cârciumarul său preferat, Ortolanul Baloob, urcând pe rampa de îmbarcare în navă. Zâmbi.

Bine. O ființă care poate prepara băuturi atât de bine merită să supraviețuiască…

O altă explozie care zgudui zona, făcându-l pe Den să cadă din picioare. Un lucru bun, de asemenea – înainte ca el să se poată ridica, mai multe bucăți de metal, una chiar de mărimea unui speeder de teren, zburară chiar pe deasupra lui ca nişte meteoriți, sunetul trecerii lor spărgând aerul. Den îşi apucă urechile de durere.

O barjă cargo trecu pe lângă el pe partea cealaltă, cu repulsoarele bâzâind. Două dintre bucățile mai mici de volantă o loviseră suficient de tare încât să se înfigă în carena acesteia. Impacturile înclinară momentan barja, iar cel care o împachetase se pare că a ratat un nod sau două de câmp presor, pentru că mai multe bagaje căzură şi se rostogoliră pe pământul umed.

Cineva va căuta lenjerie curată în seara asta, gândi Den. *Păcat…*

— Nu! strigă cineva.

Den aruncă o privire spre vehiculul de evacuare chirurgicală, la vreo cincizeci de metri în față. Îl văzu pe I-5 reținându-l pe Zan, care părea că încearcă să sară de pe navă. Den urmări privirea frenetică a lui Zan şi văzu motivul: una dintre bucățile căzute din transportorul de marfă era o cutie de instrumente – cea în care Zan îşi păstra *quetarra*. Cea mai mare parte a personalului bazei era încărcată şi se îndepărta acum de scena haotică, iar Den era la aproximativ zece metri distanță de a li se alătura în transportorul său care îl aştepta.

— Opriți-vă!

Zan țipă din nou, aproape eliberându-se.

Dacă nu l-ar fi ținut I-5, Zabrakul ar fi sărit din transportor într-o încercare zadarnică de a-şi salva *quetarra*. Zadarnică, pentru că, până ar fi ajuns la instrument, toate transportoarele ar fi fost prea departe şi s-ar fi mişcat prea repede pentru ca el să mai le poată prinde. Zabrakul nu era atlet. Şi ce pilot risca o navă plină de pacienți şi doctori pentru a salva doar o singură persoană, oricât de impresionantă ar fi muzica ei? În timp ce Den privea, I-5 şi Jos Vondar îl traseră pe Zan înapoi în vehiculul care continuă să se îndepărteze în amurg, prinzând încet viteză.

Den se îndreptă în fugă spre propriul transportor. Se uită la cutia *quetarrei*. Era la doar o duzină de metri distanță – dacă schimba cursul acum, ar fi putut eventual să o ia şi să ajungă la transportorul său…

Altceva explodă, mult mai aproape de data asta. Auzi țiuitul inconfundabil al unui şrapnel trecând pe lângă el, la doar câțiva centimetri distanță. Nu la fel de mari ca fragmentele de volantă, dar suficient de mari pentru a face o gaură prin el şi a-i face viața să se stingă foarte repede. *Nava ta e acolo, Den! Du-te, du-te, du-te!*

Dar strigătul lui Zan încă îi răsuna în minte – strigătul cuiva care tocmai pierduse o mare parte din el însuşi. Fără să se mai gândească, Den se întoarse şi alergă

spre cutia cu instrumentul. Vocea lui interioară trecu direct la viteza luminii:

Eşti nebun? Urcă în transportor, acum!

— Într-un minut, spuse el cu voce tare. Trebuie doar să mai iau un lucru…

Vocea lui interioară nu se linişti. *Prostule! Idiotule! Îți rişti viața pentru un instrument muzical? Asta e mai mult decât nebunie!*

— L-ai auzit cântând, spuse Den. Un tip ca el are nevoie de arta sa pentru a supraviețui.

Vocea lui interioară îi aducea jigniri care l-ar fi făcut chiar şi pe un marinar din *Marea de Grăsime* să se ruşineze. Dar el ajunse la cutie. O apucă fără să încetinească, chiar dacă simțea că brațul îi era smuls din încheieturi – *cum putea ieşi o muzică atât de uşoară şi de frumoasă dintr-un instrument atât de greu?* – şi viră înapoi spre navă.

Putea să vadă mai multe ființe adunate la rampa deschisă a cargobotului, printre care Zuzz, Ugnaughtul care îşi vărsase *fierea* – sau ce foloseau Ugnaughtii în loc de fiere – despre Filba. Parcă fusese cu luni în urmă; era greu de crezut că trecuse doar o săptămână. Cu toții îi făceau semne frenetice să se grăbească. Şi el încerca, dar afurisita de valiză părea să-şi mărească exponențial masa cu fiecare clipă. Şi era prea incomodă să o care de mâner. O legănă în sus şi deasupra capului, agățându-se de gâtul valizei cu ambele mâini şi lăsând corpul să-i acopere spatele ca o carapace bizară.

Ceva mare şi greu plesni brusc valiza de spatele lui Den şi trimițându-l în noroi. Sunetul exploziei avu nevoie de o jumătate de secundă pentru a ajunge la el, dar se ridică şi se puse din nou în mişcare, *aşa că nu a fost atât de aproape*, îşi spuse lui însuşi. Doar suficient pentru a fi aproape ucis.

Den îşi încleştă dinții, apucă cu ambele mâini valiza şi fugi cât putu de repede.

Mâini nerăbdătoare se întinseră, îl apucară şi îl traseră la bord. Transportorul se ridică şi înaintă, lăsând majoritatea organelor interioare ale lui Den înapoi pe pământ, sau cel puțin aşa simți el. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că pământul pe care se aflaseră clădirile cu doar câteva clipe înainte era acum pârjolit şi plin de gropi. În timp ce privea, un alt mortier lovi, producând o explozie care aproape că îi sparse timpanele şi îi prăji nervii optici. Îşi dădu seama că amândouă *droptacurile* îi dispăruseră – probabil că îi zburaseră de pe ochi când fusese lovit de acel val de şoc. La fel şi amortizoarele sonice.

Totul era mult prea luminos şi zgomotos. Dar cel puțin era în viață ca să observe.

Se uită la cutie şi văzu că partea de sus era pârjolită şi înțepată de şrapnel. Nu suficient pentru a pătrunde până la instrumentul din interior, dar, dacă ar fi fost vorba de spatele lui, probabil că nu ar fi supraviețuit.

— Vedeți? spuse el încet. Mi-a salvat viața.

Dacă nu te-ai fi dus după chestia aia, te-ai fi aflat în transportor când a lovit explozia! Prostule! Să nu mai încerci niciodată să fii un erou! Den se uită la valiză, surprins. Un erou? Ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea să fie. Nu apucase instrumentul din vreun gest nobil, o făcuse doar… ei bine, pentru că… Pentru că…?

— Pentru că pierderea muzicii lui Zan ar fi o adevărată tragedie a războiului, murmură el.

Cuvintele sale erau joase şi se îndoia că îl auzea cineva peste zgomotul propulsoarelor. Dar vocea sa interioară auzi, evident, pentru că toate jignirile din capul său se opriră.

Den clătină din cap. Da, era un prost. Dar tot se simțea bine. Cel puțin, Zan îi datora o băutură. Mai multe, de fapt. Şi iată o poveste de război pe care putea să o

savureze mult timp. *Ți-am povestit vreodată despre momentul în care pielea mea a fost salvată de o quetarra...?*

* * *

— Ai văzut asta? întrebă Tolk cu neîncredere.

— Am văzut, spuse Jos, clătinând din cap. Nu-mi vine să cred, dar am văzut. Asta din partea tipului care a jurat că nu-şi va risca niciodată viața pentru nimic şi pentru nimeni? Probabil că şi-a îndoit o *tijă de transmisie*.

— Forme de viață bazate pe carbon, spuse I-5. Tocmai când credeai că le-ai înțeles...

Cei trei îl priviră pe Zan.

— Când se va termina războiul ăsta, spuse el, dacă Den vrea, poate avea o poziție în oricare dintre companiile familiei mele – suficient de înaltă încât să aibă nevoie de o butelie de aer pentru a respira – atât timp cât doreşte. Îi voi fi veşnic îndatorat.

— Zan, spuse Leemoth, este doar o *quetarra*.

— Nu, nu este. Este mult mai mult decât atât. Am scris prima mea *conserlista* folosind-o. Am învățat prima dintre *sonatele Berltahg* pe ea. Face parte din mine la fel de mult ca şi brațul meu. Nu voi uita niciodată ce a făcut Den Dhur, cât timp voi trăi.

Jos zâmbi. Nu i-ar fi spus niciodată lui Zan, bineînțeles, dar i-ar fi lipsit cântatul aproape la fel de mult ca şi prietenului său, chiar dacă ar fi trebuit să suporte mai mult din acel țipăt dement pe care Zan îl numea *muzica diasporei Zabrak*...

Şi apoi ceva se izbi în nava lor, mai tare decât un meteorit de *nivel extincție*. Jos simți cum nava cădea şi lovea pământul. Se întinse instinctiv spre Tolk pentru a o proteja, dar înainte să o prindă, lumea dispăru într-o ceață roşie.

Capitolul 40

Jos înotă până ieşi din inconştiență. Îl durea capul – *durere* nu era chiar cuvântul potrivit, dar se îndoia că vreun limbaj ar fi putut descrie ceea se simțea – iar vederea îi era înceţoşată. Era conştient de faptul că mijlocul de transport se înclina uşor spre dreapta şi de faptul că Tolk era îngenuncheată lângă locul unde zăcea el pe podea. Îi ştergea fața cu un tampon umed.

— Bună, spuse ea.

— Bună şi ție.

— Cum te simți?

— Ca şi cum aş fi fost lovit de un transportor. Ce s-a întâmplat?

— Am fost loviți de ceva. Te-ai lovit cu capul de un perete. Am suferit câteva avarii. Suntem mai lenți, dar încă mobili. Suntem la vreo zece kilometri de noua tabără, în afara razei de acțiune, se pare. Eşti inconştient de aproape o oră.

Jos încercă să se ridice, dar îl copleşi un val de greață şi ameteală care îi răscoli stomacul.

— Ai o comoție cerebrală, spuse Tolk. Stai întins.

— Da, am simțit asta. Toți ceilalți sunt bine?

Gura lui Tolk se aşează într-o linie fermă, clătinând din cap. Lacrimile îi izvorâră imediat, iar ea clipi pentru a le îndepărta.

— Cine…?

Dar ştia deja. În ciuda vertijului şi a grețurilor care îi sfâşiau creierul şi intestinele, în ciuda durerii arzătoare din craniu, Jos se rostogoli şi se zbătu să ajungă pe mâini şi genunchi.

— Jos, nu-l poți ajuta. A murit.

Jos auzi cuvintele, dar nu le înțelese. Se târî. Zan era la doar câteva lungimi de corp distanță, întins pe spate, părând să se retragă şi apoi să avanseze în viziunea lui Jos. Abia când putu să atingă fața prietenului său ştiu că o făcuse. Zan arăta de parcă ar fi dormit – nu avea niciun semn pe el.

— Zan, rosti Jos. Nu face asta, Zan. Să nu-mi faci asta. Nu e bine, mă auzi?

Întinse o mână pentru a atinge din nou fața lui Zan, iar efortul învârti nava în jurul lui. Se prăbuşi, cu degetele atingându-l pe Zabrak. Încă era cald, remarcă clinic o parte imparțială a minții sale. Încă era cald. Dar Zan nu mai era acolo.

— Zan! Asta nu e amuzant! Întotdeauna mergi prea departe, ştii asta? Acum ridică-te!

Jos vomită brusc, golindu-şi stomacul mai ales de bilă şi apă. Reuşi să se întoarcă suficient de mult ca să nu-şi stropească prietenul.

Capul i se simțea uşor mai limpede acum.

— Tolk, reuşi să spună.

Ea se ghemui în fața lui.

— Am încercat totul, Jos… A primit o bucată de şrapnel în trunchiul cerebral. Toate funcțiile sale autonome s-au oprit deodată. El… Ea înghiți în sec şi lacrimi strălucitoare i se revărsară din nou din ochi. S-a oprit pur şi simplu – a fost instantaneu. Ultimul gând pe care trebuie să-l fi avut a fost că şi-a salvat *quetarra*. A

fost... Înghiți din nou în sec. Zâmbea.

— Lasă-mă să te ajut, Jos, spuse o voce blândă. Jos îşi ridică privirea şi o văzu pe fata Jedi stând lângă el. În spatele ei, aplecați în vehiculul înclinat, privind sobru, se aflau I-5, Klo Merit şi alți câțiva. Barriss întinse o mână spre el. Nu-l pot aduce înapoi. Dar te pot ajuta să te descurci cu...

— Nu, spuse el printre dinții strânşi. Nu. Nu vreau să mă simt mai bine. Prietenul meu este mort. Nimic nu poate schimba asta. Nimic nu va face ca asta să fie corect, sau mai uşor. Se uită la ea. Ai înțeles? Nu voi fi anesteziat. Îi datorez măcar atât.

Lacrimile lui Tolk curgeau liber acum, iar ea se întinse să-l atingă pe Jos pe umăr, dar nici asta nu avea să ajute. La naiba cu războiul ăsta! La naiba cu guvernele, corporațiile şi armata! Asta nu mai putea continua. Trebuia să se facă ceva. Trebuia să se asigure că se făcea ceva. *Zan. Ah, Zan! Cum ai putut să pleci?*

* * *

Column se holba prin vizorul transportorului, privind mlaştina verde trecând pe sub ei. Epuratoarele de aer erau solicitate la capacitate maximă, şi totuşi mirosul de polen şi de apă stagnantă se infiltra în atmosfera fetidă. Zan Yant era mort, iar Jos Vondar era rănit. O ruşine. Yant fusese un artist excelent şi, de asemenea, un tip foarte simpatic. O ruşine. O adevărată ruşine.

Mesajul pe care spionul nu apucase să-l traducă mai devreme fusese, desigur, un avertisment despre iminentul atac. *Column* suspină. Ar fi contat dacă atacul ar fi fost cunoscut dinainte? Poate că da. Poate că nu. Ar fi fost bine să fi fost pregătiți mental, chiar dacă fizic nu se putea face nimic. Nu exista, şi probabil că nu va exista niciodată, un răspuns la acea întrebare. *Column*, *Lens*, spionul – folosiți orice nume vreți – trăia într-o lume subtilă, schimbătoare, o lume în care negrul era mult prea adesea alb, o lume în care loialitatea se putea schimba aproape zilnic, în care prieteniile erau atât lux cât şi pasive – riscuri prea mari pentru a fi luate în considerare, cu atât mai puțin asumate.

Column se încruntă. Încă era suficient de obiectiv – spera el – pentru a-şi da seama când se făceau greşeli de procedură. Era acesta unul dintre acele momente? Oare paranoia invada, câştigând teren în acel creier până atunci magnific de obiectiv? Dacă da, trebuia să-i opună rezistență, să lupte împotriva ei şi, în cele din urmă, să triumfe. Poate că era timpul să intensifice planul. La urma urmei, nu le-ar fi făcut bine nici lui Dooku, nici Soarelui Negru să le fie expuse eforturile din culise.

Column aprobă din cap. Era un fir subțire de parcurs, peste o prăpastie mai adâncă decât timpul însuşi. Dar eşecul, acum mai mult ca oricând, nu era o opțiune.

* * *

Barriss nu-şi amintea să se fi simțit vreodată mai neajutorată – mai inutilă – de când era copilă. Îl salvase pe Ji, se simțise virtuoasă pentru asta, doar pentru ca el să se întoarcă în toiul luptei ca un animal turbat şi să fie oricum revendicat de moarte. E adevărat, fusese alegerea lui, dar, cu toate astea, întrebarea nu o părăsea: ar fi putut să-l salveze? S-ar fi străduit mai mult dacă el ar fi fost cineva pe care ea l-ar fi plăcut, în loc de cineva pe care îl detesta? Implicarea personală nu ar fi trebuit să conteze pentru un Jedi. Un Jedi trebuia să fie capabil să-şi controleze sentimentele şi să facă

ceea ce trebuie pentru motivele corecte.

Ar fi fost vreodată capabilă să funcționeze la acest nivel?

Nu fusese capabilă să devieze atacul care îl ucisese pe Zan – nici măcar nu-l simțise venind. Iar după ce aşchia de metal i se înfipsese la baza craniului, tot nu reuşise să-l salveze, deşi îşi folosise fiecare fărâmă din puterea pe care se presupunea că o controla. Nu a putut nici măcar să calmeze durerea lui Jos pentru moartea prietenului său. Chiar dacă el i-ar fi permis, avea ea această capacitate? Cu câteva ore în urmă, nu s-ar fi îndoit de asta. Dar acum…

Acum, dintr-o dată, totul era pus sub semnul întrebării. Imensitatea războiului părea să depăşească cu mult capacitățile celor câțiva Jedi rămaşi; cu siguranță, chiar şi această mică parte din el era mai mult decât putea ea controla.

Jos reuşise să se ridice în şezut, sprijinindu-se pe spate de peretele navei, în timp ce acesta *şchiopăta* mai departe. Tolk, care îl iubea, îngenunchease lângă el şi îi îngrijea rana fizică, care nu era nimic în comparație cu daunele aduse psihicului său.

Doctorii se ocupau de astfel de lucruri, erau antrenați pentru asta, dar nu erau imuni la sentimentele personale. Zan Yant fusese o persoană bună, un chirurg dedicat, un muzician minunat, iar acum toate astea fuseseră curmate. *Şi pentru ce?* se întrebă Barriss. Pentru că două facțiuni opuse doreau mai multă putere şi control asupra cetățenilor galaxiei. A existat vreodată o activitate mai urâtă decât războiul? Măcelul organizat al unui număr mare de ființe din motive care nu păreau niciodată justificate sau chiar sănătoase? Se uită la medicii din transportor. Uneori, prețul care trebuia plătit era scump, iar ea însăşi jurase să îl plătească, dacă va fi vreodată nevoie. Dar era şi vindecător, unul care putea folosi Forța pentru a-i *repara* pe cei bolnavi sau răniți. Acum, însă, se simțea ca un singur grăunte de nisip în fața forței unui val masiv. Totul era atât de… lipsit de sens. Atât de copleşitor. Şi nu putea face nimic pentru a-l opri. Nimic. Cum ar fi putut deveni vreodată un Cavaler Jedi, simțindu-se aşa cum se simțea acum?

— Înțeleg motivațiile ființelor biologice până la un punct, spuse I -5, dar nu pot înțelege cum puteți ignora consecințele unora dintre acțiunile voastre.

— Bine ai venit în mister, spuse Barriss.

— Se pare că nu eu voi fi cel care îl va rezolva. Ultimul impact pare să-mi fi încurcat oarecum circuitele de recuperare. Procesul meu de memorie euristică a încetat să mai funcționeze.

Barriss se întinse cu Forța, dar mintea droidului, ca şi a altora ca el, era de neatins. Nici ea nu-l putea ajuta. Nu părea mai aproape de a fi Cavaler Jedi în acel moment decât de îndepărtatul Coruscant şi decât zilele fără griji ale copilăriei ei.

* * *

Den luă o mulțime de notițe, vorbind în reportofonul său, capturând imagini. Odată ce se opriră în sfârşit, droizii începură să pună *Rimsoo* la loc, chiar dacă nu era nici miezul nopții. Sub strălucirea aspră a luminii artificiale care era furnizată de norii de insectoizi fără minte, zgomotele şi priveliştile construcției invadau întunericul cald şi umed.

Şocul morții lui Zan se abătuse asupra lui ca un val de ocean, un val dur, brusc şi copleşitor. Den se retrăsese în carapacea muncii sale, aceeaşi tactică folosită de soldații, de medicii şi de reporterii din întreaga galaxie: continua să se mişte şi nu se

gândea la lucruri pe care era mai bine să le lase deocamdată în pace.

Ființele şi droizii îşi făceau treaba lor, iar el îşi făcea treaba lui. Se mişcă prin tabără, obținând reacții, înregistrând totul şi salvând totul. Dădu peste I-5, care dirija droizii în plasarea pacienților în interiorul unei secții abia terminate.

— Păcat de Zan, spuse Den.

— O mare pierdere, zise droidul. Dacă te consolează cu ceva, ultimul său moment sensibil a fost unul fericit. Te-a văzut salvându-i instrumentul muzical. Expresia lui de recunoştință părea atât autentică, cât şi profund simțită.

Den ridică din umeri.

— O mică consolare, prietene droid.

— Poate. Dar nu este mai bine decât să nu existe niciun confort? Circuitele mele emoționale nu au acelaşi ordin de profunzime şi complexitate ca ale tale, dar tristețea pe care o simt este atenuată de faptul că moartea lui Zan Yant a fost rapidă şi, în esență, nedureroasă – în plus, starea lui mentală a fost, în lipsa unui termen mai bun, una de *grație*. Tocmai ai salvat cel mai prețios bun al său. A părut un moment de bucurie maximă pentru el. Ar trebui să cred că, având posibilitatea de a alege, majoritatea ființelor simțitoare ar alege să părăsească viața în această stare decât într-una de frică sau suferință.

Den nu îşi putu reprima un oftat.

— Da, cred că da. Nu prea avem cum să alegem felul în care murim. O ființă ca Zan nu ar fi trebuit să moară.

O pereche de droizi trecu pe lângă ei, transportând o secțiune de clădire pe care Den o recunoscu ca aparținând cantinei. Bine. Cu cât mai repede era reasamblat acel loc, cu atât mai bine.

— Nicio ființă nu ar trebui să fie nevoită să facă această alegere, zise I-5. Totuşi, asta e galaxia în care trăim şi, până când puterile vor realiza că războiul e ineficient şi costisitor în termeni de vieți şi proprietăți, vom avea mereu asemenea alegeri de făcut.

Den clătină din cap.

— Încă nu m-am obişnuit cu un droid filozof. Eşti ceva cu totul special, I-5.

— Obişnuieşte-te cu asta. Nu mă aştept să fiu ultimul astfel de droid creat vreodată. Dar pot să spun asta: dacă droizii ar conduce lucrurile, războiul nu ar fi o activitate aprobată.

Den aprobă din cap.

— N-ar fi frumos?

— Ți-ai pierde slujba de corespondent de război.

— Mi-aş putea găsi altă slujbă. Crede-mă, ar merita.

I-5 se întoarse la coordonarea sa, iar Den plecă. Mergând prin incintă, trecu pe lângă mai mulți soldați care, în mod evident, erau nou-veniți – deşi toți arătau la fel, exista un fel de naivitate la cei nou-veniți care îi deosebea de trupele experimentate. Vorbeau între ei, găsind, fără îndoială, toate acestea extrem de interesante. Fusese el vreodată atât de inocent? Dacă da, aceasta îi fusese smulsă cu mult timp în urmă şi cu multe *lumi* în urmă. Îi va lipsi Zan Yant – muzica, spiritul, jocul de cărți. Dar I-5 avea dreptate: aşa stăteau lucrurile. Nu aveau şanse să se schimbe prea curând.

Între timp, avea o treabă de făcut.

— Scuză-mă, prietene, poți să-mi spui cum te-ai simțit în legătură cu recentul atac asupra acestui *Rimsoo*...?

Epilog

La optzeci de kilometri sud-est de vechea tabără, *Rimsoo 7* era deja amenajată. În exterior, arăta cam la fel. Copacii se aflau în locuri diferite, micile coline aveau nuanțe şi forme uşor diferite, şi mai era chiar şi o altă parcelă de bota în apropiere. Erau tot un *Rimsoo* pe o planetă părăsită, doar că acum Zan dispăruse, iar războiul era tot acolo, gata să răsară ca un monstru din vreo peşteră întunecoasă şi umedă.

Jos stătea pe noul său pat, în aceeaşi cameră pe care o împărțise cu Zan, privind prin peretele masiv spre infinit. Totul era la fel, dar totul se schimbase.

Droizii aveau capacitatea de a fi mai mult decât crezuse, iar clonele nu erau atât de simple pe cât crezuse el, în mod confortabil. Lumea se întorsese cu susul în jos, dar, cumva, lucrurile continuau să îi cadă din cer în cap.

Încă nu reuşea să accepte moartea lui Zan. Pur şi simplu nu reuşea să o înțeleagă. Din punct de vedere intelectual ştia că prietenul său plecase, se dusese în acel loc din care nimeni nu se mai întoarcea. Dar emoțional, Jos încă se aştepta ca uşa să se deschidă în orice clipă, se aştepta să-l vadă pe Zan intrând, cărând cu el lada lui pentru *quetarra*, plângându-se de ploaie sau râzând de vreo chestie din sala de operații, înainte să despacheteze instrumentul şi să se afunde într-o partitură clasică. Asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Lumea murea aproape în fiecare zi în sala de operații, unii dintre ei sub mâinile lui, în timp ce încerca frenetic să-i salveze, dar asta… asta nu era acelaşi lucru.

Zan îi fusese prieten.

— Jos?

Îşi ridică privirea. Tolk stătea în pragul uşii. Era în albul ei chirurgical, iar inima lui tresări să o vadă – apoi căzu şi se sfărâmă. Tradiția lui, obiceiurile vechi de secole ale clanului său, i-o refuzau – familia lui, istoria şi construcțiile sociale, toate îi spuneau că el şi Tolk nu puteau fi niciodată împreună. Iar el crezuse, până în acel moment, că toate astea erau adevărate, acceptase că era o nebunie să se gândească măcar să sfideze canoanele. Dar Zan era mort. Iar acest fapt simplu şi usturător îi aducea acum lui Jos, într-un mod în care nimic nu o mai făcuse până atunci, adevărul vechii zicale pe care o auzise în toată viața lui, pe care o spusese chiar el însuşi uneori, dar pe care nu o înțelesese niciodată cu adevărat: *Viața e prea scurtă*.

Prea scurtă pentru a o irosi cu lucruri care nu erau importante. Prea scurtă pentru a o irosi pe orice lucru care nu te îmbogățea, într-un fel, pe tine sau pe cei dragi ție. Prea scurtă, de departe, pentru a lăsa reguli şi tradiții fără noimă să-ți spună ce poți face, unde poți trăi… Şi pe cine poți iubi.

Iat-o pe Tolk, în fața lui. Jos o privi, simțind cum lacrimile încep să se adune. Se ridică în picioare şi îşi deschise brațele.

— Tolk…, începu el.

Asta fu tot ce trebuia să spună. Ea alergă spre el. Se îmbrățişară, apoi se sărutară, tandrețea înflorind în pasiune pe măsură ce descopereau tonicul vechi de secole pentru ororile războiului. Adevărul ştiut dintotdeauna, dar mereu ascuns: că trecutul era înghețat, viitorul neformat şi că, pentru toată lumea, eternitatea era în fiecare bătaie a inimii. În război – şi în pace – era singurul mod de a trăi cu adevărat.

Momentul fu scurt. Sunetul *ridicătoarelor* care se apropiau îi întrerupse. Jos se uită fix la ea, pentru o clipă.

— E timpul să mergem la muncă, spuse ea încet.

El aprobă din cap.

— Da.

Porniră din cabină spre sala de operații.

SFÂRȘIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe

care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.